

Độ Sâu Của Tình Yêu

Contents

Độ Sâu Của Tình Yêu	1
1. Chương 1: Tiểu Kịch Trường Của Miêu Tề & Đường Kính	2
2. Chương 2: Ngoại Truyện Ngắn Về Miêu Tề & Đường Kính	5
3. Chương 3: Ngoại Truyện Đêm Tân Hôn – Công Kiên Chiến (phần Đầu)	7
4. Chương 4: Ngoại Truyện Đêm Tân Hôn – Công Kiên Chiến (phần Cuối)	14
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	39
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	70

Độ Sâu Của Tình Yêu

Giới thiệu

Anh yêu cô, nhân nhượng cô đã thành thói quen, nhưng thân phận khổng lồ sau lưng anh thì không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-sau-cua-tinh-yeu>

1. Chương 1: Tiểu Kịch Trường Của Miêu Tế & Đường Kính

1. Cái gọi là đăng ký...

Sau khi Đường tiên sinh trải qua quãng đường theo đuổi vợ dài lâu và quanh co, rốt cuộc cũng có ngày này, một ngày vô cùng tốt đẹp.

Địa điểm: văn phòng đăng ký kết hôn XX.

Thời gian: ban ngày ban mặt vạn dặm không mây.

Nhân vật: Đường tiên sinh và Tô tiểu thư.

Đêm trước ngày đăng ký, Đường tiên sinh cả đêm không ngủ. Sau khi xem xong văn kiện ở thư phòng, không nhận được đã mở máy tính ra xem lại những đoạn video về Tô tiểu thư trước đó, cứ như vậy bất tri bất giác thấy được đường chân trời dần dần sáng lên. Năm giờ sáng, Đường tiên sinh xuống lầu, quản gia kinh ngạc nói: “Thiếu gia, sớm vậy sao?”, Đường tiên sinh không đáp, bên môi hiện lên ý cười dịu dàng.

Đêm trước ngày đăng ký, Tô tiểu thư cũng cả đêm không ngủ. Vì nhiệm vụ phỏng vấn mà phải ở công trường thi công cả đêm, ngay cả máy tính, hiện trường phỏng vấn, tất cả đều phải ở nơi màn trời chiếu đất. Sáu giờ sáng, khi Tô tiểu thư lên mạng ở công trường, nhận được điện thoại nhắc nhở của quản gia: “Tiểu Miêu, đã đến giờ.” Tô tiểu thư nhất thời bừng tỉnh, co chân bỏ chạy, mọi người khó hiểu, nhìn cô hỏi sao phải vội thế, cô đáp: “Về nhà kết hôn!”

Bảy giờ sáng, Đường tiên sinh mở cửa nhà rời đi. Rolls-Royce Phantom cổ điển, có được những tính năng nổi bật nhất của thương hiệu này: được chế tác thủ công, nói cách khác: là đồ xa xỉ.

Tám giờ sáng, Tô tiểu thư chạy tới nơi đăng ký nhanh như chớp. Phương tiện giao thông của Tô tiểu thư chính là ván trượt được lắp thêm hai bánh xe mới, cũng được chế tác thủ công, từ chính bàn tay của Tô tiểu thư, nói tóm lại: là đồ “sơn trại”...

Người qua đường đều nhìn hai người ấy.

Đường tiên sinh một thân âu phục HugoBoss tối màu lịch sự, dùng mùi hương PORSCHE thoang thoảng, lơ đãng nâng cổ tay lên nhìn giờ lộ ra dấu hiệu độc nhất vô nhị của đồng hồ VC, là tầng lớp thượng lưu ưu tú điển hình.

Tô tiểu thư một thân trang phục thể thao thoải mái, bởi vì bận rộn cả đêm, nên quần áo này vẫn là quần áo của ngày hôm qua, hơn nữa do cường độ công việc cao, cho nên trên người có một mùi hương... Được rồi, tạm thời hình dung là mùi hương thuần phác của nhân dân lao động vất vả cả đi. Về phần hình tượng của Tô tiểu thư ư... Hay là dùng một ví dụ sinh động để thuyết minh nhé ——

Tô tiểu thư đi ngang qua một trường trung học, bị bác gái là giáo viên phụ trách nền nếp giữ lại, hỏi: “Này cô bé, nhìn bộ dạng em sáng sủa thế kia cơ mà, sao lại có thể trốn học được!” ...

Đúng chín giờ, bắt đầu đăng ký.

Nhân viên làm việc ở phòng đăng ký kết hôn mỉm cười nói: “Anh chị đưa giấy chứng nhận thân phận ra.”

Ngón tay thon dài của Đường tiên sinh kẹp tờ giấy lướt qua bàn công tác, một động tác đơn giản mà đẹp mắt.

Bên kia, Tô tiểu thư mở ba lô nhỏ ra, bối bối tìm tìm, tìm tìm bối bối, rốt cuộc cũng đưa ra tờ giấy của mình. Hai ngón tay Tô tiểu thư kẹp lấy giấy chứng nhận, thuận tay phi tờ giấy qua bàn công tác như cái phi tiêu.

Giấy chứng nhận xoay tròn mấy vòng, sau đó “ba” một tiếng, vũng vàng hạ cánh trước mặt nhân viên công tác, rồi lại bay lượn rất đẹp mắt xuống bàn công tác.

Đường tiên sinh nhú mày, không đánh giá câu gì; mà Tô tiểu thư thì đăm đăm ngực mình, không nhận được sợ hãi than: tôi giỏi quá đi!

Nhân viên công tác không nói gì: tính cách hai người này cứ như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược mà cũng có thể kết làm vợ chồng sao, thật quái lạ quá a...

Thông tin cá nhân được máy móc kiểm tra, xác định: là thật.

Nhân viên công tác trả tờ giấy lại cho hai người.

Tô tiểu thư vui vẻ rạo rức tiếp nhận, nhưng lại bị Đường tiên sinh nắm lấy cổ tay. Tô tiểu thư khó hiểu giương mắt, chỉ nghe thấy Đường tiên sinh chậm rãi mở miệng: “Lúc này mà cũng dám dùng thông tin giả...?”,

Tô tiểu thư nhất thời kinh hãi nói: “Chuyện này anh biết? !”

Đường tiên sinh quét mắt về phía cô, một cái nhìn sắc bén, thản nhiên nói: “Không có cách nào, anh rất hiểu em mà.”

Tô tiểu thư suy sụp cúi mặt, ngoan ngoãn thu lại tờ thông tin giả, lấy ra tờ thông tin thật, đưa cho nhân viên công tác đang mang về mặt phong hóa kia, còn không quên biện bạch ỉn: “Đồng chí à, ngại quá... Tôi làm tin tức mà, bình thường có thói quen che giấu tung tích, dùng thông tin giả thuận tay ấy mà...”

Nhân viên công tác ngây ngẩn cả người...

Đường tiên sinh cũng có lòng tốt, không quên cứu vãn chút mặt mũi áy náy quan trọng của quốc gia: “Thông cảm, không phải máy móc quá lạc hậu, mà là trình độ làm giấy tờ giả của cô ấy rất tiên tiến. Chuyên nghiệp, không phải nghiệp dư.”

Nhân viên công tác tiếp tục ngây ngẩn...

Đường tiên sinh hiển nhiên đã quá quen với hành vi của Tô tiểu thư, vẻ mặt bình tĩnh: “Giấy tờ giả công nghệ cao như vậy, ai giúp em làm?”

Tô tiểu thư cười đắc ý, thẳng thắn chia sẻ: “Anh Đường Dịch đó nha

“

Đường tiên sinh lập tức im bặt.

Cũng đúng thôi, Đường gia mới là nơi chuyên làm giấy tờ giả...

Khụ, cứ như vậy, Đường tiên sinh và Tô tiểu thư rốt cuộc cũng kết hôn ~ ^__^

2. Cái gọi là thư tình...

Tô tiểu thư cực kỳ có hứng thú với những đồ dùng cần cho tân hôn, mua rất nhiều sách tham khảo kiểu như “Cách giữ được cuộc sống vợ chồng hạnh phúc trăm năm”. Trong sách nói, cách tốt nhất giúp cho cuộc hôn nhân hạnh phúc chính là viết thư tình, nói cho chồng nghe mình yêu anh ấy bao nhiêu.

Vì thế, đêm nay, Tô tiểu thư tự nhận là rất yêu Đường tiên sinh cả đêm không ngủ, nằm bò trên sàn chằm chằm viết viết viết thư tình...

Ngày hôm sau, Đường tiên sinh nhận được một bức thư tình ——

“Anh Đường Kính yêu dấu: trước khi nói cho anh biết em yêu anh nhiều như thế nào, em cảm thấy trước tiên cần phải long trọng giới thiệu một chút về bản thân em. Em họ Tô tên Tiểu Miêu, 164cm, 48 kg, sinh năm XX tháng XX, quê quán XX, là người ba không, không cha mẹ, không anh em không chị em, học tiểu học từ năm XX đến năm XX, sau đó lên trung học từ năm XX đến... Kinh nghiệm công tác... Kết giao với... Mức lương hàng tháng là...”

Đầu Đường tiên sinh đầy dây đen: đây là loại thư tình gì thế này, là lý lịch trích ngang thì đúng hơn...

Tô tiểu thư cầm bức thư tình bị trả lại, nhất thời tỉnh ngộ: chết thật, mình viết chán viết chê cuối cùng lại quên mất ba chữ quan trọng nhất, “em yêu anh” rồi ...

Vì thế đêm nay, Tô tiểu thư quyết định hạ bút viết theo kiểu mình hiểu biết nhất, không đi theo con đường trữ tình nữa, đổi lại thành kể thực tả thực, chân thật viết nên “nguyện vọng tốt đẹp” của hai người, cố gắng sửa chữa thư tình...

Ngày hôm sau, một lần nữa Đường tiên sinh nhận được bức thư tình——

“Buổi sáng ngày XX, ánh nắng rực rỡ, hoa tươi khoe sắc. Tại phòng đăng ký XX, tràn ngập tiếng cười hạnh phúc và tiếng vỗ tay vang dội, rất nhiều người chứng kiến, không khí ấm áp và trang nghiêm, cùng chúc hai người hạnh phúc, Tô Tiểu Miêu tiểu thư và Đường Kính tiên sinh chính thức kết làm vợ chồng. Phía dưới là thu hoạch từ buổi đăng ký đó: 1, quá trình đăng ký tiến hành trong không khí thân mật vui vẻ; 2, ... Theo điều tra, Tô tiểu thư và Đường tiên sinh đã thiết lập quan hệ ngoại giao trong vòng một năm trước đó, cảm tình hai bên liên tục phát triển...”

Đường tiên sinh thực sự không biết nói gì: đây là bản tin tức sao...

Đường Kính rốt cuộc không thể chịu nổi hành vi đầu gối của cô vợ nữa, không nhận được xoa trán than thở: “Thật không biết lúc trước anh nhìn trộm em điểm gì...”

Tô Tiểu Miêu luôn luôn tùy tiện, ngay cả da thịt thân cận cũng không kiêng kỵ gì, thuận miệng tung ra một câu: “Trên giường X lâu dài?”

Khóe miệng Đường Kính nhất thời run rẩy ——

“... Tô Tiểu Miêu! Em còn có thể lưu manh hơn một chút sao? !”

“Ách, vậy đổi thành...” Một cô nàng lưu manh nhanh chóng sửa miệng: “... Kéo dài dùng bền, in bed?”

Đường Kính: “...”,

3. Cái gọi là nội hàm...

Tô tiểu thư đi theo Đường tiên sinh tham gia bữa tiệc thương mại.

Mọi người đều khích lệ thế này ——

“Ai nha nha! Phu nhân của Đường tiên sinh thật sự là... Rất nội hàm ~~ ” (Nội hàm: ý là một người có những phẩm chất và tài năng tiềm ẩn, khó nhìn ra...)

“Cũng không phải! Nội hàm của Đường phu nhân thật sự là... !”,

“Phải học tập sự nội hàm của Đường phu nhân ấy! ~~ “

Tô tiểu thư mặt ngoài thì khiêm tốn, nhưng ai biết cô đang cúi đầu cười trộm, thuận tiện khách sáo một chút với Đường tiên sinh: “Cho tới bây giờ cũng không có ai khen anh nội hàm đúng không?”

Đường tiên sinh mỉm cười, không nói, nhìn cô với hàm ý sâu xa...

Không lâu sau, Tô tiểu thư đi theo lãnh đạo trực tiếp, tổng biên tập Đinh tham gia buổi tiệc của giới truyền thông.

Trong buổi tiệc, mọi người đều khích lệ Đinh Đầu thế này——

“Ai nha nha! Đinh lão tiên sinh thật sự là... Rất nội hàm ~~ “

“Cũng không phải! Nội hàm của tổng biên tập Đinh thật sự là... !”

“Phải học tập sự nội hàm của tổng biên tập Đinh ấy! ~~ “

Tô Tiểu Miêu nhanh chân chạy theo hướng gió, tiến lên tươi cười nịnh hót: “Ông chủ, mọi người đều nói ông nội hàm nha! ~~ “

Đinh Đầu nhàn nhả nói: “Đây là quy tắc bất thành văn. Những người có bộ dạng không được đẹp lắm, người ta thường có thói quen dùng câu “có nội hàm” cho lịch sự ấy mà...”

Tô Tiểu Miêu: “...”

2. Chương 2: Ngoại Truyện Ngắn Về Miêu Tể & Đường Kính

1. Nuôi chó

Trước đây Tô Tiểu Miêu đã từng nuôi một con chó.

Cô tình cờ thấy nó trên đường, là chú chó Bắc Kinh [1] nhỏ rất xinh, bốn cái chân ngắn ngủn, cả người trắng như tuyết, tiếng kêu rất vang, khí thế oai phong, chỉ có điều nó bị què một chân sau, chắc là vì sinh ra đã kém cỏi như thế nên nó bị chủ nhân vứt bỏ.

Ban đầu, với bản tính hoang dã của Tô Tiểu Miêu, cô không hề có chút hứng thú gì với loại động vật cứng được nuông chiều từ nhỏ này, Tô Tiểu Miêu thích nhất là giống chó Siberian Husky [2], chưa thuần hóa. Ánh mắt của nó, cái tai của nó và cả bộ móng vuốt của nó nữa chứ, cô đều thích, dắt nó ra ngoài mới oách.

Tuy nhiên, nếu cô đã gặp rồi, thì lại không thể thấy chết mà không cứu, dù nó bị què một chân, nhưng tốt xấu gì cũng là sản phẩm trong nước, coi như cô ưu ái nó một chút vì cùng quốc tịch đi, thế là Tiểu Miêu ôm nó về nhà.

Thời gian sau đó, chú chó nhỏ này làm Tiểu Miêu rất vui vẻ.

Thật đúng là chủ nào tớ nấy, chú chó nhỏ này cũng có điểm giống Tô Tiểu Miêu, không kiêng ăn, khi đói bụng thì uống nước trắng và nhai mì ăn liền đều được, hơn nữa Tô Tiểu Miêu thường xuyên ở nhà lớn tiếng đọc diễn cảm những lời trích dẫn của chủ tịch, vì thế chú chó Bắc Kinh này cả ngày gián tiếp học tập giáo dục của Đảng, tư tưởng giác ngộ cũng cao hơn rất nhiều so với bạn bè cùng giống với nó, biểu hiện cụ thể chính là “quân ta và quân địch rõ ràng”, chỉ cần ngoài cửa có tiếng gió thổi cỏ lay là nó đã sủa vang lên, sủa đến nỗi mà mọi người ở trong phạm vi mười dặm quanh đó đều thần hồn nát thần tính, nó đã thể hiện đầy đủ bộ dáng của một vệ sĩ bảo vệ quốc gia trung thành.

Tô Tiểu Miêu là người sống rất có tình cảm, hướng chi là cùng ăn cùng ngủ, nuôi chú chó Bắc Kinh này tứ bề, dần dần trong đầu cô hình thành ý nghĩ “dù có mệt cũng không thể để chú chó nhỏ mệt, dù có khổ cũng không thể để chó của tôi khổ”.

Kết quả là, tuy rằng bản thân vẫn bị vây trong khủng hoảng kinh tế, nhưng đồng chí Tô Tiểu Miêu vẫn cần mẫn để nhập chú chó Bắc Kinh vào hộ khẩu nhà mình, làm cho nó thành công thoát khỏi vận mệnh hộ khẩu chợ đen, cô đặt cho nó một cái tên, gọi là Tô Tiểu Nữu. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, giảng dạy từ văn đấu đến võ đấu, bởi vì thân hình Tô Tiểu Nữu to mọng, cuối cùng đã thành vật hi sinh... (Tiểu Dương: Tiểu Miêu đầu tiên dạy văn sau đó dạy võ cho con chó đó, chắc nó đi đánh nhau nhưng thân hình thì ục ịch quá nên hi sinh ^^.)

Tiểu Miêu của chúng ta thương tâm rất lâu rất lâu.

Cho đến khi kết hôn với Đường tiên sinh, mỗi khi nhớ lại chuyện này, Tiểu Miêu đều dùng ánh mắt long lanh tràn đầy tình mẹ nhìn Đường tiên sinh, không kìm lòng được xoa xoa đầu anh: “... Dù thế nào thì anh cũng không được bỏ lại em giống Tô Tiểu Nữu đâu đấy, anh phải kiên cường sống sót...”

Đường Kính im lặng thật lâu không nói gì trong khi cô đang tiếp tục “...”, chỉ có thể hạ móng vuốt đang cào loạn trên đầu mình của cô, đau đầu tố cáo: “Em có thể không dùng tiêu chuẩn của nó để xem xét anh không hả?” Dù gì anh cũng là loại linh trưởng mà.

Tiểu Miêu “ồ” một tiếng, thuận miệng hỏi lại: “Vậy tìm một kiểu rất cao cấp nhé, tinh tinh thì sao?”

Đường Kính đá thật mạnh vào mông cô một cái, nghiêng răng cả ngày: “Quả thực là không thể có tiếng nói chung với người đầu gối như em...”

2. Tình yêu

Tô tiểu thư luôn là người có rất nhiều tình yêu, có khi tình yêu còn có chút tràn ra. Trước đây cũng may mắn, là do điều kiện kinh tế, dù gì vẫn có cái hạn chế, nhưng mà sau khi kết hôn với Đường Kính, lý do hạn chế cuối cùng cũng không còn nữa, kết quả là Tô tiểu thư càng ngày càng không kiêng nể gì.

Tô tiểu thư nhìn đến cái gì cũng có thể đem về nhà, chó, mèo, người, từ bé đến lớn, từ sinh vật bậc thấp hơn đến sinh vật bậc cao hơn là linh trưởng, phải thấy được họ thoát khỏi khổ cảnh thì cô mới có thể an

tâm được. Nhờ Đường Kính tiên sinh có lòng kiên nhẫn, định lực cao, dù là vật chất hay tinh thần đều tốt, cho nên anh cũng tùy cô.

Tô Tiểu Miêu là người có da mặt dày, được một tắc lại muốn tiến một thước, được tiện nghi còn khoe mẽ, có một ngày cô quả trách Đường Kính: “Anh không có tình yêu...”

Đường Kính vốn cảm thấy, so với những ngày ở Đường gia trước đây, bây giờ anh an phận thủ thường, không giết người không phóng hỏa, nộp thuế đầy đủ, quyên tiền hào phóng, tích cực góp phần tạo nên xã hội hài hòa lành mạnh, như vậy cũng là biểu hiện của tình yêu rồi.

Nhưng Đường Kính chính là Đường Kính, thích Tô Tiểu Miêu chính là thích toàn bộ những gì thuộc về cô, bao gồm cả cái tính được một tắc lại muốn tiến một thước ấy. Vì thế, nếu cô đã đề xuất như vậy, anh cũng thật sự suy nghĩ đến vấn đề này.

Cá tính và địa vị xã hội của Đường Kính, đều quyết định phương thức tư duy của anh: hoặc là không tiếp thu, hoặc là sẽ nghiêm túc xem xét đến cùng.

Vì thế, vào một đêm to gió rét, Đường tiên sinh cũng bắt được một cơ hội, biểu hiện tình yêu của mình.

Đêm đó, mưa tầm mưa tã, sấm chớp đùng đoàng, Tô Tiểu Miêu nằm trên sofa ở phòng khách, vừa xem phim kinh dị giết thời gian, vừa chờ Đường Kính đi xã giao trở về.

Mười hai giờ đêm, Đường Kính rốt cục cũng về nhà, Tô Tiểu Miêu vô cùng vui vẻ chạy ra đón anh, thế nhưng lại thấy bên cạnh Đường Kính còn có một người ——

Một cô gái đang tuổi thanh xuân, chỉ khoảng mười ** tuổi, bị nước mưa làm rối bộ tóc, trên người chỉ có một chiếc váy bị xé rách, bên ngoài mặc chiếc áo khoác âu phục của Đường Kính, tựa vào lòng Đường Kính không chịu rời đi. (Tiểu Dương: dấu ** là của tác giả.)

Đồng chí Tô Tiểu Miêu nhất thời kinh hãi: không tốt! Có một con hồ ly tinh đã bước vào nhà mình!

Đường Kính nhìn về phía Tô Tiểu Miêu, thản nhiên giải thích: “Anh tình cờ gặp được ở quán bar, bởi vì không chịu tiếp khách nên cô ấy bị người ta bắt nạt, đúng lúc anh nhìn thấy và đã giúp cô ấy.”

Ánh mắt Đường Kính rõ ràng là tràn đầy chờ mong nhìn bà xã nhà mình: anh làm vậy cũng tính là có tình yêu chứ?

—— Đây chính là điểm khác nhau giữa đàn ông và phụ nữ. Phụ nữ luôn đặc biệt có tình yêu với những động vật nhỏ như gà vịt chó mèo, mà tình yêu của đàn ông à, cơ bản chỉ biểu hiện trên người phụ nữ thôi.

Tô Tiểu Miêu thiếu chút nữa bị anh làm nghẹn chết.

Đường Kính, anh muốn chết hả! Muốn tạo phản sao? ! Em bảo anh phải có tình yêu chứ không bảo anh ra ngoài tha một con hồ ly về!

Đương nhiên, câu này không thể nói ra được

Tô Tiểu Miêu đảo mắt, tiến lên cười: “Ai nha, mời cô vào nhà, cô ngồi xuống đây đi ~” làm ra bộ mặt hiếu khách và nhiệt tình tràn đầy

~~Sau đó nhanh chóng phái ông xã lên tầng: “Trên người anh toàn là nước mưa, bẩn chết đi được, mau đi tắm rửa đi!”

Đường Kính không nghi ngờ gì, lên tầng rồi còn nghe thấy Tô Tiểu Miêu ân cần vây quanh cô gái kia hỏi “Cô có uống trà không? Có muốn thay quần áo không? Muốn ở lại nhà chúng tôi không? ... Ai nha đừng khách khí! Dân tộc Trung Hoa đều là người một nhà mà ~”

Thế nên Đường Kính yên tâm, tự giác hoàn thành nhiệm vụ, lên tầng tắm rửa.

Mà bên này ——

Cô nàng kia chỉ cảm thấy Tô Tiểu Miêu là một cô ngốc, dựa vào thủ đoạn tình trường của cô ta thì bắt anh nam chủ nhà này hẳn là không có vấn đề. Nhưng thân ảnh Đường Kính vừa biến mất, Tô Tiểu Miêu lập nhú mày, tươi cười không thấy đâu nữa.

“Ba” một tiếng, Tô Tiểu Miêu giẫm chân lên sofa, ngay trước ánh mắt kinh ngạc của cô kia, đồng chí Tô Tiểu Miêu khinh thường giơ ngón tay lên quẹt quẹt cái mũi, lưu manh mở miệng: “Cô em ở đâu? Còn vị thành niên đúng không?”

“...” Cô nàng kinh hãi tột đỉnh.

Tiểu Miêu lưu manh tiếp tục dõ dẫm đoạn.

“Sao hả, chấm anh chồng nhà chị rồi đúng không?”

Cởi giày, Tô Tiểu Miêu móc móc ngón chân, cấp độ lưu manh lại càng tăng lên.

“Nói mau, chị đang hỏi cô em đó!”

“Không... Không không thích...” Cô nàng kia hiển nhiên đã bị cô dọa đến nói năng không rõ.

“Ồ, không thích sao...” Móc ngón chân, mẹ nó, sạch sẽ quá, chẳng có tí bẩn nào mà móc ra cả, Tô Tiểu Miêu thay đổi phương hướng, bắt đầu nhìn cái nách, vẫn dùng giọng điệu của côn đồ: “Anh chàng vừa rồi, cô em thấy đấy, bộ dạng rất trắng trẻo sạch sẽ, chính là khẩu vị chị đây yêu thích nhất! Chính sách của chị với anh ta ấy à, là nuôi chuồng, tuyệt không nuôi thả! Nghe có hiểu không, hử? !”

“Đã hiểu! Đã hiểu!” Hồ ly tinh lập tức dõ bộ mặt “cảnh đào mơn mớn”...

Cọp mẹ nhà này đáng sợ quá a... Tốt nhất là đi tìm anh chồng nhà khác quyến rũ thôi...

Nhìn bóng dáng cô ta chạy trốn, Tô Tiểu Miêu thè lưỡi làm cái mặt quỷ siêu cấp vô địch.

Phía sau, thành linh truyền đến một câu hỏi hàm ý sâu xa——

“Nghe nói, em muốn giam cầm anh?”

Tiểu Miêu nhăn mặt quay đầu lại, chỉ thấy Đường Kính ung dung nhàn nhã đứng sau mình.

Tiểu Miêu nhất thời suy sụp cúi mặt: “Chẳng mấy khi em mới được giả mạo một chút... thế mà đều bị anh nhìn thấy...”, nói với bộ dạng oan ức

Đường Kính phải cố gắng hết sức mới có thể đè nén tiếng cười lớn, chỉ cong cong khóe môi.

Không thể phủ nhận, khi anh ở trên tầng vừa nghe thấy cô nói “chị đây”, thì đã kinh hãi đến ngũ quan cũng run rẩy, thật vất vả khôi phục bình thường, lại thấy bộ dáng cô lưu manh móc ngón chân, nhất thời ngũ quan lại run rẩy một lần nữa.

Tiểu Miêu chạy tới, cọ cọ trên người anh, thỏ thẻ nói: “Sau này anh không cần có tình yêu nữa, em có là được!”

Đường tiên sinh cũng rất biết phối hợp: “Có thể, nhưng mà anh có một điều kiện.”

“Gi?”

Người đàn ông bế cô lên đi thẳng đến hướng phòng ngủ.

“Đêm nay anh muốn giam cầm em.”

3. Chương 3: Ngoại Truyện Đêm Tân Hôn – Công Kiên Chiến (phần Đầu)

Vào giây phút quyết định kết hôn với Đường Kính, Tô Tiểu Miêu còn có giác ngộ xâm nhập tiếp xúc với người đàn ông này. “Xâm nhập tiếp xúc” ấy, đương nhiên không chỉ trên tinh thần, dù theo cách nói của cô, cô hoàn toàn không ngại cả đời đều duy trì “xâm nhập tiếp xúc” trên tinh thần với anh. Tinh thần chiến hữu cả đời, là chuyện vô cùng vinh quang mà. Nhưng Đường Kính hiển nhiên sẽ không chấp nhận chuyện đó, một người đàn ông thân thể cường tráng, sức khỏe tốt như anh, cuộc sống “sinh hoạt” thật sự quá quan trọng.

Nhưng đây cũng là chuyện khó với cô nàng đầu gối của chúng ta.

Trốn, đây là kẻ kéo dài duy nhất.

Vì thế vừa mới kết hôn, gần như ngày nào Tô Tiểu Miêu cũng chủ động ôm việc vào người, ra ngoài phỏng vấn, có khổ có mệt đến đâu cũng không kêu la oán thán nửa câu, vô cùng tích cực hướng về phía trước, cuối cùng cũng đến lúc thật sự không còn việc gì để chạy ra ngoài nữa, gấp đến độ Tô Tiểu Miêu còn vây quanh Đinh Đầu: Ông chủ, ông chắc chắn không còn công việc vất vả nào nữa à? Chắc chắn chứ? Thật sự chắc chắn sao?

Đường Kính có một đức tính tốt, đó là rất kiên nhẫn, định lực kiên cường, nói tóm lại, có thể so sánh với quân tử, loại chuyện như “Bá vương ngành thượng cung” thì chỉ kính nhi viễn chi thôi. Vì thế mỗi ngày Tô Tiểu Miêu về nhà đều giả bộ yếu đuối một chút để tranh thủ đồng tình, tiếng lòng thực rõ ràng: em đã như vậy rồi! Anh còn muốn làm gì em sao? ! ...

(Tiểu Dương: Hiểu nhanh gọn câu “loại truyện như “Bá vương ngành thượng cung” thì chỉ kính nhi viễn chi thôi” là: với loại chuyện cường gian thì anh Kính không muốn, quân tử mà ^^, nhưng với chị Miêu thì không nhỉ :”> . Còn muốn hiểu thêm, chi tiết hơn thì các bạn kéo xuống cuối chương nhé!)

Thật ra cho dù cô không nói, Đường Kính cũng sớm phát hiện vấn đề này: Tô Tiểu Miêu có bệnh quá sạch sẽ.

Đừng nhìn bộ dáng hàng ngày của cô cứ hi hi ha ha cùng mọi người, thực ra cô vô cùng miễn cảm với chuyện tiếp xúc chân tay. Thân phận “anh chồng” của cô cũng không được đãi ngộ bao nhiêu, mỗi khi anh không nhận được mà vuốt ve khuôn mặt cô hay ôm cô vào lòng, cô đều cảm thấy không quen, thân mình sẽ cứng lại, sau đó làm vài động tác nhỏ như gãi gãi đầu để thoát khỏi sự quấy nhiễu của anh.

Làm một người đàn ông, Đường Kính không phủ nhận, nhiều lúc anh thật sự muốn cứ “làm” với cô trước rồi nói sau, cho dù cô phản kháng, thì anh chỉ cần nói một câu “nghĩa vụ vợ chồng” là có thể có điểm tựa pháp luật mà giẫm chết cô.

Tuy nhiên, chuyện đó cuối cùng cũng chỉ là Đường Kính tùy tiện ngấm lại mà thôi. Đối với cô, Đường Kính thật sự có thể nói là khoan dung, vì thế cũng không nỡ ép buộc cô, nhờ bức ép khiến cô nóng nảy, nhất thời trong lòng luẩn quẩn nghĩ “chẳng lẽ anh nói yêu em mà cả ngày chỉ nghĩ làm chuyện này với em? !”. Thật vất vả mới lừa được cô vào trong tay, dù sao còn nhiều thời gian, tuyệt đối không thể vì một chút ngon ngọt mê người trước mắt mà hủy hết toàn bộ hạnh phúc sau này được.

Cứ như vậy qua nửa tháng sau...

Đường Kính rốt cục không thể không thừa nhận: mình hiển nhiên đã đánh giá quá cao trình độ giác ngộ của Tô Tiểu Miêu.

Thật rõ ràng, cô ấy không có một chút ý thức mình đã làm vợ của người ta gì cả. Tựa như càng ngày cô càng vừa lòng với hiện trạng, chất lượng giấc ngủ mỗi tối vô cùng cao! Mỗi khi anh xong xuôi mọi việc ở thư phòng, trở về phòng ngủ, cũng chỉ có thể nhìn thấy cô ngã chồng vó trên giường, ngủ như lợn chết. Cái này còn chưa tính, đêm khuya khi cô cảm thấy lạnh, sẽ cực kỳ chủ động rúc vào lòng anh, cọ cọ cọ, xoa xoa xoa, châm ra một đồng lửa cháy bập bùng. Còn bản thân cô à, một chút cảm giác cũng không có, áp dụng đủ tư thế thoải mái để ngủ ngon, bỏ mặc anh nằm cạnh ngứa ngáy khó chịu.

Một buổi sáng nọ, rút cục Đường Kính không nhận được hỏi cô: “Em có tin anh không?” Không biết có chuyện cường gian trong hôn nhân à?

Cô tròn tròn mắt kinh ngạc hỏi lại: “Chẳng nhẽ anh không đáng để em tin?”

“...”

Thật là một câu hỏi tu từ quá khó!

Đường Kính có vội vàng đến đâu thì cũng không ngốc đến mức đi nói “thực sự không đáng!”, vất vả lắm mới tạo được chút hình tượng cao thượng trong lòng cô, sao có thể tự tay hủy nó đi chứ.

Bởi vậy mà ngày nào cũng bị cô đục nước béo cò.

Rốt cuộc có một ngày, ánh mắt Đường Kính nhìn cô càng thâm thúy hơn.

**** **** ****

Tô Tiểu Miêu gần đây vô cùng thoải mái và hạnh phúc, đến mức cảm thấy người cứ lâng lâng, lúc tắm rửa cũng không nhận được ngấm nga vài giai điệu.

Tiếng nước rào rào, cô đứng trong phòng tắm vừa nghịch nước vừa tắm rửa. Tô Tiểu Miêu không thích tắm bồn, cô thích tắm vòi sen, tiếng nước lớn, lại có khí thế nữa, cách tắm rửa cứ như đàn ông vậy.

Trong khi Tô Tiểu Miêu đang vui vẻ tắm rửa, phía sau, truyền đến một tiếng mở cửa rõ ràng.

“Ai?”

Tiểu Miêu nhanh chóng vênh tai lắng nghe.

Thật ra chuyện này đúng là dư thừa, người có thể hiện ngang bước vào phòng ngủ chính này, lại còn mở được cửa phòng tắm ra nữa, trừ cái anh chủ nhà ra thì còn ai vào đây.

Tiểu Miêu đóng vòi nước lại, dùng khăn mặt che thân thể mình, giụi giụi mắt, hơi hơi nghiêng người.

Đường Kính. Đường nhiên là Đường Kính rồi.

Tiểu Miêu có chút lo lắng: “Có, có việc gì à?”

Người đàn ông đáp rất đơn giản: “Không có.”

Không có thì sao không ra ngoài đi hả?

Tiểu Miêu xoay người, tiếp tục tắm rửa.

Bình tĩnh, bình tĩnh nào. Vào lúc thế này mà mất tinh thần thì đúng là xong luôn rồi. Đường Kính là người thế nào cô rất rõ ràng, chỉ cần cô không làm gì sai thì anh cũng không ép buộc quá đáng. Cô biết định lực của anh luôn luôn hơn người, nhưng cô lại không biết rằng mình có thể là một ngoại lệ.

Năm phút đồng hồ sau...

Tô Tiểu Miêu rốt cục không chịu nổi.

— Mẹ ơi, bị người ta nhìn ngấm quang minh chính đại như thế, là người thì đều không chịu nổi!

Tiểu Miêu rầu rĩ quay đầu, tránh đằng sau cái rèm hỏi: “Anh đang làm gì thế hả?”

Đường Kính ung dung tựa vào tường, nhìn cô hất hất cằm.

“Em tắm rửa ỉnh đi.”

“Vậy còn anh?”

“Anh nhìn em tắm.”

“...”

Tuy nói Tô Tiểu Miêu là vô lại trước sau như một, nhưng rốt cuộc còn chưa có dũng khí ngang nhiên cạo đùi kì mông trước mặt Đường Kính, chỉ có thể âm thầm cắn răng: đại ca ơi, anh nhìn đủ chưa hả, nhìn đủ rồi thì mau đi tắm rửa rồi ngủ đi nha

Ngay khi Tô Tiểu Miêu bó tay hết cách, thì bỗng nhiên cảm thấy phía sau có một thân thể ấm áp dựa vào.

Trong phòng tắm, tiếng nước vẫn như trước. Nhưng dưới tiếng nước ấy, lại dấu diếm một không gian yên tĩnh, khí thế yên tĩnh, chỉ còn chờ dâng lên mà ra trong nháy mắt.

Cô và anh đứng dưới làn nước, bên tai chỉ còn lại tiếng ồ ồ của dòng nước. Hơi thở của anh bị đánh tan trong nước, chảy qua cơ thể cô, vì thế cả người cô bị bao vây quanh hương vị của anh.

Anh ôm lấy bả vai cô từ phía sau, cả người cô bị anh khóa trong lòng.

Hô hấp của cô bắt đầu không chịu nghe cô khống chế. Cô trần trụi, không hề phòng bị, anh lại một thân âu phục, cùng đứng dưới nước với cô, mặc cho dòng nước nhanh chóng chảy ướt toàn thân.

Quá thân mật, cô chưa bao giờ thân mật với ai như thế. Cùng phái cũng chưa từng, huống chi là khác phái. Cô cảm thấy ngay cả răng nanh của mình cũng đang đánh nhau: “Muốn, muốn làm gì chứ?”

“Em hiểu mà,” anh chậm rãi mở miệng bên tai cô: “Tiểu Miêu, anh biết em hiểu.”

Cô hiểu, đương nhiên hiểu. Cho dù anh không nói, nhưng ánh mắt anh có thể nói được, nó đã sớm nói cho cô toàn bộ tâm tư của anh. Ngày nào anh cũng nhìn cô với ánh mắt sâu xa, mãnh liệt gần như có thể bao phủ cô.

Ánh nhìn sâu xa đó chỉ với cô mới có. Mà những người khác, dù là nam hay nữ, anh đều lạnh nhạt mà chống đỡ, có gấp gáp hay khó giải quyết đến đâu cũng không làm ánh mắt anh có một tia dao động.

Cô hẳn là phải cảm thấy vui mừng. Trên thế giới này, có được một người yêu cô như vậy, mà cô cũng thích anh ấy, chuyện này đối với cô thật đúng là kỳ tích.

Nhưng!

Thích là chuyện của thích thôi, đối với cái chuyện ấy ấy kia, cô vẫn cảm thấy vô cùng áp lực aaaaaa!

Giọng điệu Tô Tiểu Miêu thật ổn định: “Đường, Đường Kính...”

Dưới làn nước, Đường Kính không nói, ánh mắt thâm trầm.

Bên tai có tiếng nói của cái ác mê hoặc anh ——

“Làm” đi...

Còn chờ cái gì...

...

Đường Kính bỗng lui ra phía sau từng bước, buông cô ra.

“... ?”

Tiểu Miêu kinh ngạc quay đầu nhìn anh. Miếng thịt béo đến miệng cũng không ăn?

Anh giơ tay, đóng van nước lại, cúi người cầm áo tắm phủ lên người cô.

“Cẩn thận cảm lạnh.”

Anh cũng giống cô, cả người ướt đầm, cô gần như không thấy rõ vẻ mặt anh.

Trong lúc đó, hai như coi như bị ngăn cách bởi một màn thủy tinh.

“Anh có thể chờ em,” anh khẽ hôn lên môi cô, nở một nụ cười không rõ ý tứ: “Nhưng sự kiên nhẫn của anh, là có hạn.”

Từ ngữ thật thâm sâu, nhưng cũng đủ để cô hiểu được hàm ý sâu sắc trong đó.

Đây là tối hậu thư!

Tô Tiểu Miêu cắn đầu bút máy, bắt đầu suy nghĩ đến chuyện sống còn.

Thật vậy, cô lẩn tránh lâu quá rồi, thật sự không thể tránh né thêm nữa. Đã kết hôn với anh rồi, sao có thể trốn tránh nghĩa vụ vợ chồng chứ.

Tô Tiểu Miêu lỗ mãng đặt bút xuống, đưa ra một quyết định trọng đại: chim ngu bay trước! (nghĩa bóng: sức yếu phải làm trước)

Không có chút ý thức sợ hãi nào, kinh nghiệm thực tế khuyết thiếu thì sợ cái gì chứ! Sống trong khổ cực mới trưởng thành được, cho tới thời gian ba năm, siêu nhân cũng có thể “làm” với tiểu quái thú!

Tô Tiểu Miêu quyết định phải bù lại trên phương diện lí luận, tìm sách để xem.

Trong sách nói, khi phải làm chuyện đó, chỉ cần nhớ kĩ câu: can đảm can trọng da mặt dày.

Tô Tiểu Miêu phi thường buồn bực.

Gan lớn! Thận trọng! Da mặt dày! Cô rõ ràng vô cùng phù hợp tiêu chuẩn mà! Tại sao lại không được chứ? !

Nhất định là kiến thức thực tiễn quá ít rồi.

Nhưng cái vấn đề thực tiễn này, làm thế nào để nhồi vào chứ? Cô biết Đường Kính là cao thủ, chẳng nhẽ cô phải nói với Đường Kính là “đầu tiên chúng ta cứ thế này nhé, một ba năm anh làm mẫu, hai bốn sáu em ôn tập? Nhưng đây cũng không phải bài tập thể dục trên đài...

Tô Tiểu Miêu suy nghĩ, rốt cục nghĩ tới một vũ khí mạnh mẽ nhất: xem phim!

Cứ như vậy một thời gian, gió hài hòa thổi xuống vùng xuống Hoa Hạ, như thanh kiếm dừng mãnh đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi. Bước chân thăm dò cơ chế sinh sản của nhân loại thì chưa bao giờ dừng lại, bắt lấy cơ hội liền mọc lên như nấm, bởi vậy Tô Tiểu Miêu không cần tốn sức đã tìm được nguồn phim.

(Hoa Hạ: tên thường dùng để chỉ nền văn minh Trung Quốc hoặc Trung Quốc.)

Tục ngữ nói rất đúng, làm kẻ trộm chưa chắc đã chột dạ, nhưng chột dạ nhất định là kẻ trộm.

Hơn hai mươi năm cuộc đời của Tô Tiểu Miêu đã làm kẻ trộm không ít lần, nhưng cho tới giờ cô cũng không biết mệt, không biết chột dạ là thế nào, chỉ có lúc này đây, cô dao động, do dự và do dự.

Tuy ngày thường Tô Tiểu Miêu có bộ dạng lưu manh, nhưng thực ra bản chất vẫn là một cô bé thuần khiết. Từ nhỏ cô đã sinh hoạt ở ngoại thành, rồi ra chốn thành thị xa hoa, dân phong thuần phác, khi lên trung học nghe nói trong lớp có một nam sinh tên Tiểu Minh thích một nữ sinh tên Tiểu Hồng, trong đầu bạn Tiểu Miêu liền nghĩ “Yêu sớm sao? Vậy sao được chứ! Không thể để mất tư tưởng đạo đức nha!”.

Cho nên, hiện tại, Tiểu Miêu đang phát điên.

... Một mình xem loại phim này có phải là rất biến thái không?

Nếu không, thì gọi Đường Kính cùng xem? Còn có thể cùng nhau thảo luận mấy điều khó hiểu...

...

Không được! Loại phim này sao có thể hai người cùng xem được, thế không phải là càng biến thái à? ...

Tiểu Miêu gãi đầu, làm trộm thì hình như trước tiên phải đứng dậy kéo tất cả rèm cửa lại rồi khóa cửa phòng vào. Xác định sẽ không xảy ra tình huống bất ngờ nào, đồng chí Tô Tiểu Miêu nghiêm túc nhấn chuột bắt đầu xem video.

**** *
**** *
**** *

“Cô ấy ở trên tầng làm gì?”

Sau khi Đường Kính tan tầm trở về nhà chưa thấy bóng dáng Tô Tiểu Miêu, bình thường cô đều thích làm loạn trong nhà, không khiến cho gà bay chó sủa sẽ tuyệt không ăn cơm rồi đi ngủ, hiếm khi thấy cô an phận như vậy, Đường Kính nhất thời cảm thấy không quen.

Hội chứng Stockholm a, anh nghĩ chắc mình bị cô ngược mãi nên quen rồi.

Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

“Tôi cũng không rõ lắm,” quản gia cung kính trả lời: “Cả ngày nay cô ấy ở trong phòng, chưa đi ra.”

Ngoan vậy sao? Thật là kỳ tích!.

Quản gia nói: “Thiếu gia, tôi đi gọi cô ấy xuống dưới ăn cơm.”

“Không cần,” Đường Kính cầm cốc nước tinh khiết trên bàn, định đi lên tầng: “Tôi đi xem cô ấy.”

Lời còn chưa dứt, lại nghe thấy tiếng mở cửa từ trên tầng.

Tô Tiểu Miêu nhẹ nhàng bước xuống như một du hồn...

Khi Tô Tiểu Miêu lả lướt đi xuống, sắc mặt trắng bệch, môi thâm tím, đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Em không sao chứ?” Đường Kính vội vàng sờ sờ trán cô: “Khó chịu ở đâu?”

Tô Tiểu Miêu không đếm xỉa tới anh, trong đầu toàn những nội dung mới nhìn thấy ——

Dùng xong phía dưới rồi dùng tới mặt, dùng xong hai tay rồi dùng hai chân, dùng xong ngọn nến rồi lại dùng roi, dùng xong cách thể thao rồi lại đến judo, bó sát rồi lại dùng dầu bôi trơn, chặt quá lại không khoái cảm, kêu rất vang, đỉnh tai nhức óc, kêu quá nhỏ lại không đủ khí thế...

Vừa chú trọng đến hình ảnh, lại vừa chú trọng hiệu ứng âm thanh; vừa chủ động lại vừa bị động thừa nhận.

Có được giãn được, mới là cảnh giới cao nhất của H.

Tô Tiểu Miêu hít sâu một hơi: con mẹ nó, tạo cái tên lửa cũng không phức tạp như vậy!

Nữ Oa tạo người chỉ cần dùng bùn, Adam và Eva chỉ cần ăn vụng một quả táo là được, tại sao đến lượt cô lại phức tạp như vậy chứ.

H, thật sự là một môn học vừa tàn khốc vừa cao thâm...

“Tiểu Miêu?” Đường Kính vỗ vỗ mặt cô. Cô bé này không phải bị choáng váng chứ?

Tô Tiểu Miêu rốt cục hoàn hồn, run rẩy đặt câu hỏi: “... Sẽ không phải đến bệnh viện chứ?”

Có cái chết nhẹ tựa lông hồng, có cái chết nặng tựa Thái Sơn, chẳng may cô đến âm tào địa phủ bị Diêm Vương hỏi chết như thế nào, cô nói chết vì đàn ông, vậy có phải là rất tổn thương lòng tự trọng không?

“...”

Lúc đầu Đường Kính cũng không hiểu cô đang nói gì, đến khi bừng tỉnh thì thiếu chút nữa bị cô làm nghẹn chết.

Trước mắt người đàn ông đầy dây đen, không nhìn được kéo cô ngồi lên đùi mình, “Nói như thế,” Đường Kính khụ một tiếng, cẩn thận tìm từ: “Tuy rằng anh không đi qua vạ “bụi hoa”, nhưng dù gì đối với chuyện đó... còn chưa bị ai chê trách.”

Tiểu Miêu trông mong nhìn anh: “Thật sự?”

“Thật sự,” người đàn ông xấu hổ nhìn cô giải thích: “Kỹ thuật của anh có kém đến đâu thì... Cũng tuyệt không đến mức phải đưa em vào bệnh viện.”

Tiểu Miêu rầu rĩ suy nghĩ trong chốc lát.

Bỗng nhiên đặt câu hỏi: “Lần đầu tiên của anh là khi bao nhiêu tuổi?”

Đường Kính im lặng.

—— Chỉ có tên gốc mới thẳng thắn thú nhận chuyện này thôi.

Nhưng vào lúc này, trầm mặc cũng tuyệt đối là sai lầm.

Người đàn ông thực khéo đưa đẩy cho ra đáp án: “Anh không nhớ rõ, cũng lâu rồi, nó lại không phải chuyện quan trọng, sao có thể đặc biệt nhớ kỹ được.”

Tiểu Miêu “ồ” một tiếng, sau đó nói: “Để em nói cho anh nhé, mười bảy tuổi anh thất thân.”

“... ? !”

Đường Kính thiếu chút nữa nghẹn thở.

Cho nên nói, không cần có ý đồ giấu giếm phóng viên cái gì, đặc biệt là phóng viên đã làm trong bộ phận giải trí.

“Anh Đường Dịch nói cho em biết, năm mười bảy tuổi anh đến Lan Quế Phường, HongKong, sau đó không còn trong sạch nữa.”

Lan Quế Phường (Lan Kwai Fong): là một quận ở Hồng Kông, có cuộc sống về đêm rất náo nhiệt, thường được người địa phương, du khách nước ngoài ghé thăm.

“...” Đường Kính tức giận bốc hỏa: ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng! (tức là trộm nhà thì khó phòng ^^)

Đường Kính nhất thời cảnh giác: cô ấy có ý gì? Cô ấy muốn nói gì? Không phải muốn lôi chuyện cũ ra đây chứ? Sau đó dựa vào chuyện trước hôn nhân để tránh nghĩa vụ vợ chồng?

Trong khi Đường Kính còn đang trầm tư, thì Tô Tiểu Miêu bỗng lặn qua lặn lại trên sofa: “Ngay từ đầu em đã thua rồi...” Mười bảy tuổi anh đã ra tiền tuyến, còn cô thì mười bảy tuổi vẫn ở hậu phương nghịch bòn.

“...”

Đường Kính không nói gì...

Sao anh có thể quên chứ, trời đất bao la, nhưng Tô Tiểu Miêu vĩnh viễn không chịu thua điểm đầu tiên là tinh thần, cái gì đều muốn một lần, cũng không quan tâm nó là gì.

“Như vậy đi,” Đường Kính rất có thiện ý hướng dẫn từng bước: “Anh sẽ cố gắng đề cao em, toàn lực phối hợp!”

...

**** *
**** *
**** *

Suy nghĩ không bằng hành động. Dù sao cũng được đề cao, vậy thì đêm nay cũng tốt.

Tô Tiểu Miêu chưa bao giờ nỗ lực tắm rửa như tối nay.

Bốn lần. Tắm rửa đúng bốn lần. Khi tắm xong toàn thân đều đỏ rát đau đớn. Tắm xong, Tô Tiểu Miêu không nhận được đã nhìn mình trong gương.

Ngày thường tắm rửa, cho dù tắm trước gương cũng không cảm thấy cái gì kỳ lạ, nhưng hôm nay, vừa thấy thân thể trơn bóng của mình, cả người Tô Tiểu Miêu cứ như bị thiêu cháy.

Cái đó và hiển tế thì có gì khác nhau a...

Nhớ rõ khi xem “Tây du kí” nhìn thấy bé trai bé gái tắm rửa chuẩn bị thành bữa ăn cho yêu quái, cha mẹ chúng đều khóc lóc kêu: Tôn đại thánh! Bồ Tát sống! Cứu con của chúng tôi với! ...

Trước đây Tô Tiểu Miêu luôn cảm thấy hành động này quá mức khoa trương. Cho tới bây giờ đến lượt cô phải đi hiển tế, cô mới cảm giác được: không khoa trương! Một chút cũng không khoa trương!

Tô Tiểu Miêu nhìn mình trong gương cứ như một tên trộm, liếc mắt một cái, điều chỉnh tầm mắt, rồi lại liếc một cái, chỉnh tầm mắt một chút...

Cuối cùng bị ai chấp nhận sự thật: Cô! Không,... không phát dục tốt...

Một người đàn ông thích một người phụ nữ, điểm này Tô Tiểu Miêu có thể tưởng tượng; nhưng thích một cô gái sinh ra **, cái này làm cho Tô Tiểu Miêu không thể lý giải. (Tiểu Dương: nguyên văn có dấu **, câu đó không rõ nghĩa, chắc đang nói nàng Miêu có vòng 1 bé :”>.)

Thân thể này của cô... có thể khiến anh dục hỏa đốt người sao?

Tô Tiểu Miêu cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, tiếp tục nhìn xuống cặp đùi, năm phút đồng hồ sau, Tô Tiểu Miêu xấu hổ ...

Thật sự không nhận được cảm thán một câu ——

“Đường Kính... đến tột cùng là anh có ánh mắt gì thế...”

Lấy kinh nghiệm mười bảy tuổi đã thưởng “hương hoa” của anh, bao nhiêu mỹ nhân bay lượn trước mắt anh, sao anh lại nhìn trúng cô chứ...

Trước đây có một anh bạn xưng anh gọi em với cô từng ngăm đánh giá cô thế này: Tiểu Miêu a, cái gì em cũng tốt, nếu có thêm chút nữ tính nữa thì lại càng hoàn mỹ.

Ngoài mặt thì Tô Tiểu Miêu chẳng hề để ý, nhưng thật ra trong lòng cô lại vô cùng khó chịu: cái gì gọi là “nếu”? Không có chút nữ tính thì sao hả? Nhân cách của chị đây chính là mị lực lóe sáng rực rỡ nha!

Nhưng dù sao đó cũng là câu tự an ủi mình thôi

Trên thực tế, Tô Tiểu Miêu đang rất rất lo lắng cho chuyện đêm nay.

Anh ấy có thể thích khẩu vị nặng một chút không? Nếu muốn dùng dầu bôi trơn thì làm sao bây giờ? Nếu liều thuốc không đủ thì có phải xuống bếp lấy thêm mỡ lợn bổ sung không? Cái đó và súc ruột có gì khác nhau a? Trong bệnh viện người ta súc ruột rửa ruột là từ trên đi xuống, còn cô đây là từ dưới hướng lên trên, phương hướng không đúng rồi...

Quên đi, không thèm nghĩ nữa!

Tô Tiểu Miêu nạp thêm can đảm ỉnh: tuy thân thể này của mình không tính là cao cấp, nhưng tốt xấu gì cũng được bồi bổ cơm gạo hơn hai mươi năm nay, ít nhất không phải thứ phẩm!

4. Chương 4: Ngoại Truyện Đêm Tân Hôn – Công Kiên Chiến (phần Cuối)

Tắm rửa xong, mặc áo tắm, Tô Tiểu Miêu cẩn thận mở cửa rồi đi ra ngoài, biểu tình nghiêm túc chỉ kém đi nghiêm. (đi một hai một đó)

Đường Kính nhìn cô, cảm thấy bộ dáng người máy này thật sự rất khôi hài, nhưng tuyệt đối không thể cười ra tiếng, vệt chết tới tay rồi cũng có thể bay mà.

Người đàn ông khụ một tiếng, ra vẻ rất bình tĩnh nói: “Anh đi tắm đây, chỉ vài phút thôi.”

Quả nhiên anh chỉ cần vài phút là xong!

Lúc Đường Kính lau tóc đi ra, thấy phòng ngủ tối đen. Tất cả rèm cửa đều kéo lại, cửa phòng và cửa sổ đều khóa trái, cánh cửa lớn sơn đen, phòng ngủ đẹp đẽ là vậy mà giờ đây dường như đã biến thành hiện trường chết người.

Lại nhìn phía người trên giường, khóe miệng Đường Kính run rẩy ——

“Em đang nằm ngay đơ à? ...”

Cả người chui dưới chăn, ngay cả đầu cũng không lộ ra ngoài, cứ như một thi thể, được phủ tấm vải trắng ở nhà xác.

Thanh âm rầu rĩ của Tô Tiểu Miêu truyền đến: “Em muốn xây dựng tâm lý lần cuối cùng ở trong này, đừng quấy rầy em...”

Đường Kính mỉm cười, tiến lên kéo chăn trên người cô.

“Ra ngoài đi, nếu không em sẽ có mùi.” Điều hòa ở phòng này bật hai mươi mấy độ đấy.

Thi thể trong chăn hừ hừ: “Đừng nói chuyện với em ~~ em muốn tập rèn rĩ một chút...”

“Luyện làm gì chứ?” Đường Kính thừa nhận tư duy của mình đã không theo kịp khúc gỗ này nữa rồi: “Không phải mấy hôm trước em đã luyện kinh kịch à?” ***** ai ai nha nha như quý kêu vài ngày liền, kêu đến nổi bà con hàng xóm cũng phải chạy sang phàn nàn.

Tiểu Miêu không để ý tới anh.

Đường Kính kéo chăn của cô.

Tiểu Miêu la lên: “Không phải là tối nay kêu cho anh nghe à! Ít ra cũng phải luyện vài tiếng kêu cơ bản chứ!”

Đường Kính nặng nề đổ mồ hôi.

—— tiểu thư, bản lĩnh rèn rĩ trên giường này không phải luyện tập là ra đâu... Em thấy người đàn ông nào hát kinh kịch khi làm yêu không hả? ...

Khụ một tiếng, Đường tiên sinh thực quẫn bách mở miệng: “Ô Tiểu Miêu, em thật sự rất thiên tài ...”

Tiểu Miêu ca hát.

Hát một bài tên là Expulso. (Cũng không rõ expulso là bài gì nữa, nhưng mình tra từ này nghĩa là Expulso, expulso là một câu thần chú trong Harry Potter.)

Đường Kính cũng không ngăn cản cô, cô thích hát thì cứ để cô hát, tính cách của cô anh rất hiểu, chuyện gì không để cô làm thì cô càng muốn làm.

Quản gia ở dưới tầng nghe thấy tiếng hát như tiếng quỷ kêu của Tiểu Miêu, nhất thời xúc động co chân bỏ chạy, đồng thời không nhận được khâm phục thiếu gia nhà mình: Kính thiếu, tin tôi đi, anh đúng là vô địch!

Thời gian dường như đã qua một thế kỉ.

Rốt cục, một bài đã xong.

Chăn trên người Tô Tiểu Miêu bị ai đó kéo mất.

Tiểu Miêu khản trương kêu lên: “Chậm một chút chậm một chút! Em còn muốn hát một bài nữa mà! !”

Giữa lúc cô kêu la đó lại không bị thân thể nam tính đè ép lên, mà có một giọt nước lạnh chảy từ trên xuống.

Cảm giác lạnh lẽo, cẩn thận dán trên gương mặt đang nóng bừng của cô, vừa đúng làm cô thoải mái.

“Ách?”

Tiểu Miêu nhướng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy Đường Kính đứng ở mép giường, tay phải cầm một cốc thủy tinh trong suốt, một phần ba cái cốc chứa nước cam, bỏ thêm một vài viên đá, trên thành cốc có những giọt nước mát lạnh, tỏa ra khí lạnh thấm vào đêm tối lửa nóng dị thường này.

“Uống không?” Anh cầm cốc dán lên mặt cô, ôn nhu nói không nên lời, trong mắt chứa ý cười: “Em thích nhất đó, nước cam, anh vừa pha.”

Cô thất thần trong nháy mắt.

Ánh sáng màu cam lan tỏa trong phòng ngủ, cô không thấy rõ biểu tình trên mặt anh, nhưng cảm nhận rất rõ từng động tác của anh đều mang theo sự dịu dàng, trầm tĩnh như nước, lắng đọng lại tất cả ồn ào náo động.

“À... Muốn muốn muốn.” Hát lâu như vậy, thật sự là khát chết cô rồi.

Tiểu Miêu xoay người xuống giường, khoanh chân ngồi trên sàn, dựa vào mép giường. Cô thích nhất tắm tắm nhưng này, đi chân trần cũng không thấy lạnh.

Đường Kính đưa cốc nước cam cho cô, còn mình thì đến bên bàn tự rót một cốc nước tinh khiết, bưng cốc đi tới, cũng ngồi dưới sàn giống cô.

Cô không nói lời nào, anh cũng không nói, một cảm giác yên tĩnh an bình lướt qua lòng cô.

Đảo mắt một chút, đảo qua sườn mặt anh đang nghiêng đầu uống nước, dòng nước trượt xuống yết hầu anh, phát ra âm thanh tịch tịch ở cổ họng.

Trong phút chốc, tim cô dường như khê nhúc nhích.

Hai người trong lúc này khác nhau cái gì, thật sự là rất lớn, đặc biệt là khí chất. Lấy luôn hình ảnh hai người đang ngồi đây để nói đi, cùng là ngồi dưới sàn nhà dựa vào mép giường, nhưng thoạt nhìn thì cô chính là đang ngồi tư thế tiêu chuẩn của nông dân nghịch bùn, mà Đường Kính à, lại có thể coi cái sàn như sofa mà ngồi, chỉ là điểm này thôi, cũng đủ làm Tô Tiểu Miêu cả đời khó quên bóng dáng anh.

Anh hơi co một chân lại, tay cầm cốc nước khoát lên trên, toàn bộ hình ảnh đều cao quý tao nhã. Tô Tiểu Miêu nhìn cái chân anh đang co lại trước mặt, cảm thấy đây làm sao lại là chân đàn ông chứ, quả thực cứ như được cấp chứng chỉ dễ nhìn ấy.

5. Chương 5

Một thân ảnh nhỏ bé linh hoạt đang trượt trên ván trượt, dừng lại ngay trước cửa bệnh viện, nhấc chân xuống từ ván trượt, thuận tay thu nó lại, sau đó chạy vào đại sảnh bệnh viện.

Tầm mắt nhìn quanh tầng trệt của bệnh viện, đôi mắt đảo qua, thị lực tốt làm cô chỉ mất một giây đã có thể nhìn thấy nơi mình muốn đến. Khoa hô hấp: tầng 11.

Thang máy “đình” một tiếng tới tầng dưới cùng, những người đang chờ thang máy chen chúc tiến vào. Người cuối cùng bước vào là một phụ nữ có thai, là một bà mẹ trẻ, chính xác mà nói, là một bà mẹ rất trẻ, nhìn qua mới khoảng mười bảy, mười tám tuổi, áo khoác còn gắn huy hiệu trường.

Mọi người trong thang máy bắt đầu thăm thì to nhỏ.

“Là học sinh trung học đó...”

“Trường trung học Sơn Nam...”

“Không thể tưởng được a... Lũ trẻ bây giờ thật là...”

Mọi người vừa ổn định chỗ đứng, cảnh báo thang máy quá tải liền vang lên.

Mọi người trong thang máy đồng loạt hướng mắt về phía cô gái đang mang thai đứng gần cửa thang máy nhất, ý tứ thực rõ ràng: mời cô ra ngoài.

Chuyện thành kiến này, đôi khi thật sự không tốt lắm.

“Khoan khoan khoan! Để tôi ra để tôi ra!”

Trong thang máy bỗng vang lên một âm thanh trong trẻo, một cô gái đứng trong cùng đang cố gắng chui ra, “Nhường một chút nào! Cả nhà phát tài! Để cho tôi ra ~”

Tiếng nói vui vẻ, giảm bớt không khí xấu hổ xung quanh. Bà mẹ trẻ kia thật lòng nói: “Cảm ơn chị...”

“Không cần,” cô cười khoát tay, khi đi qua người cô gái đó, cô nháy mắt với cái với cô ấy: “Chúc cô sinh được một đứa bé xinh đẹp!”

Hốc mắt cô gái mang thai kia đã nóng lên.

Cô gái trước mắt này, nhìn mình không có chút thành kiến nào.

“Có con thôi mà, không có gì mất mặt hết ~” Bây giờ có rất nhiều buồn rầu vì không thể sinh con bởi dưỡng nhân tài đây...

Cô bỗng thấp giọng nói với cô gái đang mang thai: “Có điều, sau này đừng mặc đồng phục học sinh nhé, người ta biết được cũng không tốt đâu.”

Cô gái kia kinh ngạc: “Tại sao chị...?”

Cô cười cười, gợi lên chút giả hoạt, ánh mắt đảo qua huy hiệu trường trước ngực cô gái, thấp giọng nói: “Huy hiệu trường của cô là giả...”

“...” Cô gái vội vàng che huy hiệu trước ngực áo, có chút khấn trương: “Chị là...”

“Cô yên tâm, tôi không phải nhân vật lớn gì đâu, tuyệt đối an toàn, cả người lẫn vật đều vô hại.” Cô khoát tay, cười đến hi hi ha ha.

Cửa thang máy mở ra, bà mẹ trẻ nhìn thấy cô gái ngoài cửa cười tươi với mình, nghe thấy cô ấy nói ——

“Tôi tên là Tô Tiểu Miêu, là một phóng viên.”

**** *

Cuối cùng, Tô Tiểu Miêu không có kiên nhẫn chờ đợi nữa, chọn cách đi cầu thang.

Nhìn bên ngoài, Tô Tiểu Miêu có thân hình gầy yếu, nhưng chỉ có cô mới biết, dưới thân thể nhỏ bé này, cất giấu năng lực không thể xem thường.

Tầng 11 thôi mà, hoàn toàn không phải vấn đề gì.

Lần này Tô Tiểu Miêu tới bệnh viện để thăm người bệnh.

Sau khi sự kiện mở quảng kia bị cô phanh phui, hiệu ứng phát triển của nó vô cùng phù hợp với đặc điểm của Trung Quốc: đầu tiên, chuyện này rất cuộc khiến cho chính phủ có liên quan chú trọng hơn, sau đó, các phòng ban có liên quan mời những nhân vật có thẩm quyền nhất định dự một cuộc họp tuyên bố tin tức, cuối cùng, lãnh đạo nói, phải bồi thường thích đáng, kiên quyết ngăn chặn chuyện này xảy ra lần nữa...

Về phần cụ thể làm như thế nào, thì phải phụ thuộc vào cấp dưới, lãnh đạo sẽ không quản.

Một buổi tối Tiểu Miêu vô cùng cảm khái nói với Đường Kính: “Thói quan liêu hại chết người, chống quan liêu mà bây giờ mọi người mới nhìn thấy, nhất định có người nghĩ, lúc trước mình làm việc khổ sở thì sao...”

Đường Kính không nói gì, đồng thời rất bội phục bà xã nhà mình có tâm đi lo chuyện quan liêu.

Mà hôm nay, bệnh nhân Tô Tiểu Miêu muốn thăm, chính là người cô đã phỏng vấn khi làm ở mở quảng, chú Dư. Thời gian ở đó, chú Dư rất quan tâm đến cô, cho nên hôm nay Tô Tiểu Miêu mang theo rất nhiều quà đến đây.

Theo lẽ thường, người như chú Dư hàng năm phải đấu tranh để tồn tại, món quà cần nhất chính là đồ dùng thiết yếu hàng ngày. Nhưng cầm theo hai chai dầu ăn và một con cá chép vang tới bệnh viện thì sao có thể hợp với tác phong của Tô tiểu thư, Tô Tiểu Miêu làm việc, luôn luôn là theo đuổi ba chữ: lực và mỹ. Khí thế tuyệt đối không thể thua, khoa trương và thực tế cùng tồn tại.

Hoa tươi tuyệt đối không thể thiếu. Tô Tiểu Miêu rất yêu cỏ cây hoa lá, lại càng thích tặng hoa cho người khác.

“Oa!”

Tất cả mọi người trong phòng bệnh đều nhất trí phát ra tiếng ngạc nhiên.

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện trước mắt mọi người là một bó hoa hồng xanh rất to, vừa nhìn thấy đã biết không phải sản phẩm trong nước, hàng hóa nhập khẩu, giá cả sẽ như thế này đây!

Đằng sau bó hoa là khuôn mặt nàng Tô Tiểu Miêu đang nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng.

“Chào buổi sáng, chú Dư!”

Người trên giường bệnh lập tức nở nụ cười.

“Là Tiểu Miêu à...”

Tô Tiểu Miêu đặt quà lên bàn, sau đó đặt bó hoa ở đầu giường của chú Dư, ánh mắt nhìn qua chú đầy chờ mong: “Cháu nhớ không nhầm chứ? Chú thích nhất là màu xanh của hoa.”

“Cái cô bé ngốc này, ” Chú Dư xúc động nói: “Là chú nói màu xanh của hoa bìm bìm... Sản phẩm trong nước ...” Khoa trương như cô bé này làm gì, lại còn ôm một bó hoa hồng xanh to như thế đến đây.

Cô khoát tay, lơ đãng nói: “Màu giống nhau là được mà!” Chuyện giá cả không thành vấn đề, nhà cô không nghèo đến mức ngay cả một bó hoa cũng không mua được.

Đúng, bó hoa này không phải cô mua, nói đúng ra là người mua là cô, người trả tiền là Đường Kính. Chuyện này nói ra cũng có chút xấu hổ, tuy bạn Tiểu Miêu trước giờ đều có da mặt dày, nhưng cũng tuyệt không vô lại đến mức ngay cả bó hoa đi thăm người bệnh cũng phải lấy tiền của ông xã. Hôm đó Đường Kính và cô ăn xong ở ngoài, khi lái xe ngang qua một cửa hàng bán hoa, Tiểu Miêu nhớ tới mình muốn mua hoa, còn thực chính nghĩa sống chết đẩy ví tiền của Đường Kính ra, vui vẻ rạo rức xuống xe mua hoa hồng xanh mà cô đã nhìn trúng.

Nhìn ba tờ tiền trị giá một trăm nhân dân tệ, nhân viên cửa hàng cũng ngại ngần nói: “Tiểu thư, bó hồng này không phải ba trăm...”

“Sao?” Tiểu Miêu kinh ngạc: “Lạm phát tăng nhanh như vậy? Mới vài ngày mà đã tăng giá à?” Không phải chính phủ luôn nói đất nước không có bong bóng kinh tế, đất nước ta rất phát triển à? Thực sự có vấn đề nha!

Hiện tượng bong bóng kinh tế (đôi khi còn gọi là “bong bóng đầu cơ”, “bong bóng thị trường”, “bong bóng tài chính” hay “speculative mania”) là hiện tượng chỉ tình trạng thị trường trong đó giá hàng hóa hoặc tài sản giao dịch tăng đột biến đến một mức giá vô lý hoặc mức giá không bền vững. Mức giá cao thái quá này của thị trường không hề phản ánh mức độ thỏa dụng hay sức mua của người tiêu dùng theo như các lý thuyết kinh tế thông thường.

Nhân viên cửa hàng lau mồ hôi nói: “Chị thiếu một số không rồi ạ, không phải ba trăm, là ba ngàn...”

...

Năm phút đồng hồ sau, Tiểu Miêu mặt không chút thay đổi ngồi vào trong xe Đường Kính.

“Không phải em đi mua hoa à?” Hoa đâu?

“Không mua , ” Tiểu Miêu vẫn trấn định như trước: “Nhìn gần thấy nó không hợp thẩm mỹ của em, rất xấu, ” dừng một chút, sợ Đường Kính không tin, tăng thêm ngữ khí lập lại vài lần: “Thật sự rất xấu ! ! Anh không thấy thôi, quả thực xấu đến... Ai, đau lòng a ! ”

Đường Kính nhìn cô sâu xa, không nói gì, chậm rãi khởi động động cơ.

“Có phải là không có tiền... ?”

“Vâng...”

...

Ách ——

Người này! Thật sự biết đánh úp!

Tô Tiểu Miêu phi thường buồn bực nhìn anh.

Đường Kính không nhận được ý cười, “Không mang đủ tiền còn nói hoa của người ta xấu, em có thể vô sỉ thêm một chút không?” Đưa ra một cái thẻ thanh toán cho cô, thuận tiện gõ xuống đầu cô một cái: “Nhanh lên đi, nếu là tặng cho em anh sẽ không mua, nhưng không phải em mua cho người khác à, còn không mau đi.”

Vì thế, Tô Tiểu Miêu vừa hạnh phúc vừa rối rắm, mang theo tâm tình vô cùng phức tạp tiếp tục đi mua hoa.

**** * * * *

Vòng vo mãi mới mua được hoa, vì thế đương nhiên bó hoa đó là thượng phẩm.

Chú Dư rất cao hứng, bảo con gái mình cắm hoa vào. Con gái chú tên là Tiểu Hoa, một cô gái nữ tính hướng nội, sau khi cắm hoa, không nhận được thấp giọng nói: “Bố, con đi ra ngoài một chút...” Đồng thời liếc nhìn Tô Tiểu Miêu một cái, ánh mắt đó tuyệt đối là ai oán phức tạp, sau đó bỏ chạy.

Tô Tiểu Miêu có chút khó hiểu...

Chú Dư “khụ” một tiếng, ngượng ngùng nói với Tiểu Miêu: “Cháu biết không, con gái nhà chú một lòng muốn gả cho cháu đây...”

Đúng vậy, lúc trước nằm vùng điều tra thông tin Tô Tiểu Miêu là một thân nam nhi anh tuấn, từ đầu tới đuôi đều là đàn ông, hàng thật giá thật. Cái tai họa Tô Tiểu Miêu này, bình thường đã dễ làm người ta yêu quý, ngay cả người như Đường Kính cũng bị cô mê hoặc, huống chi là cô gái nhỏ chưa hiểu chuyện đời kia, Tô Tiểu Miêu chỉ cười với cô bé nhiều vài lần, đã lập tức lấy đi ba hồn bảy vía của cô bé, khiến cô càng kiên định quyết “tôi muốn theo anh ấy!”

“Thế nên cháu ấy à...” Chú Dư xoa đầu cô, cười thở dài: “Thật sự là làm cho người ta đau đầu...”

Tiểu Miêu cẩn thận cười theo, thái độ nhận sau thực tích cực.

Chú Dư biết trong lòng cô cũng cảm thấy có lỗi, cố ý trêu cô: “Còn nhớ Tiểu Hoa đã nói với cháu thế nào không?”

“Chuyện đó ạ...” Tiểu Miêu gãi gãi đầu, vô cùng xấu hổ mở miệng: “Lúc ấy cháu nói mình có bà xã rồi, sau đó cô ấy nói...”

“Sau đó cô ấy nói...”

Một âm thanh nam tính bỗng vang lên từ phía cửa, rõ ràng, ôn hòa cẩn thận, cắt đứt lời nói của Tô Tiểu Miêu, vừa đúng lúc thay cô bổ sung nốt câu đó.

“... Em sẽ chờ anh, chờ một ngày nào đó anh đến với em.”

6. Chương 6

Một tiếng nói vang lên, ngoài Tô Tiểu Miêu ra thì những người khác trong phòng bệnh đều chấn động, loạt soạt quay đầu về phía người mới đến, ánh mắt tuyệt đối là mong chờ và tôn kính.

“Bác sĩ Đinh!”

Đúng, người có thể tự do ra vào phòng bệnh, hơn nữa còn được bệnh nhân và người nhà chào đón nồng nhiệt như thế, sẽ chỉ là bác sĩ cứu người.

Người đàn ông đó họ Đinh, tên Dật Thăng, nghe tên cũng có thể thấy được, người này sinh ra là để làm bác sĩ. [1]

[1] Từ Dật Thăng đọc là yì sheng (yì shēng), đồng âm với từ y sinh (bác sĩ) cũng đọc là yì shēng.

Từ xưa đến nay, bác sĩ luôn là đối tượng khiến người ta sùng bái và tôn kính, nhưng Tô Tiểu Miêu lại không đơn thuần đến mức cứ nhìn thấy người mặc áo blouse trắng thì liền tin tưởng người ta là người tốt. Chúng ta hãy tìm hiểu suy nghĩ của Tô Tiểu Miêu, dùng ánh mắt tinh tường của mình để nhìn một tình huống có thật thế này——

Sau khi nền kinh tế thị trường thổi quét xuống nền văn minh Trung Quốc, cái nghề thầy thuốc lâu đời là vậy mà cũng không thể may mắn thoát khỏi cơn lốc này, vì thế, chạy theo thời đại, nghề bác sĩ được phân thành ba loại.

Loại thứ nhất, bác sĩ chuyên học. Loại bác sĩ này chỉ động não chứ không động tay, nghiên cứu học thuật chỉ cần hạ bút đã thành văn, nắm rất rõ về khoa học, nhược điểm là cứ ra tiền tuyến là lại run lẩy bẩy, nói tóm lại, chính là lý thuyết suông, loại này có tác dụng ở chỗ: tổ chức các công trình nghiên cứu.

Loại thứ hai, bác sĩ chuyên kỹ thuật. Lịch sử Hoa Hạ [2] năm ngàn năm nay, trong vòng 9,5 triệu kilomet vuông, không có văn bằng bác sĩ cũng có thể tạo nên một bác sĩ có tài, loại bác sĩ này bắt đầu từ thực tế, kinh nghiệm thực tế đầy mình, nhược điểm là ở chỗ không có văn bằng chứng minh thực lực, không được cơ cấu quan liêu thừa nhận.

[2] Hoa Hạ: chỉ nền văn minh Trung Quốc (mình đã từng chú thích rồi đó). Truyện Từng hứa hẹn mà mình đang edit cũng liên quan ít nhiều đến Hoa Hạ.

Diện tích Trung Quốc hơn 9,5 triệu kilomet vuông

Còn loại thứ ba, chính là có cả năng lực học thuật và thực tế, được cả nhà nước và quần chúng ủng hộ, có một văn phòng riêng, có thể xuống tay phẫu thuật, nói tóm lại: là nhân tài của thời đại.

Vậy, anh bạn Đinh Dật Thăng trước mắt này là loại nào?

Thực rõ ràng, đúng là loại thứ ba rồi.

Đầu tiên, chúng ta cùng ngắm dáng vẻ của bạn Đinh nhé ——

Áo sơ mi và quần tây, khoác ngoài một chiếc áo blouse trắng, cả người ôn nhuận như ngọc, khí chất trầm tĩnh như nước, một chiếc kính mắt không gọng trên mũi càng biểu hiện rõ ràng hơn: người này, là một trí thức.

Tiếp tục, nhìn phản ứng của các đồng chí người nhà bệnh nhân ——

“Bác sĩ Đinh! Xin anh hãy cứu cha tôi! ...”

“Bác sĩ Đinh! Cả nhà tôi đều nhờ vào anh! ...”

“Bác sĩ Đinh! Anh như cha mẹ tái sinh của tôi ...”

Hàng năm, văn phòng của vị bác sĩ Đinh này đều bị bao phủ bởi đủ loại hoa tươi mà người nhà bệnh nhân đem tặng, vào ngày lễ tình nhân thì cũng được rất nhiều cô gái tặng chocolate, số lượng cũng đủ mở một cửa hàng bán chocolate, ngay cả radio của bệnh viện cũng thường xuyên cất giọng triệu hồi: ‘ Bác sĩ Đinh Dật Thăng chú ý, xin bác sĩ Đinh Dật Thăng chú ý, mời bác sĩ đến tầng XX phòng XX ngay lập tức, xin đến ngay tầng XX phòng XX, có một bệnh nhân cần cấp cứu, lặp lại một lần nữa, có một bệnh nhân cần cấp cứu gấp... ’

Có cơ sở học thuật vững chắc, trụ cột kiên cố của bệnh nhân, vạn người chờ mong, mang đến hy vọng cho vô số người.

Cho nên, không thể nghi ngờ, anh bạn bác sĩ Đinh Dật Thăng này, đúng là: thanh niên tài tuấn trong truyền thuyết.

Bác sĩ chuyên gia giá lâm, đề tài nói chuyện chuyển thành tình hình của bệnh nhân, chuyện đang nói này giờ liên quan đến cô gái tên Dư Tiểu Hoa đã bị lãng quên, người nhà bệnh nhân đều đứng sang một bên, đám người ngoài đến thăm hỏi cũng yên lặng phân tán.

Tô Tiểu Miêu đúng là đại biểu điển hình của người ngoài, vì thế ngoan ngoãn nhường đường. Theo sau bác sĩ Đinh còn có vài bác sĩ thực tập, người nào cũng cầm trên tay quyển sổ và cái bút để ghi lại từng lời của bác sĩ Đinh, phòng bệnh rộng như vậy mà lập tức trở nên chật chội, vì thế Tô Tiểu Miêu đành phải đi ra ngoài trước.

Trong phòng bệnh, bạn Đinh Dật Thăng bị vây chặt như nêm cối, người nhà bệnh nhân cứ tiến lên hỏi hết câu này đến câu kia, bác sĩ Đinh tư vấn nhiệt tình chính xác, dẫn chứng phong phú, kiên nhẫn giải đáp thắc mắc của mọi người. Vì thế, một cái lệ đơn giản đi kiểm tra phòng đã phải kéo dài vô hạn.

Tiểu Miêu nhìn nhìn không khí bên trong, cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn mình không thể vào được, nghĩ nghĩ một chút, cô quyết định đi lên sân thượng. Tạm thời quan sát một chút khung cảnh đất đai của thành thị, coi như giết thời gian.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Ngay khi Tô Tiểu Miêu vừa dựa vào lan can sân thượng, cảm thán mình lại mất nửa ngày nhàm chán, thì phía sau lại truyền đến một tiếng bước chân trầm ổn.

Người đàn ông đó đứng lại, nhìn bóng dáng thanh thần của cô, trong khoảnh khắc trước mắt anh thoáng hiện ra khoảng thời gian tốt đẹp đã qua. Không tìm lòng được mà lên tiếng, giọng nói như bị mắc nghẹn, mang theo những tia hoài niệm.

“Đã lâu không gặp.”

Tô Tiểu Miêu nhanh chóng xoay người. Khi thấy rõ người đó, cô cười rộ lên, bỗng cảm thấy ấm áp.

“Đã lâu không gặp, anh bạn!”

**** *

Đúng vậy, không phải hoài nghi, quan hệ giữa hai bạn này tuyệt đối không phải là chị nữ chính và anh nam thứ đang có tình cảm ái muội khó quên. Ít nhất, bây giờ tuyệt đối không có.

Trong mắt Tô Tiểu Miêu, anh bạn này và cô, là thuần khiết, tốt đẹp, đã từng đồng sinh cộng tử, hoạn nạn có nhau —— là anh em bạn bè.

Được rồi, chúng ta cùng đi theo bánh xe lịch sử để nhìn lại một đoạn vận mệnh thế này nhé ——

Câu chuyện xảy ra vào khoảng đầu mùa đông, đúng là trận tuyết đầu tiên trong năm 200X.

Lãnh tụ ** vĩ đại của chúng ta, đã từng dừng cảm ca tụng cảnh tuyết phương Bắc ——

“Bắc quốc phong quang, thiên lí băng phong, vạn lí tuyết phiêu. Vọng Trường Thành nội ngoại, duy dư mông mông. Đại hà thượng hạ, đồn thất thao thao. Sơn vũ ngân xà, nguyên trì lập tượng, dục dữ thiên công thí tử cao...” [3]

[3] Trích trong bài thơ “Thẩm viên xuân – Tuyết” của Mao Trạch Đông.

Dịch nghĩa: “Phong cảnh phương bắc: nghìn dặm băng đóng, vạn dặm tuyết bay. Trông trong ngoài Trường thành, toàn là mênh mông bát ngát, trên dưới sông lớn, đều ngừng chảy cuộn cuộn. Núi múa như rắn bạc, bình nguyên chạy như voi sập, như muốn cùng với ông trời tranh cao thấp...”

Thật đẹp, sông núi thật hùng tráng.

Nhưng nếu tất cả những điều này cũng xảy ra ở phương Nam thì sao? Nếu mấy ngàn mấy vạn tấn tuyết âm 78 độ đó mà bỗng “chào hỏi” phương Nam thì sẽ thế nào?

Đáp án là: nhân dân cả nước bắt đầu triển khai phương án cứu tế.

Rất nhiều người chết và bị thương, bị bệnh, bác sĩ ở rất nhiều nơi được vận động đến đó để chữa bệnh. Trước tình hình đó, điều cần nhất là số lượng bác sĩ, có thể khám chữa nhanh chóng cho người bệnh, hơn nữa còn phải có kinh nghiệm và trình độ, đôi khi phải chữa cho những người mắc bệnh nặng hiểm gấp.

Vào thời gian ấy, Đinh Dật Thăng chính là một đại biểu trong giới y học, tham gia các cuộc hội thảo ở nước ngoài.

Không lâu sau, các tổ chức trong nước nhận thấy tình hình nguy hiểm đã thông báo: ở một thôn nhỏ XX, nơi vùng núi xa xôi, bão tuyết đã sinh ra bệnh dịch nguy hiểm, hơn nữa còn có xu thế lan tràn, cần cứu viện khẩn cấp, cần cứu viện khẩn cấp...

Thông báo kiểu đó cứ được lặp lại không ngừng, lãnh đạo quyết đoán đưa ra chỉ thị.

Vì thế, ba ngày sau, bác sĩ Đinh Dật Thăng của chúng ta, một trong những người có tài năng hiếm có, đi đường hàng không đến cứu chữa cho người bệnh.

Đúng vậy, hàng không.

Bão tuyết đã chặn các tuyến đường giao thông, không phương tiện nào có thể nhanh chóng đến được vùng núi xa xôi đó, dưới tác động của tinh thần nghề nghiệp, lần đầu tiên bác sĩ Đinh được ném thử cảm giác nhảy dù.

Trong giây phút nhảy xuống đó, bên tai còn truyền đến tiếng hô của lãnh đạo: “Dật Thăng! Bắt lấy dù để nhảy! Đảng và nhân dân đang chờ anh! Nhớ kỹ! Đảng và nhân dân đang chờ anh!”

...

Bên tai, gió bắc đang thổi a...

Thời gian dần trôi qua.

Trong khoảnh khắc chân chạm xuống đất, dù là bạn Đinh trầm ổn bình tĩnh đến vậy, cũng không nén nổi trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng, chân chính khắc sâu một câu: tại sao trong mắt tôi lại rừng rưng nước? Bởi vì tôi yêu vùng đất này...

Còn sống, thật tốt.

Giây tiếp theo, bác sĩ Đinh còn chưa cảm thán xong, đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc ——

Dãy núi kéo dài, trắng xóa một màu.

Làng xóm đâu? Đám người đâu? Tiền tuyến đâu? Quân giải phóng cần anh tiếp ứng đâu?

...

Lời nói lúc trước của lãnh đạo bất ngờ vang lên bên tai: Dật Thăng à, có bão tuyết nên nhảy dù ở vị trí thấp cũng có thể xuống một tọa độ khác, chuyện này anh phải chuẩn bị tâm lý.

...

Vì thế, không có bất ngờ nào xảy ra, tọa độ khác mà.

Không thể không nói, tổ chức phái Đinh Dật Thăng tới, thật sự là một quyết định chính xác.

Ngoài kiến thức chuyên môn phức tạp, bác sĩ Đinh còn xuất thân từ gia đình công nhân, có phẩm chất lao động tốt đẹp, khó khăn trước mắt sẽ không thể làm anh bỏ cuộc, ở nơi núi rừng lạnh buốt, ở nơi thiếu lương thực, ở nơi dừng chân không đúng tọa độ này, bác sĩ Đinh vẫn kiên gan bắt đầu tiến về tiền tuyến.

Vì thế, trong vài ngày này, đất trời chim chóc, côn trùng cây cối, chỉ cần không bị đông lạnh chết đói, thì đều có thể thấy cảnh tượng sau —

Một anh chàng khí chất cao quý, cầm theo một hộp thuốc quý báu và cái máy tính xách tay, một bước dài một bước ngắn tiến lên đường núi đầy tuyết lầy lội không chịu nổi, mặc cho bùn đất và tuyết làm bẩn ống quần, cũng tuyệt không dừng bước...

Có một câu tục ngữ hình dung người chuyên nghiệp như thế này: trên được cao nguyên đất vàng, dưới được trôi trên dòng sông (câu này không chính xác lắm đâu =((). Nghĩ đến mấy ngày trước mình còn ở hội thảo quốc tế làm về vang cho đất nước, lại nhìn tình cảnh đói rét gian nan trước mắt, bạn Đinh Dật Thăng vẫn cảm thấy tự hào, mình hoàn toàn đã đạt tới trình độ chuyên nghiệp đó.

Vào ngày thứ ba khi bác sĩ Đinh vất vả tìm đường, có lẽ ngay cả ông trời cũng bị anh làm cảm động, vì thế quyết định phái một người cũng bị nạn xuống để đồng cam cộng khổ với anh.

Vì vậy, trên đường núi, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người...

Người nọ có thân hình nhỏ xinh, nhưng tinh thần của cô thật đáng khâm phục, lưng đeo hành lý đang cố gắng đi trên đường núi, đồng thời không quên vui vẻ ca hát: “những người công nhân chúng ta có sức lực, hắc ~ những người công nhân chúng ta có sức lực... *****~ lý tưởng cách mạng cao hơn trời, *****...”

7. Chương 7

“Khi nào thì trở về từ Mĩ thế?”

“Mới về, còn chưa quen mùi gió đây, ” dừng một chút, người đàn ông tiến lên, ánh mắt mang ý cười nhìn cô: “Tô Tiểu Thư, gặp anh, em không cảm thấy gì sao?”

Tô Tiểu Miêu nở nụ cười, nụ cười tràn đầy vui sướng và chân thành.

Chủ động tiến lên cho anh một cái ôm, cô thật lòng hoan nghênh anh.

“Dật Thăng, mừng anh về nước.”

Gió mát thổi qua sân thượng, thời tiết hôm nay rất tốt, ánh mặt trời lấp ló giữa mùa đông, sưởi ấm lòng người.

Trên sân thượng cũng có mấy bộ bàn ghế mây, chuẩn bị cho những người muốn lên đây hít thở không khí trong lành. Nhìn xuống từ chỗ này, có thể thu hết toàn bộ thành phố vào tầm mắt, và điểm cuối cùng trong mắt ta chính là đường chân trời, giống như có thể nhìn được sự vĩnh hằng.

“Quà cho em.”

Chàng trai thanh tú ngồi trên ghế mây, đưa cho cô gái bên cạnh một quyển sách.

Một bộ sách bìa cứng, là sách song ngữ, tiếng Anh và tiếng Trung, được xuất bản bởi nhà xuất bản Cộng Đồng nổi tiếng, tên tác giả được ghi rõ ràng: Alex Ding.

Tô Tiểu Miêu nhếch khóe môi: “Đây là thành quả nghiên cứu một năm của anh?”

Anh bắt đắ dĩ xua tay: “Em biết đấy, tư chất của anh cũng có hạn thôi.”

Tô Tiểu Miêu nâng tay lên vò rối tóc anh, ra ý phản đối.

“Em sẽ cất giấu nó đi, ” cô làm bộ nghiêm túc: “Chờ đến khi anh tăng giá, em liền đi bán đấu giá cái này, chắc chắn sẽ rất được giá.”

“Coi trọng anh thế sao?” Anh trêu cô: “Nhờ anh là đồ rác rưởi lạc hậu thì sao?”

Cô cười, trong mắt hiện lên vẻ khôn khéo.

“Có biết trái phiếu của Mĩ thế kỉ trước đã tăng vọt thế nào không?” Giọng cô trầm thấp dụ hoặc: “Em là người rất thích mạo hiểm, thích đầu tư mạo hiểm.”

“Cho nên?”

“Cho nên, anh có là đồ rác rưởi em cũng thu nhận.”

Sau một lúc im lặng, Đinh Dật Thăng phát ra tiếng cười sang sảng.

“Tô Tiểu Miêu, anh cũng may mắn đấy chứ, người như em lại không đi đầu tư vào thị trường tư bản.” Nếu không tai họa thật không lường được.

Tiểu Miêu cất dáng vẻ công kích đi, lộ ra dáng vẻ chân thật mềm mại.

“Bị em dọa rồi à?” Cô có cảm giác rất thành tựu.

“Ừ, bị dọa.” Anh gạt đầu thừa nhận: “Trước đây còn không biết em cũng giỏi khoản này.”

“Là giả đó, ” cô cười lớn khoát tay, “Những lời này đều là học từ người khác, không phải của em đâu.”

Đinh Dật Thăng rất có hứng thú: “Thế ‘người khác’ là... ?”

Tô Tiểu Miêu nháy mắt mấy cái với anh, đáp khéo đưa đẩy: “Đây là bí mật...”

“Đúng rồi, ” rốt cuộc cô cũng nghĩ tới cái gì đó, xoay người hỏi: “Tình trạng của chú Dư và mấy người thợ mỏ thế nào?”

“Không tốt lắm, ” Đinh Dật Thăng uống một ngụm cà phê trong cái cốc đang cầm, thành thực nói: “Bụi silic thông qua đường hô hấp của họ đã tích lại rất nhiều trong phổi, ảnh hưởng đến quá trình hô hấp, cuối cùng lá phổi sẽ mất tác dụng, toàn bộ mô phổi sẽ bị xơ hóa.”

Lòng Tô Tiểu Miêu bỗng trầm xuống: “... Bệnh bụi phổi Silic?”

Bệnh bụi phổi Silic là tình trạng bệnh lý ở phổi do hít phải dioxit Silic (SiO₂) hoặc Silic tự do, dạng tinh thể. Dần dần tại phổi hình thành các hạt xơ, tổn thương ở mô kẽ, gây nên xơ hóa lan tỏa ở phổi và không hồi phục.

“A, ” một tiếng, Đinh Dật Thăng nắm chặt cốc cà phê, tầm mắt nhìn về phía xa, không rõ điểm dừng: “Đây là bệnh nghề nghiệp, họ phát hiện ra bệnh muộn như vậy, hơn nữa ngay từ đầu cũng chưa được trị liệu chính quy...” Dừng một chút, không nhịn được bắt đắ dĩ bổ sung một câu: “... Nhưng, trị liệu chính quy có tác dụng thế nào còn chưa rõ. Bây giờ trên thế giới vẫn chưa có thuốc đặc trị chữa bệnh bụi phổi Silic, mắc loại bệnh này chẳng khác nào bị phán án tử hình.”

Anh là bác sĩ, nhìn thấy sự sống chết nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không thể thản nhiên chấp nhận sự thật này.

Tô Tiểu Miêu im lặng một lát.

Bỗng nhiên, cô mở miệng, giọng nói đã bình tĩnh hơn: “Dật Thăng, anh sẽ bỏ mặc họ à?”

Anh mỉm cười, không trả lời trực tiếp.

“Phóng viên Tô, ” giống như tức giận quay đầu nhìn cô: “Em đang xúc phạm tinh thần nghề nghiệp của một bác sĩ?”

Tiểu Miêu cười cười, nói: “Em biết anh sẽ không làm vậy mà, ” cô tựa vào vai anh, nhớ lại chuyện cũ liền không nén được cười: “Năm đó ở núi tuyết, rõ ràng anh biết dịch bệnh có thể lây sang mình mà vẫn không bỏ mặc họ, em chỉ biết anh không phải là người dễ bỏ cuộc.”

Thì ra, cô vẫn còn nhớ rõ?

Trái tim người đàn ông khẽ rung động, dậy lên một cảm giác đặc biệt.

“Em cũng vậy, ” anh để cô dựa vào người mình, cho cô lời động viên ấm áp nhất: “Những ngày đó, cảm ơn em đã ở cạnh anh.”

Vì có bão tuyết nên đường đến khu bị bệnh dịch cũng không dễ, khi xong việc phỏng vấn của mình cô cũng không bỏ lại anh ở đó, mà vẫn ở cạnh anh.

Những chuyện cô làm, ngoài anh ra, không ai biết, không có hoa tươi, cũng sẽ không có tràng vỗ tay nào. Cô không phải bác sĩ, vốn không có nghĩa vụ trực tiếp làm đối thủ với tử vong, nhưng cô vẫn ở lại. Năm đó anh hỏi cô vì sao, cô nhếch miệng cười, nói ra một câu ‘em thấy vui’.

Ồ, đúng là một người rất phóng khoáng. Không có sợ hãi, cũng không có lo lắng, người bình thường không thể làm vậy được.

Có tài trí nhưng không có tâm cơ thủ đoạn, có cam đảm quyết đoán nhưng không ôm mộng bá chủ, Tô Tiểu Miêu thật sự là người tự do phóng khoáng.

Những ngày sống trên núi đó, họ cùng ở một góc bị thế giới lãng quên, thân thiết như không có khoảng cách, ở cạnh nhau cùng cố gắng vì một mục đích.

Người đàn ông khụ một tiếng, thu hồi tâm tư.

“Bây giờ còn có một vấn đề lớn nhất.”

Tô Tiểu Miêu nghi hoặc: “Cái gì?”

Dật Thăng trầm giọng nói: “Trước mắt anh có thể rửa phổi cho họ, nhưng vấn đề là...” (rửa phổi là một cách để chữa bệnh bụi phổi.)

“... Tài chính.”

Cô tiếp lời anh, thấy anh nở một nụ cười.

Đây là cái hay khi nói chuyện với người thông minh, họ rất hiểu nhau, nhiều lúc suy nghĩ có thể tương thông.

“Em biết không, họ không chỉ mắc bệnh bụi phổi Silic đâu, thậm chí có người còn bị ung thư phổi, dựa vào khả năng của họ thì tuyệt đối không thể chi trả phí điều trị.”

Tô Tiểu Miêu lại tiếp lời anh: “Chiều nay em sẽ phỏng vấn trực tiếp và viết một bài, rồi sẽ truyền tin cho đài truyền hình, về chuyện góp tiền ủng hộ, em sẽ nói chuyện với chú Dư và những người khác, hy vọng có thể dùng.”

“Hy vọng là vậy, ” Dật Thăng đáp lời, bỗng thấy thú vị hỏi: “Tô Tiểu Miêu, em không có lúc nào thất vọng à? Thế giới này hợp với lý tưởng của em vậy sao?” Luôn luôn nhiệt tình chạy theo ánh mặt trời, tinh thần của người này quả thực không giống người thường.

“Ừm...” Cô nở nụ cười: “Dật Thăng, sửa đúng quan điểm của anh nhé. Thế giới này tồn tại không phải là để phù hợp với lý tưởng của anh, mà anh phải thích ứng với nó mới đúng.”

**** *

Buổi chiều, phóng viên Tô làm một cuộc phỏng vấn ở bệnh viện, cùng đồng nghiệp quay video cả buổi ở đó, rồi đoạn video đã được phát trên truyền hình.

Làm việc cả ngày, Tô Tiểu Miêu ra khỏi bệnh viện, đang đứng cùng đồng nghiệp thì nghe thấy tiếng anh bạn tốt truyền đến từ phía sau: “Tô Tiểu Miêu.”

Là Dật Thăng.

Anh đã thay đồng phục bác sĩ, cầm trong tay một cái áo vest, gọi cô lại: “Ăn tối cùng anh được không?”

Tiểu Miêu nghĩ nghĩ. Hai ngày nay Đường Kính sang Mỹ bàn chuyện làm ăn, cô ở nhà một mình không muốn nhiều người chăm sóc, nên đã để mọi người về nghỉ. Quả thật không có chỗ ăn cơm, mấy ngày này cô toàn ăn đồ ăn vặt.

Vừa định đồng ý, bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề. Tô Tiểu Miêu cẩn thận hỏi: “... Anh ở nhà một mình?”

“Bố anh tối muộn mới về, ” Dật Thăng biết cô sợ cái gì, cười an ủi cô: “Tối nay chỉ có anh ăn cơm ở nhà.”

Vậy à... Vậy từ chối thì cũng không lịch sự lắm.

Tiểu Miêu cười hắc hắc: “Em đi.”

Buổi tối ăn những món rất bình thường ở nhà.

Hai người đều theo phái hành động, vì thế không đến một giờ đã giải quyết hết đồ ăn trên bàn. Bốn món một canh, rất đơn giản, cũng rất ấm áp.

Nơi nào có Tô Tiểu Miêu, vĩnh viễn không thiếu thiếu đề tài. Tô Tiểu Miêu rất có năng lực liên tưởng, từ một cái đỉnh ốc nhỏ bé, có thể nói tới vấn đề sản xuất tương lai của nước nhà, nói từ cổ đại đến hiện đại, nói từ nước nhà đến nước ngoài, từ tình hình Iraq đến vấn đề Trung Đông, rồi lại từ Trung Đông đến Oscar, xuyên từ lịch sử chính trị đến địa lý, nhà quản lý đất nước ai chìm ai nổi...

Dật Thăng là đối tượng nói chuyện phiếm rất tốt, vì thế buổi tối của hai người cũng vô cùng náo nhiệt.

Hơn hai giờ sau, lúc Dật Thăng đứng lên dọn bát đĩa, thì chương trình tin tức truyền ra tiếng nói: “Theo tin tức mới nhất mà chúng tôi nhận được, tính đến sáu giờ tối giờ Bắc Kinh, quỹ từ thiện XX đã thu được số tiền ủng hộ đáng kinh ngạc, cụ thể là mười một triệu nhân dân tệ...”

Hai người đều đứng ngây ngốc trong phòng.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, Tô Tiểu Miêu lên tiếng hỏi: “... Là hoạt động quyên tiền buổi chiều của chúng ta?”

“À... hình như đúng là nó...”

Lại lâm vào trầm mặc.

Năm phút đồng hồ sau, Tô Tiểu Miêu nhảy dựng lên kêu: “Dật Thăng! Là mười một triệu! Đó là con số thế nào chứ! !”

Dật Thăng bị cô ôm mạnh suýt nữa ngã sắp xuống: “Tô Tiểu Miêu, em nặng thật đấy...”

Sao cô có thể nghe vào được, gục anh ngã trên sàn nhà: “Mẹ ơi! ! Mười một triệu! ! Dật Thăng, anh có nghe thấy không? ! Phát tài rồi phát tài rồi! ...”

**** *

Cách đó hàng ngàn km, New York.

Trời còn tờ mờ sáng, chân trời vừa ló ra vài tia nắng sớm.

Trong một phòng khách sạn cao cấp, một người đàn ông ngồi trước máy tính trong thư phòng, đọc tài liệu viết bằng tiếng Anh. Trên tay anh có một ly cà phê đen, đã lạnh ngắt từ lúc nào, nhưng một ngụm anh cũng chưa uống.

Doãn Hạo Thư gõ cửa phòng, đẩy cửa tiến vào, cung kính nói: “Kính thiếu, đây là tư liệu anh cần.”

Người đàn ông cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Cứ để đó đi.”

“Ngoài ra, ” Trợ lý Doãn công thức hóa mở miệng: “Trước kia anh làm ở Đường gia cũng quen nhiều khách hàng ở đây, biết anh đến Mỹ họ đều muốn gặp, không biết ý anh thế nào... ?”

“Nếu muốn giao dịch với Đường gia thì bảo họ đi tìm Đường Dịch, nói với họ, tôi đã rời khỏi Đường gia rồi, ” dừng một chút, anh bổ sung một câu: “Còn muốn liên hệ cá nhân, thì xếp lịch đi.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Doãn Hạo Thư vừa định xoay người rời đi, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện khác, vội vàng nói: “Còn nữa, chuyện anh muốn làm đã làm tốt rồi, tiền đã quyên góp đúng chỗ, bệnh viện trong nước và giới truyền thông rất muốn biết là ai đã ủng hộ.”

Người đàn ông ngừng đầu, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, tiếng nói gợi cảm hoa lệ: “Anh tuyệt đối không thể nói, biết không?”

“Vâng, tôi đã biết.”

8. Chương 8

“Thật sự không cần anh đưa về?” Dật Thăng đứng dưới lầu, trong tay cầm chìa khóa xe.

“Không cần thật mà.”

Tiểu Miêu nhìn anh, cô đi ra vội quá, hại anh còn chưa kịp lấy quần áo, chỉ mặc chiếc áo len mỏng ở nhà, thấy dáng vẻ gầy gầy này của anh cũng không phải là loại có thể chống chọi với gió táp mưa sa, cô không thể để anh bị cảm được.

“Đúng rồi, em vẫn nên nói rõ ràng với con gái của chú Dư, ” Dật Thăng khuyên cô: “Anh thấy cảm xúc của cô ấy không ổn định lắm, thỉnh thoảng lại chạy tới phòng anh khóc như mưa. Con gái ở tuổi của cô ấy rất nhiều tâm tư, dù có là âm dương sai lệch mà động tâm với em, thì em cũng phải chịu chút trách nhiệm.”

Tiểu Miêu phì cười: “Em biết rồi biết rồi...” Đúng là người có bộ dạng càng đẹp đẽ thì càng dính nhiều phiền toái.

“Vậy, ” anh nhìn cô tươi cười: “Em đi đường cẩn thận nhé.”

“Biết rồi biết rồi ~”

“Về nhà nhớ gọi điện thoại hoặc nhắn tin cho anh.”

“Được được ~”

“Trên đường dừng chỗ mớm gây chuyện với người ta. Thấy bà già đứng bên đường cái thì dừng có mà vội vàng giúp người ta sang đường, có khi người ta cũng chẳng muốn sang đường đâu.”

“Em là người như thế sao...”

“Gặp trộm gặp cướp thì phải báo cảnh sát, đừng có cậy mạnh.”

“...”

“Còn nữa, ...”

“Anh bạn, ” cô vỗ vỗ vai anh, biểu tình cực kỳ vô tội: “Chỉ số thông minh của em... chưa thấp đến mức ngay cả đi về nhà mà cũng không biết...”

Anh chàng kia khụ một tiếng.

“Ô Tiểu Miêu, hồ sơ phạm tội của em còn nhiều lắm.” Chỉ số thông minh của cô thật sự là không thấp, nhưng chính vì không thấp nên mới có vấn đề.

“Được rồi, ” cô vỗ ngực, làm ra một tư thế bảo đảm: “Em cam đoan, nhất định sẽ về nhà ngay lập tức!”

Chắc là anh thật sự không còn gì để căn dặn nữa, thế nên chỉ đứng nhìn cô, bỗng nhiên nghe thấy cô mở miệng nói: “Sao lúc mới về nước không thấy anh đi tìm em nhiệt tình như vậy?”

Anh ngậy ra một lúc.

Sau đó giải thích như không có chuyện gì: “Thì vừa mới về thôi mà, nhiều việc bận rộn quá.”

Cô “Ồ” một tiếng, nhất thời thoải mái, vẫy vẫy tay nói ‘tạm biệt’ sau đó liền trượt ván trượt vui vẻ ra về.

Người đàn ông đứng đó rất lâu, nhìn thân ảnh của cô dần dần biến mất không thấy. Không có bóng người nào trên đường, chỉ để lại những làn gió lạnh quấy nhiễu khắp nơi trong đêm đông.

Bỗng chốc, tất cả tình cảm dồn nén ở nơi sâu kín nhất con tim đều trào dâng, khiến anh không thể nén nhịn.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng ho khan, Dật Thăng hoàn hồn, xoay người nhìn lại.

“Con bé đã đi rồi, ” Đinh Diên đứng sau anh, trong mắt chứa nhiều cảm xúc không rõ: “Ngoài này gió lạnh lắm, vào nhà đi.”

Đúng vậy, bác sĩ Đinh Dật Thăng này, đúng là con trai độc nhất của người lãnh đạo trực tiếp của Tô Tiểu Miêu, tổng biên tập một chi nhánh của tập đoàn truyền thông News Corp, ông Đinh Diên. (Tiểu Dương: ông Đinh Đầu đó, tên thật là Đinh Diên)

Tên tập đoàn truyền thông này là có thật, đã chú thích ở chương 5 của Đường gia Tiểu Miêu. News Corporation (tên rút gọn là News Corp.) là tập đoàn truyền thông lớn thứ ba trên thế giới (sau Công ty Walt Disney và Time Warner) vào năm 2008, và đồng thời là tập đoàn giải trí lớn thứ ba thế giới vào năm 2009.

Hai cha con cùng sánh vai lên lầu, Dật Thăng vẫn ôn hòa như trước, bình thản hỏi bố mình đã ăn cơm chưa, có muốn anh làm một bữa ăn khuya không.

Cha con họ rất ít xảy ra mâu thuẫn, điều này không thể không kể đến tính nhường nhịn ôn hòa của Dật Thăng, có thể là vì ngày ngày rèn luyện tinh thần nghề nghiệp nên anh rất im lặng và cẩn thận.

Chờ Đinh Diên ăn xong bữa khuya, Dật Thăng đứng lên dọn dẹp, chuyện rửa bát rửa đĩa ở phòng bếp luôn là anh làm, không thể để cha già vất vả được.

Rửa bát xong, lau dọn nhà bếp, lau khô tay, Dật Thăng làm ấm một cốc sữa, sau đó bưng cốc định đi vào thư phòng, nói một tiếng với bố: “Bố, con về phòng đây.”

Ông không trả lời, chỉ vui đùa vào những tin tức trong và ngoài nước, nghiên cứu công việc của ngày mai.

Dật Thăng lặng lẽ xoay người.

Tay phải vừa định đẩy cửa ra khỏi phòng, bỗng nhiên nghe được giọng nói khàn khàn từ phía sau.

“Dật Thăng, đừng động tâm với cô ấy.”

“Cô ấy” này là ai, trong lòng hai người đều hiểu. Vì vậy anh không trả lời mấy câu kiểu như ‘làm gì có ạ, bố suy nghĩ nhiều rồi’.

Hai người đều im lặng.

Thời gian trôi qua thật lâu, chàng trai thanh tú thản nhiên hỏi: “Nếu, đã động tâm rồi thì sao...”

Đinh Diên thực đau đầu.

Bỗng nhiên cảm thấy thích câu: “Làm cho lòng các bậc cha mẹ trong thiên hạ, không ham để con trai nữa, mà thích sinh con gái”.

Dật Thăng từ nhỏ đã là cậu bé không khiến người khác phải lo lắng, trong quá trình trưởng thành cũng rất ngoan ngoãn tự giác đọc sách viết chữ, Đinh Diên cả ngày tiếp nhận đủ loại tin tức, tin tức về những cô gái trẻ hiện nay phá thai quá nhiều, nơi đâu cũng có những cô gái vung tay bần tán ‘anh chàng của mình thế này thế kia’, Đinh Diên không chỉ một lần mừng thầm ‘may là con trai mình không yêu sớm...’.

Còn bây giờ thì sao, lão Đinh mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thật ra tiểu Đinh yêu sớm cũng chẳng đáng sợ chút nào, mà điều đáng sợ chính là tiểu Đinh trưởng thành này coi trọng cô gái đã kết hôn.

Đây thật sự là chuyện rất đau đầu, không phải chỉ dựa vào tư tưởng phẩm đức để giải quyết.

“Dật Thăng, cô ấy đã kết hôn rồi. Thế nên dù là vì ảm ức hay lý do gì con cũng không thể nhúng tay vào chuyện tình cảm của cô ấy. Nếu con nhúng tay vào, thì người sai chính là con.”

Đúng vậy, bạn Dật Thăng cũng có chút ảm ức.

Tô Tiểu Miêu tựa như cô bé chần chừ, khi cô còn độc thân, chỉ cần ngày nào cao hứng thì sẽ lớn tiếng cảm thán một câu ‘Thật muốn kết hôn nha!’, thật ra cô chỉ nói miệng vậy thôi, coi như biểu đạt chút vui vẻ hạnh phúc trong lòng, câu từ nói ra không có ý nghĩa gì, nhưng mà người nói vô tình người nghe cố ý, vì thế trong những ngày sống gian khổ trên núi, cô gái này lại đứng trên núi hét lên một câu ‘Tôi thật hạnh phúc a! Thật muốn kết hôn!’, làm cho anh chàng Dật Thăng rung động cả ngày, buổi tối lặn qua lộn lại vẫn không ngủ được, trầm tư suy nghĩ ‘có phải cô ấy đang ám chỉ điều gì với mình không nhỉ?’.

...

Không thể không nói, về tài nhìn thấu sự việc, Dật Thăng còn xa lắm mới so sánh được với Đường Kính. Đường Kính là người nhìn quen thủ đoạn yêu ma quỷ quái, trình độ của Tô Tiểu Miêu còn không qua nổi mắt anh, cho nên năm đó Tô Tiểu Miêu cả ngày bày tỏ với Đường Kính một câu ‘Đường Kính, gặp được anh thật là hạnh phúc!’, Đường Kính cơ bản có thể coi đó là một câu hát.

...

“Dật Thăng.” Lão Đinh cẩn thận cân nhắc tìm từ, để tránh cậu con trai của mình nghĩ luẩn nghĩ quẩn trong lòng mà sinh ra ý tưởng cực kỳ bi thảm ‘Không phải cô ấy thì con không yêu!’.

“Có thể nói cho con một chuyện, tin tức qua tay Tô Tiểu Miêu, ví dụ như các loại tin tức tổ giác, hoạt động quyền tiền, phối hợp cảnh sát nằm vùng để phổng vấn, dù là việc có tầm quan trọng và nhiều thử thách, không có một việc nào là không thuận buồm xuôi gió.”

Dật Thăng ngẩn người.

“... Sao có thể như vậy?”

“Đúng, sao có thể,” Lão Đinh cười cười, “Chuyện này chỉ khi trực tiếp lãnh đạo cô ấy bố mới để ý, việc cô ấy làm luôn không theo lẽ thường, cho nên những người khác rất khó phát hiện.”

Dật Thăng không nói.

Anh cũng là người thông minh, chỉ cần vài câu như vậy đã hiểu. Nhưng lão Đinh vẫn quyết định nói hết ra suy nghĩ của mình.

“Đằng sau Tô Tiểu Miêu, hẳn là phải có một bối cảnh phức tạp.” Dừng một chút, lời ông nói rất thâm thúy: “Bố cũng rất lo cho con, không hy vọng con sa vào quá sâu, con hiểu chưa?”

**** *

Tạm biệt Dật Thăng, Tô Tiểu Miêu có thể ngoan ngoãn đi về nhà không?

Đương nhiên là không rồi.

Lúc này chính là thời điểm náo nhiệt của cuộc sống về đêm, hướng chỉ vài ngày nữa Đường Kính đã trở lại, anh về rồi cô còn có thể tự do tự tại như vậy giờ sao? Đương nhiên là cô muốn thừa dịp anh chưa về nhà để vui chơi thoải mái vài ngày.

Vì thế, Tô Tiểu Miêu đi vào một câu lạc bộ đêm.

Thị trường kinh tế cạnh tranh gay gắt trên rất nhiều lĩnh vực, ngành dịch vụ cũng không ngoại lệ, những quán mát xa, sơn vẽ móng tay móng chân mọc lên như nấm, mặc dù quy mô nhỏ, nhưng chìm sẽ cũng có tác dụng tốt cho ngũ tạng, hơn nữa tính lưu động cao, chi phí thấp, đã dễ dàng thu hút nhiều người đầu tư, đoạt đi không ít lợi nhuận từ các chỗ ăn chơi xa hoa.

Mà ông chủ của câu lạc bộ đêm Tô Tiểu Miêu đi vào đây hiển nhiên cũng là người giỏi làm ăn kinh doanh, ở những câu lạc bộ kinh doanh phát triển, còn kiêm cả “nam phục vụ”. Loại nam phục vụ này, không chỉ là loại phục vụ nam với nữ bình thường, mà còn có cả loại phục vụ nam với nam nữa.

Tô Tiểu Miêu dùng năng lực chuyên nghiệp để phân tích, cảm thấy cách lựa chọn mỹ nam để phục vụ này, chính là một ý tưởng kinh doanh rất khôn khéo! Bây giờ dần dần không lưu hành mỹ nữ nữa, khẩu vị của khách hàng có thể thay đổi mà, nhiều nước phát triển còn nổi lên điều hành đồng tính đầy thôi, số lượng và khí thế cũng lớn mạnh, chứng minh thị trường này có rất nhiều tiềm lực phát triển.

Những câu lạc bộ đêm bình thường chỉ thu hút được khách nam, mà quán host lại chỉ hấp dẫn khách nữ, nhưng câu lạc bộ này lại không như vậy, không chỉ có diện tích rộng rãi, mặt tiền khí thế mà còn có thiết kế tuyệt đẹp, thu hút được cả khách nữ và khách nam.

Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên. Nếu Tô Tiểu Miêu mà có quyền ban phát giải thưởng, nhất định cô sẽ cho ông chủ của quán này giải thưởng ‘Kinh doanh có tầm nhìn’.

Vậy, Tô Tiểu Miêu tới đây để chơi zai sao?

Dù cô rất muốn thử một chút, nhưng...

Nhưng trên thực tế là: cô, không, dám.

Cô đã được linh giáo cơn giận của Đường Kính một lần rồi, đã được cảm nhận sâu sắc thế nào gọi là kêu cha gọi mẹ, thủ đoạn dứt khoát và khí thế lạnh thấu xương của Đường Kính đã khiến Tô Tiểu Miêu vạn lần không dám lấy thân ra thử. Hơn nữa câu lạc bộ đêm này là của Đường gia, dù cô có tò mò muốn chết cũng không dám thử chơi zai trên địa bàn của Đường gia.

Đúng thế, ông chủ của câu lạc bộ này trên danh nghĩa là một người đàn ông tên Hoàng Tình, nhưng ông chủ thực sự của nó chính là thiếu chủ đương nhiệm của Đường gia.

Cho nên, thật ra ngoài đến đây để giết thời gian, Tô Tiểu Miêu còn muốn phỏng vấn một chút để thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Trên ghế lô, một nam bồi bàn hơi già đang than thở về thân thể của mình: “Đúng vậy, tôi cũng biết ở đây có phục vụ đặc biệt, nhưng con tôi mẹ tôi vợ tôi đều phải ăn cơm ... Tôi chỉ lo lắng chẳng may họ biết công việc của tôi, thì con tôi sẽ bị cười nhạo...”

Câu nói lập tức làm Tô Tiểu Miêu cảm động, tình thương của cha bao la như núi a

Ngay khi Tô Tiểu Miêu đang cảm động suýt chảy nước mắt thì bỗng cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông đi vào.

Tư thái tuyệt mỹ.

Anh ta không mặc le, chỉ mặc chiếc sơmi một màu hiệu Ermenegildo Zegna, chiếc áo thiết kế rất tinh tế, tay áo xoắn lên đúng đến khuỷu tay, lộ ra hai cánh tay rắn chắc, hai chiếc cúc áo được mở ra, thoáng hiện đôi xương quai xanh, làm người ta mơ màng.

Đường Dịch. Có thể tùy ý ra vào thế này, đương nhiên chỉ có thể là Đường Dịch.

**** *

Đối với người đàn ông này, Đường Kính đã cảnh cáo Tô Tiểu Miêu không chỉ một lần: em tin anh đi, anh ta tuyệt đối không phải người tốt.

Nhưng người đàn ông không tốt trong miệng Đường Kính ấy, thật sự có vẻ mặt không giống tội phạm chút nào, dáng người nam tính, khí chất bức người, quan trọng nhất là, anh ta còn cố ý lộ ra hơi thở thân bí làm cho phóng viên Tô Tiểu Miêu vô cùng hiếu kỳ.

Vì vậy dù Đường Kính có nhọc lòng khuyên bảo thế nào, thì Tô Tiểu Miêu vẫn nghe vào tai này rồi lại tự chui ra tai kia.

“Dịch thiếu.”

Mọi người trong phòng cúng kính chào hỏi.

“Anh Dịch!” Tiểu Miêu đứng lên, có lễ phép chào hỏi.

Đường Dịch cười đến cong cong khóe mắt, tiến lên sờ sờ đầu cô, ánh mắt không chút gợn sóng lại nhìn quanh một lượt, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Phỏng vấn ở chỗ này của anh, thu phí rất cao đó...”

Tiểu Miêu vội vàng lấy lòng cười cười: “Lần sau sẽ không! Em chỉ là tò mò thôi, em cam đoan!”

Nhìn nhìn đồng hồ, cũng đã khuya rồi, Tiểu Miêu lúng túng di di mũi chân: “Anh Dịch, lần sau em sẽ đến chỗ anh chơi nhé, hôm nay em phải về rồi, ngày mai còn có việc phải phối hợp với cảnh sát, bận chết đi ấy...”

Ý cười của Đường Dịch càng sâu hơn: “... Việc gì thế, lại còn phối hợp với cảnh sát?”

“Có một vài việc anh thật sự không cần biết đâu, ” Tô Tiểu Miêu lại nói thêm: “Ngày nào chả có mấy vụ tố cáo, buôn bán lậu, cảnh sát còn muốn phối hợp với phóng viên để theo dõi mọi việc, lúc nào cũng nói ‘hy vọng mọi người phối hợp với chúng tôi’, lần trước em bị bọn buôn thuốc phiện đuổi, suýt nữa thì què cả hai chân...”

Đường Dịch gật gật đầu, hào phóng thả người, “... Vậy em làm việc tốt nhé, đừng để quá mệt mỏi.” Đồng thời không quên gọi người đưa cô trở về.

Tiểu Miêu gật đầu, nói tạm biệt rồi liền rời đi.

Trong phòng đặc biệt im lặng.

Người đàn ông vẫn đứng im ở đó, hai tay cắm trong túi quần, nhìn bóng dáng cô rời đi, không có động tác gì, nhưng cả người lại ần ần lộ ra sát khí.

“Dịch thiếu, ” một nam tử trung niên không nhịn được lên tiếng, chính là ông chủ trên danh nghĩa của câu lạc bộ này, họ Hoàng, nhưng thật ra chỉ là cấp dưới của Đường gia: “Cô gái vừa rồi có thể “giữ lại” không...”

Người đàn ông tuấn mỹ ấy khẽ nhếch hàng lông mày, hơi hơi xoay người, mỉm cười nói một từ không rõ hàm nghĩa: “... Ồ?”

9. Chương 9

Chỉ là một tiếng “Ồ” trầm trầm, nhưng đối với một người đàn ông có lời nói là vàng thì cũng đủ để ra hiệu. Ý ngầm của nó chính là: nói tiếp.

Vì đã hiểu biết rất rõ ý nghĩa đằng sau tiếng nói đó, nên quản lý Hoàng lại tiếp tục.

“Vừa rồi cô ấy nói đến chuyện buôn thuốc phiện, chính là chuyện báo chí làm hại Giang gia không lâu trước đây, mà theo lời cô ấy thì chuyện vũ khí hẳn là có liên quan đến Đường gia ta, cô gái này tồn tại thì rất bất lợi cho chúng ta...”

Đường Dịch vừa nghe vừa vỗ vỗ lên sofa, nhàn nhã ngồi trên sofa. Chờ ông ta nói xong, giọng nói có chút nghiêng ngả của anh vang lên.

“Chú Hoàng, chú có biết bối cảnh của cô ấy không?”

Nam tử trung niên dừng một chút, sau đó trả lời rất khẳng định.

“Có, tôi biết cô ấy là người của Kính thiếu.”

Đường Dịch tựa vào ghế sofa, ánh mắt có chút quyến rũ, lại có chút khiếp đảm. Trên cái bàn trước mặt bày đủ loại rượu ngon, anh đang nhàn nhã nên thuận tay cầm lên một ly rượu lên. Nhưng, không uống.

“Chú Hoàng, chú cho là, trừ bỏ cô ấy thì có thể giải quyết vấn đề?”

Ánh mắt nam tử trung niên có chút bất ngờ.

Đường Dịch cười, nói, “Chú không đơn thuần đến mức cho rằng, chỉ dựa vào một mình Tô Tiểu Miêu lại có thể làm ra chuyện lớn chứ?”

Nam tử trung niên chợt tỉnh ngộ, không nhịn được ngoan độc mở miệng: “Dịch thiếu, ngài yên tâm, thật ra tôi đã sớm nghĩ cách giúp ngài trừ bỏ nhị thiếu gia rồi...”

Người đàn ông tuấn mỹ ngẩng đầu, trong mắt có tia nghiền ngẫm: “... Giúp tôi?”

“Đúng, tôi hiểu mà,” Chú Hoàng làm ra vẻ vô cùng đồng cảm và thấu hiểu: “Tuy nhiều năm nay không hề có thông tin Đường gia sẽ truyền lại cho Kính thiếu, nhưng từ khi Kính thiếu rời khỏi, sự luyện tiếu của lão gia ai cũng rõ, rất có thể bỗng nhiên một ngày nào đó lão gia lại thay đổi tâm ý...”

Đường Dịch chỉ nghe, không đáp. Tư thái tao nhã mà thành thạo dùng ngón tay chòe ghẹo rượu trong cốc, sợi tóc màu đen trên trán buông xuống che khuất tầm mắt anh, không nhìn ra một tia thật tình.

Chỉ nghe thấy anh thoảng nói câu vô cùng rút gọn, lạnh lẽo như băng: “Nói tiếp.”

Vì thế chú Hoàng kia như có thêm lời cổ vũ, hăng hái nói: “Dù sao thì hấn cũng chỉ là con rơi của lão gia, bảy tám tuổi mới về Đường gia, không thể so sánh với vị trí đông cung thiếu gia của ngài được... Nếu tương lai vị trí này bị hấn cướp đi, thì thật sự rất không đáng giá ...”

“Cho nên,” người đàn ông ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập thâm ý, bộ dáng có chút chờ mong, làm một động tác khoa tay múa chân: “... Chú nghĩ tôi nên giải quyết cô gái này?”

“Đúng!” Trả lời tràn đầy khí thế.

Đường Dịch mỉm cười, “Chú Hoàng, tôi rất hiểu Đường Kính, cậu ta không dễ đối phó đâu.”

Nam tử trung niên nhếch miệng cười: “Không cần nhọc Dịch thiếu lo lắng, tôi đã sớm nghĩ tốt kế sách rồi...”

Vậy hả... Vậy thì từ chối là bất kính rồi.

Thiếu chủ đương nhiệm của Đường gia hơi nâng cằm lên, xem như làm ra chỉ thị, chú Hoàng lĩnh mệnh mà đi, vui sướng vạn phần.

Ba giây sau, một tiếng súng vang lên.

Có người chết không nhắm mắt, xoay người đối diện với một thân ảnh thanh cao lạnh lẽo, và một câu nói tiễn đưa.

“Xin lỗi nhé, chú Hoàng...”

Người đàn ông trẻ khẽ cong môi cười vô cùng yêu diễm, trong tay là một khẩu súng lục HK P7.

“... Đường Dịch ta không thích những người tự cho là đúng.”

HK P7:

**** *

Trên người Đường Dịch luôn mang theo vũ khí tự bảo vệ mình, nhưng dù vậy, những người bên cạnh anh cũng luôn đề cao cảnh giác, tiếng súng của anh họ không thể nghe nhầm được.

Chỉ nháy mắt sau khi Đường Dịch nổ súng, liền có vài người chạy vọt vào.

Ánh mắt người đàn ông đảo qua, bạc môi phun ra vài từ sắc bén: “Đi ra ngoài.”

Mệnh lệnh trong lời nói của anh như có lực sát thương vô cùng mạnh mẽ, nhất thời làm áy người đàn ông vẻ mặt lo lắng kia khôi phục trấn định, nháy mắt lại rời khỏi phòng.

Chỉ có một người không đi ra ngoài, anh ta biết Đường Dịch cần mình ở lại.

Người này họ Doãn, tên Khiêm Nhân, là người cùng dòng họ Doãn với Doãn Hạo Thư, trợ lý của Đường Kính, tuy nhiên quan hệ của hai người này luôn rất đậm đặc, còn xa mới sánh bằng cảm tình với thiếu gia của họ.

“Khiêm Nhân, ” cất súng đi, người đàn ông lấy ra một chiếc khăn tay trắng tinh lau tay mình, “Giao cho anh xử lý.”

“Vâng, tôi đã biết.”

Chỉ vài lời đối thoại đơn giản, liền đủ để nói lên địa vị công việc của người này trong lòng Đường Dịch: bí mật.

Trước tiên Doãn Khiêm Nhân gọi người tiến vào mang thi thể đi, nghĩ một chút, không nhin được nói với người đàn ông trong phòng: “Dịch thiếu, chỉ sợ khó ăn nói với lão gia...” Dừng một chút, Khiêm Nhân ăn ngay nói thật: “Trước đây chú Hoàng là người hay theo Đường lão gia, không có công lao cũng có khổ lao...”

“Khổ lao?” Giọng nói mỉa mai của Đường Dịch vang lên: “Nếu không phải nể tình ông ta có nhiều năm khổ lao, anh nghĩ rằng tôi sẽ để ông ta sống tới hôm nay sao?”

Khiêm Nhân có chút lo lắng: “Nếu chuyện này bị làm gay ở Đường gia, khó tránh khỏi có kẻ mượn cơ hội trả thù... Anh biết đấy, từ khi Kính thiếu rời đi, vẫn còn những nhánh thế lực muốn mượn Kính thiếu để chống lại anh...”

Đường Dịch đứng lên, tư thái tuyệt mỹ mà thanh thản.

“Anh nói với bọn họ, Đường Dịch tôi làm gì, không cần giải thích trước sau với bất kỳ ai.”

Khiêm Nhân không còn lời nào để nói.

Cá tính của Đường Dịch anh cũng hiểu, âm tình bất định, cứng mềm đan xen. Nhiều năm nay anh luôn muốn thật sự hiểu con người Đường Dịch, nhưng đó luôn là điều tốn công vô ích.

Khiêm Nhân nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, nói: “Vị Tô tiểu thư kia...”

Không chiếm được sự hưởng ứng của Đường Dịch, Khiêm Nhân chỉ biết làm hết phận sự, nói: “... Lời chú Hoàng nói cũng có điều đúng, nếu Tô tiểu thư gặp phải chuyện có liên quan đến Đường gia, mà Kính thiếu lại cố ý đứng về phía cô ấy, đối địch với thiếu gia, thì sẽ rất bất lợi.”

Đường Dịch không đáp, không nói gì.

Một giờ sau, bên kia bờ đại dương, điện thoại di động của Đường Kính bỗng nhiên vang lên.

**** *

Hiện giờ ở New York hiện đang là đêm tối. Đường Kính đang trong giấc ngủ sâu ở một phòng khách sạn, bỗng nhiên nghe được tiếng chuông của chiếc điện thoại di động đặt ở đầu giường, anh bất đắc dĩ day day huyết thái dương, mở máy ấn nút nghe.

Mắt còn nhấp nhem, giọng nói chưa tỉnh táo: “... Hello?”

“Là anh.”

Âm thanh này, lạnh bạc, đậm mạc, âm sắc hoa lệ.

Đường Kính lập tức tỉnh táo.

Đường Dịch. Tên này đối với Đường Kính cũng tương đối phức tạp, đi qua nhiều năm cuộc đời như vậy, anh và Đường Dịch cũng không có nhiều dịp nói chuyện riêng, nhưng từng là người cùng sống dưới một mái hiên, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, mà anh lại sống rất có chừng mực, im lặng và lạnh nhạt, cũng hiểu mình phải kiêng nể vị đông cung thiếu gia cùng cha khác mẹ này, vì vậy mà giữa hai người mới an bình qua hơn hai mươi năm.

Đường Kính thản nhiên mở miệng: “... Đã trễ thế này, có việc à?”

Tuy biết Dịch thiếu gia này không kiêng kị điều gì, nhưng từ nhỏ anh đã nghe đồn rất nhiều, vui giận của Đường Dịch không hiện lên mặt, từ nhỏ đã rất tàn nhẫn, thế nên mỗi lần thấy Đường Dịch anh đều có phản ứng tránh đi là hay nhất. Đường Dịch có vẻ ngoài mê hoặc, nhưng thật ra rất bạo lực, máu lạnh, đối với người tâm tính phức tạp hay thay đổi như vậy, Đường Kính cũng không có nhiều cảm tình máu mủ ruột thịt.

Quả nhiên, giọng nói luôn lạnh lẽo của Đường Dịch lại vang lên, cảm thấy sự biến đổi của Đường Kính.

“Việc tư của em anh luôn không nhúng tay vào, nhưng, người của em đang làm cái gì, hy vọng trong lòng em cũng có chừng mực.”

Ngôn ngữ thật sâu xa, đến đích mới thôi. Đều là người thông minh, không cần nói rõ đã hiểu.

“Đường Dịch, ” anh bỗng lên tiếng, ngữ khí rất bình tĩnh, lại mang theo ngẫm ý cảnh cáo: “Về Tô Tiểu Miêu, anh không thể động vào cô ấy.”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia nở nụ cười. Khá lắm, nhiều năm qua, có ai dám nói với anh như vậy đâu.

Không nhịn được nổi lên hứng thú: “Nếu, anh đây cố ý muốn động vào thì... ?”

Đường Kính hơi giật giật môi.

“... Bất kể hậu quả là gì sao, anh có thể thử xem.”

10. Chương 10

Đinh Dật Thăng dựa trên trục giác nghề nghiệp của mình, không chỉ một lần nhắc nhở Tô Tiểu Miêu: ‘em nên nói chuyện rõ ràng với con gái của chú Dư đi’. Nhưng Tô Tiểu Miêu thì sao, công việc của cô đã nhiều lắm rồi, còn có rất nhiều điều cô đang tò mò muốn khám phá, rất nhiều tiền thưởng đang đợi cô lĩnh, vì thế ngày nào cô cũng bận rộn bay nhảy, căn bản không biết chuyện này đã bị cô chôn vùi ở nơi nào trong đầu. Tô Tiểu Miêu nghĩ rất đơn giản, không phải chỉ là một cô gái mới lớn ngây thơ sao, cứ để cô bé tự hiểu là được thôi mà.

Vì vậy ngày hôm nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện.

Khi Tô Tiểu Miêu nhận được điện thoại của Đinh Dật Thăng, nghe anh nói bạn Dư Tiểu Hoa đang ngồi trên lan can sân thượng của tòa nhà cao tầng XX, nhất quyết không chịu xuống, vẻ mặt như đang nghĩ luẩn quẩn điều gì đó, Tô Tiểu Miêu đang uống nước lọc bỗng phun ra khắp nơi. Những người ở đó đều biết cô đang uống nước, chứ nếu ai không biết thì chắc sẽ tưởng cô đang học máu.

Tô Tiểu Miêu chạy vội đến hiện trường, vội vàng nắm lấy tay Dật Thăng: “Bảo nguy chưa?”

“Bảo rồi, họ đang ở dưới, ” Dật Thăng lôi cô đến gần lan can: “Đây là tầng thứ hai mươi tám, cô ấy ở bên kia. Anh nói gì cô ấy cũng không nghe, may là bây giờ trời đã tối, tòa nhà này cũng ở nơi hẻo lánh, nên không gây sự chú ý cho nhiều người, không gây xôn xao, em tự đi nhìn đi.”

Đã xảy ra chuyện, tất cả ý thức đạo đức trách nhiệm của Tô Tiểu Miêu đều trở lại, kêu lên mấy tiếng rất vang: “Tiểu Hoa Tiểu Hoa! ...”

Tiểu Hoa như muốn chống lại cô, cô càng kêu, Tiểu Hoa lại càng nhích cái mông ra bên ngoài một chút.

Tô Tiểu Miêu vội ngậm miệng lại, lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm thấy cái mông đang ngồi trên lan can trước mắt cô kia chính là cái mông tôn quý nhất mà cô từng thấy. Nó mà nhích ra bên ngoài một chút nữa thôi, ngày mai trên tạp chí xã hội nhất định sẽ xuất hiện dòng tít trên trang nhất ‘cô phóng viên không có đạo đức nghề nghiệp, cô gái trẻ tự tử vì tình’.

“Chẳng phải anh đã bảo em nói chuyện với cô ấy sao?” Dật Thăng cau mày nhìn cô: “Em đã nói gì với cô ấy?”

“Còn có thể nói thế nào chứ,” Phóng viên Tô có nỗi khổ không nói nên lời: “Nếu anh mà gặp chuyện này thì anh có thể nói gì?”

Dật Thăng lập tức ngậm miệng.

Cũng đúng thôi, chỉ có người như Tô Tiểu Miêu đây mới gặp được chuyện đặc biệt thế này, người bình thường tuyệt đối không phải trải qua mấy chuyện đau đầu thế này.

Trong khi Tô Tiểu Miêu đang cố gắng tận tình khuyên bảo ‘em xuống dưới đi, chúng ta cùng nói chuyện...’, thì nhân vật chính của sự kiện rắc rối cũng mở miệng vang: “Chị tốt như vậy... em biết em không xứng với chị...” (Tiểu Dương: chỗ này không biết nên để cô gái gọi Tiểu Miêu là anh hay chị=(())

Người đang yêu ấy à, chính là người dễ tự ti nhất.

Tô Tiểu Miêu vội vàng phủ nhận: “Không không không! ! Thật ra chị không tốt như em nghĩ đâu! !” Lại lau mồ hôi, phóng viên Tô thao thao bất tuyệt, bắt đầu thật tình phân tích và phê bình chính mình: “Tiểu Hoa à, thật ra chị không đáng để em quý trọng như vậy đâu... . Chị có rất nhiều khuyết điểm, chị đã phá sản lại không có gì ý thức trách nhiệm, nhìn bên ngoài thì cứ tưởng người tốt nhưng thực ra chỉ là giả bộ thôi, vì muốn kiếm cơm ăn thôi mà, thực ra chị cũng xấu bụng lắm a... , nhưng không nói về chuyện sức khỏe, rất “dê”, tình cảm thất thường, lòng dạ lang sói...”

Mấy lời nói như sét đánh ngang tai của cô, không biết có kinh động đến bạn Tiểu Hoa hay không, nhưng bạn Đinh bên cạnh cô thật sự đã bị dọa.

Tô Tiểu Miêu mới nói được một nửa, nhìn thấy ánh mắt u ám của người đàn ông bên cạnh, không nhịn được nháy mắt mấy cái: “Này này, ánh mắt kia của anh là có ý gì hả == “

Dật Thăng không nhịn nổi nữa, nhỏ giọng hỏi: “... Em thật sự, kém như vậy sao?”

“ ... ”

Tô Tiểu Miêu nặng nề lau mồ hôi trên trán, nghĩ rằng lão nương đây vì cứu cô bé kia mà phải hy sinh tiếng tăm, người vĩ đại như vậy mà anh không nhận ra sao, cái đồ đại ngốc này.

Tiểu Hoa nước mắt lưng tròng: “Nhưng mà em cứ thích chị a... Chị là nữ em cũng không ngại...”

“ ... ”

Tình cảnh này, Dật Thăng đứng một bên, bao nhiêu lo lắng đều bị ý nghĩ bị trắng lấp đầy, thì ra cái cô Tô Tiểu Miêu này không chỉ mang tai họa này giáng xuống mình anh...

Ngồi trên mặt đất, Tiểu Miêu lời nói thắm thía, kiên nhẫn giáo huấn cô bé: “Tiểu Hoa, em có phải người đồng tính không...” Nghĩ nghĩ, câu ‘đồng tính luyến ái’ này quá sắc nhọn, vì thế Tiểu Miêu thay đổi cách nói: “... Tiểu Hoa, có phải em thấy tình yêu đồng tính rất cool đúng không? Thật ra đó chỉ là ảo giác của em thôi... Em xem những phim ở ngoài rạp bây giờ đây, cũng không chiếu mấy phim như Núi Brokeback nữa, mà toàn chiếu phim “2012”...”

Núi Brokeback là một phim Mỹ nói về đồng tính nam, đạo diễn Lý An. Được trình chiếu vào cuối năm 2005.

2012 là một phim khoa học viễn tưởng của đạo diễn Roland Emmerich, phát hành năm 2009. Bộ phim xoay quanh đề tài thảm họa với Trái Đất về năm được xem là tận thế từ lịch Maya: năm 2012. Phim có sự tham gia diễn xuất của John Cusack, Chiwetel Ejiofor và Amanda Peet.

Dật Thăng không chịu nổi nữa, gầm nhẹ với cô: “Làm ơn! Đây không phải trọng điểm!” Tiểu Hoa cũng không phải chỉ thích con gái, chỉ là vì cô gái này coi trọng Tô Tiểu Miêu thôi.

Tiểu Miêu đang rất sốt ruột, không nhịn được nói bừa: “Tiểu Hoa, mau xuống đi! Nhờ em ngồi ở đó không cẩn thận phá hủy công trình công cộng thì sao, sẽ bị phạt đó!” Chuyện quy định pháp luật, chắc cô bé cũng hiểu chứ?

Tiểu Hoa quả nhiên bị dọa: “Hình phạt...”

Tiểu Miêu không ngừng cố gắng: “Đúng vậy đúng vậy! Cho nên em mau xuống đi!”

Tiểu Hoa òa khóc nói: “Không sao, em biết một luật...”

“Luật gì?”

“Tội phạm chưa thành niên có thể được xử nhẹ ...”

“ ... ”

Từ đáy lòng Tô Tiểu Miêu bật ra một câu than vãn rất lịch sự: trời đất!

Tô Tiểu Miêu cảm thấy mình thật vô tội, từ trước đến giờ cô luôn biết mình biết ta, tự nhận mình không có mị lực thu hút nam nữ, có thể hấp dẫn được anh chàng Đường Kính cũng là điều lạ kỳ nhất đời cô rồi, trong đầu không bao giờ có ý nghĩ mình là người toàn diện.

Không nén được liền hỏi: “Tiểu Hoa, năm nay em bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm...”

...

Mọi chuyện đều có thể lý giải. Thời kỳ trưởng thành đang đến ấy mà...

Tiểu Miêu thâm cảm thán trong lòng: sao trẻ con bây giờ lại bị hoa mắt giống Đường Kính thế nhỉ.

Mượn chính cô mà nói đi, Tô Tiểu Miêu tuyệt đối không dám quảng cáo rùm beng mình chưa từng trải qua chuyện tình nào thời còn mộng mơ, khi cô mười bốn mười lăm tuổi, trái tim cũng từng nhú mầm non được vài lần, nhưng những người đàn ông mà cô để ý đều là những người có thân hình lực lưỡng, ví dụ như anh Trương bổ củi trong làng, dù là ngày hè nắng chói chang hay ngày đông khắc nghiệt anh cũng mạnh mẽ vác đao chặt gỗ trên lưng, lên núi đốn củi, thân hình đó, đường cong đó, mới xứng với đao chặt gỗ sắc bén to lớn, quả thực khí thế ngất trời, lộ ra vẻ đẹp nam tính của giống đực, dùng một trong các lời thoại của tiểu thuyết võ hiệp để hình dung thì chính là: ‘Một đại hán đỉnh thiên lập địa!’...

Tô Tiểu Miêu ngồi trên mặt đất chống cằm buồn rầu nghĩ: sao bọn trẻ bây giờ lại coi trọng cái loại ảo lả thấp bé như cô chứ, một chút cơ bắp cũng không có, thật sự là chênh lệch quá lớn a...

Không thể không nói, lúc này đây, Tô Tiểu Miêu đã lạc hậu mất rồi.

Cô cho rằng ở nông thôn không bị ảnh hưởng bởi cơn lốc phim Hàn sao?

Cô cho rằng bọn trẻ ở nông thôn không biết đến bách hợp tiểu thuyết sao?

Bách hợp tiểu thuyết là tiểu thuyết giữa girl & girl. Cũng là thể loại Yuri hay GL (Girls Love) ở Nhật.

Cô cho rằng ai cũng thích tráng hán thân hình lực lưỡng như cô chắc?

Thời đại thay đổi rồi đồng chí Tiểu Miêu à!

...

Tiểu Hoa tiếp tục khóc: “Nếu chị không thích em... Thì tại sao chị lại muốn ôm em... Tại sao lại muốn hôn em... Tại sao lại ngủ cùng em...”

Dật Thăng kinh ngạc mở to mắt: “Em đã ngủ cùng cô bé? !”

“Em ngủ cùng cô ấy thì sao hả?” Tô Tiểu Miêu trợn tròn mắt kinh ngạc hỏi lại, hai người con gái ngủ với nhau thì có vấn đề gì chứ, đó là công trường mà, mấy trăm người cùng rúc trong một xó, hơn nữa, “Em và anh cũng từng ngủ cùng đó, còn không chỉ một đêm đâu.” Cũng hoàn toàn không có vấn đề gì a.

Dật Thăng nhanh chân chạy lại che miệng cô: “Làm ơn đi! Không nói chuyện đó của chúng ta...”

Ách, cũng đúng nha... Tiểu Miêu lập tức im bặt.

Tiểu Hoa bắt đầu ra điều kiện: “Chị, em chỉ cần trong lòng chị có em thôi... Ngày lễ ngày tết muốn chị đến nhà em... muốn chị có tiếp xúc thân mật với em... Ít nhất phải ở bên em đến khi em hai mươi tuổi...”

“...”

Tiểu Miêu mài răng cả buổi: đây chẳng phải là kiếp nô lệ ư...

Nhưng vào lúc này, cô còn có thể không đồng ý sao? Tốt xấu gì thì người ta cũng vì cô mà ngay cả nhảy lầu cũng muốn làm, cô cũng phải có chút trách nhiệm chứ, chỉ hy vọng Tiểu Hoa có thể nhanh chóng quên cô đi, làm cho cô trở về với tự do...

“Được được được, chị đồng ý, tất cả đều đồng ý...”

“Phải ký tên...”

“...” Tiểu Miêu cắn răng: khỉ thật, còn muốn bà đây ký giấy bán mình sao. Phất phất tay tỏ vẻ đồng ý: “Chị ký...”

Tiểu Hoa bỗng chốc vui mừng nhảy xuống.

Nhưng bất ngờ, phía sau truyền đến một giọng nam tính trầm thấp ——

“Anh không cho phép.”

**** *

Chết rồi, giờ thì đến Tô Tiểu Miêu có ý muốn nhảy lầu.

“Anh anh anh ——” chỉ tay về phía anh, cô chỉ sợ là thấy quỷ. Ồ, thấy quỷ cũng tốt, chỉ sợ là người thật thôi: “Không phải ngày mai anh mới về sao? !”

Người đàn ông không đáp, đi bước một đến gần cô.

Cấp dưới phía sau xếp hàng tiến lên, đều mặc tây trang đen, thần sắc nghiêm nghị, vừa thấy đã biết là người không lương thiện rồi. Loại khí thế áp bức thế này, muốn nói dối là không sợ chút nào cũng không thể.

Người đàn ông cúi xuống, cầm lấy tờ giấy bán mình của cô bạn Tiểu Hoa, ánh mắt lướt qua, nở nụ cười lạnh lẽo, sau đó đầu cũng không ngẩng lên, ung dung xé giấy.

Giấy sau, từ lòng bàn tay anh văng ra vô số mảnh giấy nhỏ, tung bay bốn phía trong gió lạnh.

“Anh!” Dư Tiểu Hoa cực kỳ phấn nộ: “Anh là ai? !”

Người đàn ông giương mắt, ánh mắt thanh cao lạnh lùng. Cong môi, khê mở miệng.

“Tôi tên là Đường Kính. Vị Tô tiểu thư đây, chính là vợ của tôi.”

Tâm tư bọn trẻ ngày nay không thể nhìn mặt mà đoán được. Ví như bạn Dư Tiểu Hoa này, nhìn mặt thì nghĩ ngay cô là cô gái vô cùng thành thật, hướng nội, nhưng một khi đã có động cơ thì cũng rất thâm hiểm.

Thế nào, vừa thấy người đàn ông tên Đường Kính này, Tiểu Hoa đã biết anh là người không dễ chọc, cô nòng nhanh chóng chạy đường vòng, nhìn phía Tiểu Miêu: “Chị ơi... chị đã đồng ý với em rồi mà...”

“Ừm!” Khí thế ngất trời bấy giờ đang xuống dốc không phanh, vô tình lướt qua ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông bên cạnh, trong nháy mắt phóng viên Tô đã ỉu xùi như con chuột sắp chết: “... Hình như là, là thế...”

Nhìn bộ dáng cứ như chuột thấy mèo của Tô Tiểu Miêu, Tiểu Hoa cực tò mò, lại nhìn những người đàn ông khác đứng sau, ánh mắt trầm lạnh như bóng đêm.

Tiểu Hoa có thêm can đảm: “Chị không đồng ý em liền...”

“Liền nhảy xuống đúng không?” Đường Kính khê cười, “Xin lỗi, tôi không phải là người hào phóng như Dư tiểu thư, yêu cầu của tôi với một nửa của mình là, nếu kết hôn cũng chỉ có thể ở bên cạnh tôi. Nếu cô ấy không chịu, vậy thì phải ra tay, ép buộc hoặc dụ dỗ, chỉ cần đạt tới mục đích, chuyện còn lại tôi đều không quan tâm.”

“...”

Tiểu Miêu yên lặng rơi lệ: nhìn xem nhìn xem, tôi bị gả ột gã dâm như vậy đó...

Lấy một tờ chi phiếu ra từ trong túi tiền, khẩu khí của Đường Kính rất công sự hóa: “Dư tiểu thư, đây là một trăm vạn, coi như tôi thay vợ mình bồi thường tổn thất tinh thần. Nếu cô nhận, thì từ nay về sau giữa chúng ta không còn chuyện gì để nói nữa, hy vọng cô suy nghĩ cẩn thận, bệnh của bố cô còn chưa chữa khỏi, số tiền này có thể thanh toán tất cả chi phí và còn thừa ra nữa, cô là con gái của ông ấy, cần phải làm những việc có hiếu mới phải.”

Tiểu Hoa hạ khí thế: “... Nếu, nếu tôi nhảy xuống thì sao...”

Trái tim của Tô Tiểu Miêu dường như nhảy vọt lên cổ họng.

Giọng của Đường Kính mang theo khí lạnh, lộ ra khí thế mạnh mẽ, “Nếu cô muốn nhảy xuống, thì cô cứ việc nhảy đi, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản cô, cũng tuyệt đối không để vợ tôi ngăn cản cô, ” dừng lại, trong giọng nói của Đường Kính có chút tàn nhẫn: “Nhưng, tôi hy vọng cô hiểu rõ, nếu tôi dám trở mặt

nhìn cô nhảy xuống, thì cô hãy tin rằng, tôi cũng có năng lực khổng chế chuyện này, che giấu chân tướng hoặc là đổi trắng thay đen, cô sẽ không nhận được gì hết, nếu tôi muốn, thì hoàn toàn có thể làm mọi người nghĩ chuyện cô chết là ngoài ý muốn.”

Tiểu Miêu yếu ớt hừ hừ mấy tiếng: “... Đúng có dùng bộ dạng xã hội đen của anh để nói chuyện với cô ấy... anh chỉ biết bắt nạt trẻ con thôi...”

“Câm miệng.”

Tiếng hừ hừ lập tức biến mất...

Tầm mắt đảo qua, Đường Kính nâng nâng cằm: “Thế nào? Một trăm vạn hay là nhảy xuống, tôi cho cô ba giây để suy nghĩ, một, hai...”

Tiểu Miêu nóng nảy: anh là đồ ngốc à! Anh thật sự từng là dân xã hội đen giỏi đàm phán sao? ! Ba giây thì đủ nghĩ cái quái gì? !

Giây tiếp theo, một tiếng ‘ba’ còn chưa bật ra từ miệng Đường Kính, thì đã nghe thấy tiếng ‘oa oa’ khóc lớn, bạn Dư Tiểu Hoa nước mắt ngấn nước mắt dài tiến lại ôm chân Đường Kính: “Chú ơi cháu sai rồi... cháu không muốn nhảy lầu nữa đâu... cháu chỉ muốn dọa chị ấy thôi mà ...”

“ ... ”

Tô Tiểu Miêu quần bách, nhất thời cảm nhận sâu sắc thế nào gọi là sét đánh ngang tai.

Đường Kính đưa chi phiếu cho Tiểu Hoa, thần nhiên báo ột câu ‘lần này tôi không hề truy cứu, nhớ rõ về sau không được làm mấy chuyện thế này nữa, ’, sau đó nhìn thoáng qua Tô Tiểu Miêu, ngữ khí có chút ảm đạm: “Em muốn ở lại đây hay là theo anh về nhà, tự em quyết định đi.”

“Em đi theo anh! Đi theo anh...” Tô Tiểu Miêu vội vàng bám chặt cánh tay anh. Đừng đùa, vừa nhìn dáng vẻ này của anh là đã biết anh đang tức giận rồi, cô có ngốc đến đâu cũng biết lúc này mình phải bay về tổ thôi.

Đường Kính tuyệt không muốn tra hỏi cô, cất bước rời đi, chỉ nghe phía sau bỗng nhiên truyền đến một câu hỏi thần nhiên.

“ ‘ép buộc hoặc là dụ dỗ, chỉ cần đạt tới mục đích, chuyện còn lại tôi đều không quan tâm’, loại thủ đoạn này...” Giọng nói của Dật Thăng vẫn rất ôn hòa, không nghe ra một tia khác thường: “... rất dễ làm người ta tổn thương.”

Đường Kính dừng bước, không xoay người.

Tô Tiểu Miêu vội vàng chen vào nói, cố gắng đề cao sự tồn tại của bản thân: “Anh ấy là bạn của em! Ha ha ha, anh có biết bọn em quen nhau thế nào không? Lại nói tiếp nhé...” Thành linh bắt gặp cái liếc mắt của Đường Kính, Tiểu Miêu lập tức ngậm miệng, “ ... Lần sau nói tiếp vậy, nói sau nói sau...”

Nhìn bộ dáng bị ức hiếp của cô, Dật Thăng không nói thêm câu gì. Đi sát qua người Đường Kính, Dật Thăng thần nhiên nở nụ cười: “Đương nhiên, đây là chuyện nhà của Đường tiên sinh, người ngoài không tiện bình luận. Tôi chỉ là bác sĩ, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp của mình nên nhiều lời một chút thôi, có gì không phải xin thứ lỗi.”

Nói xong, Dật Thăng kéo theo cô nàng Tiểu Hoa, cất bước rời đi.

Đường Kính nhìn bóng dáng anh, tùy ý hỏi một câu: “... Thói quen nghề nghiệp của bác sĩ?”

Dật Thăng tạm dừng chân, không nói gì, rồi lại tiếp tục bước đi.

**** *
**** *
**** *

Chiếc xe thể thao màu đen chạy như bay về nhà.

Tô Tiểu Miêu ghen lời nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh, nhìn đến nổi ngay cả ánh mắt cũng thấy cay cay rồi, thế mà anh cũng chẳng có chút phản ứng gì.

Ô ô ô ... Anh ta lại bắt đầu thi hành bạo lực gia đình rồi a.

Được rồi, cô thừa nhận mình cũng có chỗ không đúng. Cô biết, không có người đàn ông nào thích cô vợ của mình gặp phải nhiều chuyện ở bên ngoài, chuyện đồng tính này thì lại càng rắc rối. Anh vừa trở về, cô thân là bà xã, đã không có cái ôm nghênh đón thì thôi, còn bị anh bắt gặp chuyện một cô gái muốn tự tử vì mình, còn vì cô mà chi ra một khoản bồi thường không nhỏ, trong lòng đương nhiên rất khó chịu rồi.

Tiểu Miêu cố gắng lên tinh thần, cố gắng dựa dẫm tổ chức: “Này, em kể chuyện cười cho anh nghe được không?”

Tay phải của Đường Kính khoát lên tay lái, tay trái tựa lên bệ cửa xe chống cằm, bạc môi mím rất chặt.

Được rồi, trầm mặc tức là cam chịu, cô cứ coi như anh đã đồng ý.

“Câu chuyện cười này rất thường gặp trong các cửa hàng KFC, ” Tiểu Miêu ngồi vững, hướng mặt về phía anh, bắt đầu kể chuyện cười: “Hôm qua có một người đến mua đồ ăn ở quán KFC, người bán hàng hỏi: ‘Chào anh, xin hỏi anh muốn mua gì?’ , anh khách kia nói: ‘tôi muốn một cốc nước trái cây và một suất gà rang, người bán hàng há mồm kinh ngạc: ‘anh muốn mua gà rán ư?’ , người khách kia ngạc nhiên hỏi lại: ‘ô chào? Đổi tên rồi à?’ ... Ha ha ha buồn cười chết đi được...”

(Tiểu Dương: cũng không biết đây có phải chuyện cười không hay chị Miêu chỉ nói lung tung, đoạn gà qué kia mình không hiểu lắm đâu, các bạn bỏ qua nhé!)

...

Tiểu Miêu ‘ha ha ha’ nửa ngày mới phát hiện ra mình thì cứ rặn cười mãi, còn anh chồng Đường Kính kia thì lại không thèm liếc cô lấy một cái.

“...” Tiểu Miêu có chút chán nản, “Không buồn cười sao?” Sờ sờ đầu, không ngừng cố gắng, “Vây em kể cho anh nghe chuyện khác nhé.”

Vâng, câu chuyện này vẫn xảy ra ở quán KFC, “Hôm trước em đến quán KFC, thấy một khách quen nói với người bán hàng: ‘cho tôi một suất thịt cá mập.’ người bán hàng tròn tròn mắt: ‘ở đây chúng tôi không bán cá mập...’ khách hàng lại nói: ‘vây cho tôi một suất thịt cá voi đi.’ người bán hàng tiếp tục tròn mắt: ‘ở đây chúng tôi cũng không bán cá voi’, khách hàng nổi giận: ‘vây ở đây bán cái gì hả?’ người bán hàng mỉm cười: ‘chúng tôi có bán cá tuyết.’ khách hàng ‘ồ’ một tiếng, cười trả lời: ‘Khá lắm, vây cho tôi một suất khoai tây nghiền đi.’ ... Ha ha ha ha anh thấy có buồn cười không chứ? Ha ha ha ha buồn cười chết đi được nhỉ...”

...

“Ha... Ha ha...” Cười mãi đến lúc ngay cả Tô Tiểu Miêu cũng cảm thấy cứng mồm. Người đàn ông bên cạnh căn bản đã coi cô trong suốt không tồn tại, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, ngay cả một cái nhìn lướt qua cũng lười cho cô.

Ô ô ô ô ô...

Ông chủ của tôi ơi, cho tôi chút phản ứng được không hả? Cho dù anh đang bay trên cao cũng phải chạm đất một chút mà kêu ‘A, tinh thần chiến đấu cao quá nhỉ’ chứ, ít nhất cô còn có lý do tiếp lời. Dù cô có tinh thần AQ cao đến mấy, cũng không thể chịu nổi bộ mặt tàn khốc này của anh...

Tiểu Miêu không nói, cúi đầu ghé vào cửa xe thể thao, nhàm chán nghịch ngón tay.

Đường Kính lướt nhìn người bên cạnh qua gương chiếu hậu, nhìn bộ dáng cô thảnh thơi cúi đầu, nhắm mắt lại, bỗng nhiên trong lòng anh có ý muốn trốn chạy, đột nhiên tăng tốc độ, chiếc kim chỉ tốc độ đã gần chỉ đến con số 250 km.

Tô Tiểu Miêu bị một sức đẩy rất lớn về phía sau, ‘đùa à? !’ kêu một tiếng kinh ngạc, xoay người nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Anh...” Chậm một chút! !

Mấy chữ còn chưa kịp nói khỏi miệng, đã thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đường Kính, Tô Tiểu Miêu sợ tới mức vội vàng đổi câu, câu chữ ra khỏi miệng lại là: “Oa oa! Tốc độ này thật là... Cực giỏi, cực giỏi...”

Xe thể thao chạy thẳng tới biệt thự của Đường gia, dừng ngay trước hoa viên.

“Oh yeah, về đến nhà rồi ~” Tiểu Miêu kích động kêu một tiếng, đồng thời không quên vỗ mông ngựa: “Đường Kính, tay lái của anh thật sự là... Càng ngày càng tuyệt vời!” Anh lái đến nỗi tim cô cũng đập đến 250 nhịp, cảm giác này chắc chắn cả đời khó quên...

“Xuống xe thôi...” Tiểu Miêu đang định mở cửa xe ra, chân cũng chuẩn bị đá ra ngoài, thì ...

Bỗng Đường Kính nâng tay ấn nút khóa trong cửa xe. Giây tiếp theo, tất cả các cửa trong xe đều bị khóa kín, không gian trong xe trở nên hoàn toàn kín đáo.

Lúc này cô bạn Tô Tiểu Miêu không dám nhúc nhích.

Tức giận lắm rồi? Không thể nào? Gần đây cô đã “rửa tay gác kiếm” rồi mà, có làm mấy chuyện đánh chó đuổi gà đâu.

“Em có muốn giải thích một chút không, ” rốt cuộc anh chồng của cô cũng mở miệng, thanh âm réo rắt, lộ ra sự giận dữ: “... Cái gì mà ‘em và anh cũng từng ngủ cùng’?” Ánh mắt sắc lạnh đảo qua, không thể nhìn ra ý tứ trong mắt Đường Kính: “Còn không chỉ một đêm?”

Thời khắc máu chốt, Tô Tiểu Miêu lại hoàn toàn không có dấu hiệu giác ngộ, rất là hoang mang gãi gãi đầu, bật ra một tiếng như con vẹt: “A?”

“... Coi như anh chưa hỏi, ” bỗng nhiên anh có chút xấu hổ, vì mình không đủ phong độ của quân tử mà hổ thẹn. Ấn nút mở khóa, cửa xe mở ra, anh cũng không dám nhìn cô, vì thế một mình xuống xe: “Trước đây em ở cùng ai, là ** của em, anh không có tư cách hỏi.”

11. Chương 11

Người đàn ông đẩy cửa vào nhà, lỗ măng vít chìa khóa xe lên bàn, cởi áo khoác âu phục văng lên sofa, đi đến quầy bar tự rót ỉnh một cốc nước đá, rồi uống một ngụm lớn.

Mặc dù không có rượu, nhưng cảm giác cay cay vẫn tràn ngập trong lòng. Anh cúi đầu nhìn cốc thủy tinh hình lục giác trên tay phải, bởi vì quá dùng sức nên khớp xương nổi lên rõ ràng, máu trên đầu ngón tay bị rút đi, để lại màu trắng nhợt nhạt.

Khép mắt lại, Đường Kính thả lỏng tay.

Như thế này không giống mình, không khống chế được cảm xúc, quả thực làm cho người ta sợ hãi.

Bỗng nhiên có một đôi tay vòng đến từ phía sau, sau đó một thân thể ấm áp mềm mại nép vào người, một âm thanh dụ dỗ nhẹ nhàng vang lên ngay sát tai anh: “... Mơn mớn đào non, lá xanh rườn rà. Cô ấy lấy chồng, thuận với người nhà.” [1]

[1] Trích từ bài thơ “Đào yêu” trong Kinh Thi. Bài thơ có ba đoạn, đoạn Tiểu Miêu đọc là đoạn cuối. Cả bài:

I

Mơn mớn đào non,

Rực rỡ nở hoa.

Cô ấy lấy chồng,

Êm ấm cửa nhà.

II

Mơn mớn đào non,

Lúc liu quả sai.

Cô ấy lấy chồng,

Êm ảm nhà ai.

III

Mơn mớn đào non,

Lá xanh rườm rà.

Cô ấy lấy chồng,

Thuận với người nhà.

Đường Kính nhú mày, vẻ mặt bất ngờ.

Tô Tiểu Miêu suy sụp hạ mặt: “Biểu tình của anh là sao?”

Anh xua tay: “Thấy một kẻ lưu manh bỗng nhiên có văn hóa như vậy, có chút không quen.”

Tô Tiểu Miêu nghiêm mặt nói: “Xin đừng coi thường lưu manh, cảm ơn.”

Đường Kính cúi đầu lướt nhìn đôi tay đang ôm chặt bên hông mình, nâng tay lên gõ mặt quầy bar, “Tiểu thư, phiền em buông lỏng tay một chút, anh muốn lên lầu.”

“Không được,” cô kiễng chân dựa sát vào lưng anh: “Trả lời một vấn đề đã mới cho anh đi.”

Anh nâng cốc lên uống một ngụm, biểu tình thản nhiên, sau đó mở khớp hàm: “Nói.”

“Vấn đề là thế này,” cô thanh thanh cổ họng, bắt đầu vấn đề: “Vào mùa đông năm 200X, anh đoán em đang làm gì?”

Đường Kính làm ra biểu tình tiếc nuối.

“Không biết,” anh đáp không chút để ý, “Anh chỉ biết mình đang làm gì.”

Tô Tiểu Miêu nhất thời phân tâm: “Anh làm gì?”

“Phạm tội.”

“...”

“Rửa tiền, giao dịch, v.v. Nhưng anh không giết người,” anh vẫn ra vẻ không để ý như trước, vừa uống nước vừa nhàn nhã đáp: “Còn muốn nghe tiếp không?”

“Không không không, không cần...” Tô Tiểu Miêu lau mồ hôi lạnh trên trán: “Thế giới đó của anh quá rộng lớn, tạm thời em không có ý muốn đi vào...”

“Vậy,” anh đặt cốc thủy tinh xuống: “Phiền toái em buông tay ra, anh muốn lên lầu.”

Cô bỗng ôm anh càng chặt hơn.

“Đường tiên sinh,” cô không có ý tốt ghé vào lỗ tai anh mở miệng, giọng điệu bồn chồn: “Trước đây em đã từng nói với anh chưa, bộ dáng miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo của anh thật đáng yêu?”

“Chưa,” trong mắt anh hiện lên ý tứ sâu xa, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nhưng mà trước đây em từng nói với anh một câu khác.”

“Câu gì?”

“Khi phụ nữ nói đàn ông đáng yêu, 99% là đang quyến rũ anh ta...”

Lời còn chưa dứt, anh đột ngột quay lại ôm thắt lưng cô, dùng sức áp cô dựa sát vào quầy bar.

Chùm đèn thủy tinh trong phòng khách tỏa ánh sáng dịu dàng.

Cô bị đặt lên quầy bar, lồng ngực phải chịu lực, vì thế không nhận được hô hấp dồn dập, không chịu thua muốn nâng chân đá anh: “Chẳng nhẽ anh không cho em được một phần trăm cơ hội chống án?”

“Không cần,” anh trói hai tay cô ra sau, thuận thế gơ tay cởi bỏ cúc áo ở cổ tay mình, động tác ôn tồn âm thanh dịu dàng như nước: “Một phần trăm đó, anh có thể lịch sự hoài nghi về nó.”

Tô Tiểu Miêu cười rộ lên, tươi cười có chút giảo hoạt, ngón tay gõ lên quầy bar: “Hoài nghi tức là huỷ bỏ, đây là chủ nghĩa cường quyền của anh đúng không.”

Bỗng nhiên Đường Kính cảm thấy thú vị.

Cùng người thông minh **, quả nhiên trình tự cũng không giống nhau, tất cả chính trị pháp luật mà không hiểu chút gì, thì sẽ không không chế được cô.

Anh chậm rãi cởi cúc áo sơ mi của mình, dần dần lộ ra thân thể cường tráng, đồng thời không quên đùa với cô: “Em có biết pháp luật có một nguyên tắc này không, hoài nghi không phải là tội?”

“Ha,” cô cười một tiếng: “Xã hội đen cũng hiểu pháp luật?”

“Dùng một câu của em,” anh nhếch môi: “Xin đừng coi thường lưu manh, cảm ơn.”

Tô Tiểu Miêu ghen lời, bỗng nhiên cảm thấy mình đang bị người ta chiếm tiện nghi.

Ngón tay thon dài luồn vào trong chiếc áo dệt kim cổ rộng có cúc của cô, Đường Kính cho cô cơ hội cuối cùng: “Đoán đi, đoán trúng nguyên tắc này anh sẽ bỏ qua cho em.”

Cô nhún nhún vai, vẻ mặt hồi hận.

“Đường tiên sinh, anh có biết ngành báo chí không học chương trình pháp luật không?”

“Được rồi, anh nói cho em, nguyên tắc đó tên là, nghi ngờ là vô tội,” nói ra đáp án, anh nở nụ cười, “Thế nên, vừa rồi em bị anh nghi ngờ có tội, nhưng cuối cùng anh được vô tội phóng thích em.”

Tô Tiểu Miêu chỉ chỉ cái áo dệt kim của mình bị anh niết chặt trong tay, nhìn anh cởi bỏ từng cái cúc một, cô nâng nâng cằm: “Anh đã quyết định phóng thích em rồi, thế cái này gọi là gì?”

“Cái này à, tên là...” Anh tươi cười dụ hoặc: “Vợ chồng **.”

Cô thấy anh không chút để ý cởi bỏ cúc áo của mình, động tác khiêu khích lại khiêu khích, đồng thời còn không quên đi uống hết nước trong cái cốc thủy tinh bên cạnh. Vài phút sau, mới tiếp tục việc đang làm dở.

Tô Tiểu Miêu không nhịn được ha ha một tiếng chê cười anh: “Anh uống gì mà nhiều thế, khát lắm sao?”

Anh không để ý đến lời chế giễu của cô, móc ngón tay tháo bỏ trói buộc trên người cô, sau đó thản nhiên mở miệng: “Uống nước và khát nước không liên quan đến nhau.”

Buông cái cốc, anh bỗng nghiêng người về trước, hai tay ôm chặt vòng eo cô, cắn lên môi cô. Cô còn không kịp phản kháng, anh đã nuốt lấy đầu lưỡi của cô rồi.

Lúc này Tô Tiểu Miêu mới hiểu được, anh uống nhiều nước là có hàm ý.

Bởi vì từng có nước trong thâm vào, nên không gian nhỏ hẹp này trở nên sạch sẽ thanh nhuận, có cảm giác ẩm ướt mềm mại, mang theo hơi thở thuần khiết mát lạnh, càng tăng thêm sức dụ dỗ cô tiến vào.

Hóa ra, điều anh nói là thật, uống nước thật sự không liên quan gì đến khát nước, mà chỉ liên quan đến chuyện làm yêu với cô thôi.

Loại chuyện này, thật sự chỉ có cao thủ ** mới có thể làm được.

12. Chương 12

Quy luật nghỉ ngơi bình thường là vào đêm tối, những quy luật khác đều không đáng nói.

Thực ra chuyện làm vợ làm chồng cũng chỉ khoảng hơn mười phút, nhưng khi mưa tạnh mây tan, vẫn còn một chút cảm giác tuyệt vời, không khí quyến rũ vây quanh, lắng đọng lại một thời gian, mới có thể chuyển tới trạng thái bình thường. Quấn quanh như vậy, thật sự là làm người ta kinh hãi.

Nói về những lúc như thế, anh không thể không thừa nhận, nhìn dưới góc độ của đàn ông, cô thật là một tình nhân tốt.

Biết tận hưởng, biết hợp tác, khi chuyện đã qua còn biết lưu luyến đúng mực, làm cho anh biết thế là đủ rồi, rõ ràng lưu loát, không có một chút dây dưa, thậm chí lúc cao trào qua đi còn có tâm tình nâng tay vung vung khiêu khích một câu ‘Đường tiên sinh, muốn tiếp tục không?’.

Rõ ràng mình đã không còn sức nữa, mà lại không quên khiêu khích người khác, quả nhiên phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của cô. Anh bỗng nhiên có loại ảo giác, ảo tưởng có một ngày, cô bỗng chỉ còn hai bàn tay trắng, thất bại thảm hại, chỉ sợ cũng vẫn như cũ, chỉ biết hơi nâng cằm lên, sau đó tiếp tục cao ngạo. Phóng khoáng như vậy, làm người ta đau lòng.

Vì thế anh cười buông cô ra.

Tô Tiểu Miêu cẩn thận thở mạnh một cái nhẹ nhõm.

Không thể không thừa nhận, có đôi khi, cảm giác áp bách của anh khiến cô khó thở. Nhìn qua bộ quần áo nhàn nhúm của mình, cô đành lấy chiếc áo sơ mi của anh mặc lên người, khi đang đóng cúc áo thứ hai trước ngực, bị anh cầm tay.

Cô không nhịn được phản bác: “Muốn làm gì?”

Anh không trả lời, cũng không làm gì, chỉ nhìn cô với vẻ hứng thú.

Từ trước tới giờ cô gái trước mặt này không hề liên quan đến hai chữ tốt đẹp, nhưng cô lại có cách làm anh lún càng sâu. Mỗi khi cô không nói gì, trong mắt có tia sáng giảo hoạt sẽ vô cùng phần khích.

Trên môi Đường Kính tràn ra một nụ cười diễm lệ, “Đêm nay đừng đi.” Sau đó bỗng nhiên cúi đầu, hôn lên ngón tay áp út có đeo chiếc nhẫn kim cương bạch kim của cô, đầu lưỡi đảo qua, dưới ánh đèn nhu hòa, thâm tình và diễm lệ cùng đan xen.

Luận về **, cô không phải là đối thủ của anh. (Tiểu Dương: dấu ** đều là của tác giả.)

Dù là định lực của Tô Tiểu Miêu, cũng không thể không rút tay về, kéo khoe môi lên một chút cho đỡ mất tự nhiên: “... Làm thế nào học được bộ dáng yêu tinh?”

Anh cười, không nói gì. Bỗng nhiên buông cô ra, đứng dậy mặc chiếc áo lông dài rộng ở nhà, sau đó đi đến phía trước cô, giúp cô đóng cúc áo sơ mi, cuối cùng hơi kéo cổ áo xuống, cúi người hôn lên xương quai xanh xinh đẹp của cô.

“... Những chuyện về anh mà em không biết, còn có rất nhiều.”

**** *

Trong phòng khách, Đường Kính ngồi trên chiếc thảm nhung dài trên ghế sofa, dựa lưng ra sau, trên đùi là chiếc máy tính xách tay, hai tay nhàn nhã thao tác trên bàn phím.

Tầm mắt lơ đãng lướt qua quầy bar nhìn thân ảnh nhỏ xinh bận rộn trong phòng bếp, thao tác trên bàn phím lập tức dừng lại.

Anh chợt phát hiện, cô gái có dung mạo bình thường khi ta để ý hơn, sẽ thấy cô ấy thật mê hoặc, chiếc sơ mi nam màu trắng khoác lên người trông thật quyến rũ, lộ ra đôi chân thon dài, dẫn người phạm tội.

“Anh có đói không?” Cô ở phòng bếp hỏi: “Có muốn ăn gì không?”

“Trong tủ lạnh có gì?”

“Ừm...” Cô mở tủ lạnh ra nhìn: “Có sushi, tempura, sashimi...” [1] Đóng cửa tủ lạnh, vô cùng bất đắc dĩ: “Tất cả đều là món của Nhật Bản, bởi vì mới đây quán gia có đến Nhật Bản một chuyến rồi tiến hành càn quét.”

“Vậy không cần đâu,” Đường Kính thản nhiên mở miệng: “Anh không có hứng thú với mấy thứ của Nhật Bản.”

Tô Tiểu Miêu lập tức chống nạnh cười to: “Yo, tình yêu đất nước thật sâu đậm nha...”

Đường Kính không nhanh không chậm mở miệng: “Không có cách nào, anh vốn đã có chứng ngại tâm lý rồi.”

“Hi, em cũng vậy.”

Chuyện này có được sự thống nhất mà trước nay chưa từng có. Thật hay!

Cuối cùng, Tô Tiểu Miêu đành làm món salad.

Cầm đĩa salad đi đến phòng khách, giờ chân đá đá anh, vẻ mặt rất là đương nhiên, “Em muốn ngồi trên người anh.”

Đường Kính chậm rì rì ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó để máy tính sang một bên, làm một động tác mời.

Cô đặt mông ngồi xuống, tuyệt đối không biết khách khí, còn cọ cọ điều chỉnh tư thế thoải mái nhất, bỗng nhiên bị người đàn ông phía sau ôm chặt vòng eo.

“Em không hiểu thật hay giả vờ không hiểu hả?” Vỗ vỗ eo cô, anh mở miệng nói giọng trầm thấp bên tai cô: “Ngoan một chút, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Tiểu Miêu ăn salad nhìn lên màn hình máy tính anh đặt trên đùi mình.

Tất cả đều là biểu đồ, tiếng nước ngoài loằng ngoằng. NASDAQ, EASDAQ, JASDAQ, SESDAQ...

NASDAQ, nguyên văn là National Association of Securities Dealers Automated Quotation System là một sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ. Đây là sàn giao dịch điện tử lớn nhất tại Hoa Kỳ hiện nay...

Tiểu Miêu nhú mày, nâng tay gõ gõ màn hình: “Anh đang muốn làm liên mình Tám Quốc để thực hiện cuộc nổi dậy Boxer à?”

1900 – Một lực lượng quốc tế gồm 8 quốc gia bỏ việc bao vây Bắc Kinh. Sự kiện này kết thúc cuộc nổi dậy Boxer nhằm vào việc thanh lọc Trung Quốc thuộc những người nước ngoài.

Đường Kính bắt lấy móng vuốt đang khua loạn của cô, khóa chặt cô vào trong ngực phòng cô xoay đồng xoay tây, ngữ khí có chút dễ dàng, “Đừng nhúc nhích...”

Tiểu Miêu lơ đãng, “Đồ chơi của anh thật nhàm chán.”

Thật nhàm chán? Đường Kính nở nụ cười.

Được rồi, vậy thì chơi với cô một lúc, làm cho cô hiểu biết một chút về mị lực của thị trường tư bản.

Anh nắm tay cô, bắt đầu ấn tay lên bàn phím, “Cho em chơi một trò.”

Con trỏ chỉ vào dữ liệu trên màn hình, “Đây là ngày X tháng X năm 200X, XX300 bắt đầu phiên giao dịch báo giá,” ấn vào, màn hình lập tức biến hóa ra một tổ số liệu, anh mở một dữ liệu khác, chỉ cho cô xem, “Đây là sáu tháng sau, cũng chính là bảng tổng hợp giao dịch dự kiến của ngày hôm nay.”

Anh than nhẹ bên tai cô: “Bây giờ, trò chơi bắt đầu. Em đoán xem, hôm nay báo giá sẽ tăng lên hay hạ xuống?”

Tiểu Miêu gãi đầu, không biết gì cả, thuận miệng đáp: “Tăng lên.” Tăng cũng tốt mà.

Đường Kính nở nụ cười.

Hiển nhiên, cô vẫn rất đơn thuần, không biết vừa rồi thuận miệng nói ra một câu lại có ý nghĩa ột canh bạc lớn. Quyền lợi và tiền bạc còn chưa bày ra uy lực chân thật trước mắt cô, vì thế cô gái này cũng không tôn trọng nhiều lắm giữa hai người.

“Cho anh khoảng mười phút.”

Anh không nói, cô chỉ nhìn thấy trên màn hình mấy chữ ‘mở cửa’, ‘đóng vào’, khi giá cả xuất hiện trên màn hình, hệ thống máy tính tự động kết toán, một chuỗi số liệu xuất hiện trước mắt.

Đường Kính cười, vỗ vỗ thắt lưng cô.

“Tô Tiểu Miêu tiểu thư, chúc mừng em, một trăm nghìn một trăm tám mươi nhân dân tệ, tiền tiêu vặt một tuần em kiếm được.”

Miệng Tô Tiểu Miêu đang ăn rau cải trắng bỗng phun ra.

“Anh anh anh ——” cô trừng to mắt nhìn anh: “Xã hội đen các anh toàn chơi cái này? !”

Chả trách bao nhiêu thiếu niên trượt chân lao đầu vào giới xã hội đen, chả trách thế lực xã hội đen lại kiêu ngạo như thế, chỉ dùng mười phút đã kiếm được hơn nửa năm tiền lương của cô, cô thật muốn gia nhập cái gia đình kia a.

“Cái đó và xã hội đen không liên quan đến nhau, cái này gọi là đầu cơ, ” anh không nhịn được sửa đúng ý sai cho cô: “Nếu Đường gia mà giống như anh vừa rồi, một ngày mới kiếm được một trăm nghìn tệ, thì Đường Dịch cũng có thể không cần lăn lộn.”

Tô Tiểu Miêu bỗng nhiên thấp giọng hỏi: “... Vậy xã hội đen làm cái gì?”

Đường Kính nhìn cô một cái, bỗng dừng động tác tay, hàm ý sâu xa mở miệng: “Em có hứng thú với Đường gia?”

Tô Tiểu Miêu biết mình chớ nên lên tiếng.

Cũng đúng, chuyện này là cấm kỵ, tuy cô không hiểu, nhưng cũng mơ hồ biết phải giữ bí mật. Quan hệ phức tạp của anh và Đường gia, cô không nên tham gia.

Tiểu Miêu cúi đầu, bắt đầu vùi đầu ăn cải trắng.

Đường Kính nhìn cô, không nhịn được nói nhẹ, anh không nên dọa cô. Vì thế trêu cô, “Em cho rằng xã hội đen còn có kiểu nào nữa?”

“Ừm,” cô ngẩng đầu nghĩ nghĩ, “Vì phụ nữ mà sống mái với nhau, vì chuyện làm ăn mà sống mái với nhau, vì con gà hay con bò cũng có thể sống mái với nhau.”

Đường Kính bất lực, không nhịn được nâng tay cốc cô một cái: “Nhà em mở trang trại hả...” Lại còn nói vì con gà với con bò mà cũng có thể sống mái với nhau, rất là vũ nhục tinh thần xã hội đen.

Cô sờ sờ đầu, cười hắc hắc không nói gì.

Đường Kính bỗng thấy thương cô. Cô cực kỳ thông minh, cũng không hỏi đến chuyện nhà anh, từ khi kết hôn đến giờ, chỉ cần anh không đề cập tới, cô sẽ không hỏi, biết anh còn có những người trong gia đình, biết anh không muốn để cô biết nhiều về chuyện nhà mình, cô vẫn không oán trách, không biểu hiện một chút ầm ỨC nào ra ngoài. Nếu là người con gái khác, anh biểu hiện như vậy, chỉ sợ anh đã sớm bị tổn thương.

Đột nhiên anh ôm chặt cô, trầm thấp mở miệng bên tai cô.

“Đường gia là trung tâm vũ khí...”

Cô cứng người trong lòng anh.

Anh khẽ cười, trong nháy mắt quyết định đặt toàn bộ tín nhiệm vào tay cô: “... Thế lực Châu Á có mười phần, Đường gia ngồi ôm bảy phần.”

13. Chương 13

Tô Tiểu Miêu cảm thấy rất nhiều móng vuốt đang vây quanh gã gã mình.

Ngứa ah, thật ngứa quá ah.

Bệnh nghề nghiệp của phóng viên lại trở dậy, dây thần kinh mê tin đồn đang hưng phấn không thể trấn áp được.

Đường Kính nhìn cô một cái, thấy vẻ mặt rối rắm muốn hỏi lại không dám nói của cô, không nhịn được giật giật môi.

“Em muốn biết cái gì thì hỏi đi.” Với cá tính của cô mà để ghen thì sẽ ghen chết mất.

“Thật chứ?” Tiểu Miêu lập tức vui sướng phát điên, một đồng vấn đề tự nhiên tuôn ra ào ào: “Nhà các anh gây dựng bao nhiêu năm rồi? Người gây dựng là ai thế? Đàn em của Đường gia có phải đều rất đẹp trai không? Xã hội đen có phải là đám người suốt ngày uống rượu hít thuốc phiện và chơi gái không? Bây giờ có phải đều thành tập đoàn hóa rồi không?”

“...”

Đường Kính thật sự không nhịn nổi nữa, nâng tay cốc cô một cái: “Em có thể bậy bạ hơn nữa không!”

Tiểu Miêu ôm đầu, hỏi một vấn đề có tính kiến thiết nhất với mình: “Anh có hít thuốc phiện không?”

Đường Kính nghiêng răng: “... Em thấy anh giống dạng người dùng thuốc phiện sao?”

Ách...

Quả thật không giống.

Bộ dáng sạch sẽ của anh giống nhân viên cao cấp mới đúng.

Tiểu Miêu tò mò: “Vậy nhà anh buôn lậu thuốc phiện?” Trong điện ảnh đều diễn như vậy mà.

Đường Kính suy nghĩ, cân nhắc trong chốc lát, chậm rãi mở miệng: “Có giao dịch về phương diện này, nhưng đều là đơn hướng.”

“Vì sao gọi là đơn hướng?”

“Có nghĩa là, chỉ làm ăn với khách hàng nước ngoài, không có trong nước, về phương diện này Đường gia chỉ giao dịch ở nước ngoài, không làm trên thị trường trong nước.”

“Oa...” Tiểu Miêu tròn to mắt, rất là cảm thán: “Chủ ý của ai thế? Yêu nước quá nhỉ!” Chủ nghĩa đế quốc không ngừng chuyển thuốc phiện vào dân tộc Trung Hoa ta, làm bao nhiêu người nghiện, bây giờ chúng ta lại không ngừng tống nó về. Ừm, giao dịch đơn hướng đúng là ý kiến hay, người nghĩ ra chủ ý này hẳn là học rất tốt lịch sự cận đại Trung Quốc rồi.

Đường Kính chậm rãi nói một cái tên: “Đường Dịch...”

“Thần tượng!” Tiểu Miêu giơ ngón tay cái lên.

“...”

Đường Kính bỗng nhiên cảm thấy, nói chuyện về Đường gia với cô đúng là quyết định không sáng suốt, rõ ràng cô đang dẫn đường cho thanh niên trượt chân đi ra...

Tiểu Miêu thực sự vô cùng hưng phấn, nhiệt huyết sôi trào. Nghĩ tới Đường Dịch từng đọc sử Trung Quốc, Tiểu Miêu không nhịn được ghé sát tai Đường Kính, thần bí hỏi: “Anh Dịch từng đọc sách chứ...?”

“...”

Trán Đường Kính lặn xuống mấy giọt mồ hôi lạnh.

“Ô Tiểu Miêu, có phải em nghĩ Đường gia toàn bọn thật học?”

“Không phải, không phải.” Cô đáp rất đương nhiên: “Chắc là trình độ tiểu học.” Trong điện ảnh toàn là vậy, xã hội đen thôi mà, có thể cầm dao chém người là được, học văn hóa để làm gì, có phải đi xây dựng đất nước gì đâu.

Đường Kính bắt đầu dĩ dưng lại thao tác trên bàn phím, tầm mắt dời khỏi màn hình máy tính, nhìn về mặt đương nhiên của cô, anh chậm rãi mở miệng: “Anh có thể nói cho em, bằng cấp của Đường Dịch... không thấp.”

“Ồ, trình độ gì thế?” Khẩu khí rất là vô tư

“Luật pháp quốc tế, kinh tế học và bác sĩ.”

“Đường Dịch?”

“Đúng, hừ ~” thực cao ngạo hừ một tiếng

~“Trường gì?” Dừng tiền mua không tính nhé.

“Ivy League XX%^&*” Một chuỗi dài toàn tiếng nước ngoài

~Ivy League gồm tám trường đại học danh tiếng: Đại học Brown, Đại học Columbia, Đại học Harvard, Đại học Cornell, Đại học Yale, Đại học Princeton, Đại học Pennsylvania và Đại học Dartmouth. Đây là những đại học hàng đầu nhưng cũng có đầu vào “khó nhằn” nhất nước Mỹ.

“ ... ”

Khụ một tiếng, Đường Kính sờ sờ bộ mặt si ngốc của cô vợ, an ủi cô: “Thế nên, lưu manh bây giờ đều rất có văn hóa. Cô bé ngốc ạ, thế giới người lớn không phải đơn giản như em tưởng tượng đâu ...”

Tiểu Miêu trở về từ trạng thái si ngốc, bỗng nghĩ tới một vấn đề mấu chốt khác, hai mắt xám ngắt nhìn anh hỏi: “ ... Thế bằng cấp của anh là gì?”

Đường Kính nở nụ cười.

“Em có chắc mình muốn biết không?” Anh sờ sờ cằm, lo lắng thay cô, nói: “Anh cảm thấy, vì nghĩ đến lòng tự trọng của em, em vẫn không nên biết thì tốt hơn.”

“Đừng, đừng nói nữa... Em không muốn biết ...”

Cô chỉ có bằng cử nhân chính quy của “211 công trình” ... Chênh lệch quá lớn ngay trước mặt thế này, cô thật sự không chịu nổi đả kích đó...

“211 công trình” là chương trình về các trường đại học của Trung Quốc, Tiểu Miêu tốt nghiệp một trong số những trường ấy, chỉ là trường trong nước thôi.

Đường Kính chợt nghĩ tới điều gì đó, ngữ khí có chút nghiêm túc: “Gần đây em đi tìm Đường Dịch?”

“Không đâu

” phủ định cực nhanh

~“ ... ”

“Được rồi, em thừa nhận, đi tìm anh ấy một lần...”

“ ... ”

“Được rồi... Không chỉ một lần... mà còn cộng thêm một vài lần đằng sau nữa...”

“ ... ”

Tiểu Miêu chợt dạ: “Này này, em đã khai báo thành khẩn rồi mà, anh đừng nhìn em như thế được không...” Ánh mắt kia của anh không phải ánh mắt mà người chồng nên có nhé, quả thực vô cùng giống ánh mắt của công an cảnh sát hỏi cung phạm nhân ấy.

Đường Kính bắt đắc dĩ, ôm thắt lưng cô, giọng điệu thật thất vọng: “Anh đã từng nói với em rồi, không có việc gì thì đừng dây dưa quan hệ với anh ta, không tốt cho em đâu.”

Tiểu Miêu hắc hắc cười: “Sợ em coi trọng anh ấy chứ gì?”

“Không sợ.”

Tiểu Miêu suy sụp cúi mặt: “Khẳng định như vậy sao? Thế nếu anh ấy coi trọng em thì làm sao bây giờ?”

Đường Kính nhìn cô, vô cùng thành thật nói cho cô một sự thật tàn khốc: “Dựa vào hiểu biết của anh về Đường Dịch, dựa trên ánh mắt của anh ấy, chắc chắn em là loại người anh ấy chướng mắt nhất ...”

“ ... ”

Tiểu Miêu nhăn mặt.

Đả kích này thật ghê gớm, cố gắng kìm nén, sau đó lại nghi hoặc hỏi: “Vậy sao anh không cho em đi tìm anh ấy?”

Đường Kính trầm mặc một lát.

Một lúc sau quyết định ăn ngay nói thật: “Anh ấy không phải người bình thường.”

“Không được bắt nạt anh Dịch!” Đạo đức chính nghĩa nổi lên

“Anh ta không bắt nạt anh là tốt lắm rồi.”

“Ách...”

Tiểu Miêu lí nhí hỏi: “... Hai anh không phải do một mẹ sinh ra?”

Anh đơn giản “Ừ” một tiếng.

“Ồ ~ hiểu rồi, hiểu rồi ~ “

Tô Tiểu Miêu ra vẻ cực kỳ hiểu biết, vỗ vỗ vai anh, trong mắt có điểm đồng tình: “Nhất định là anh phải chịu rất nhiều ảm ức ở Đường gia...”

Rõ ràng là một bản bé trai là nhân vật chính của truyện cô bé lọ lem. Chả trách anh lại không thích anh trai mình.

Đường Kính phi thường buồn bực: “Trong đầu em nghĩ cái gì vậy...”

Xoay đầu cô lại, Đường Kính nói lời thăm thía: “Em phải nghe lời, không được tiếp cận người đó... . Em đã thấy người bình thường nào mà sáu tuổi đã sai khiến sát thủ làm việc chưa? Em đã thấy người bình thường nào mà tám tuổi đã dùng chính thân thể mình để thử nghiệm độc tố của cá nóc chưa? Em đã thấy người bình thường nào mà mười tuổi đã dùng thuốc phiện để thí nghiệm xem nó có làm mình mất khống chế không chưa? ... Đó chính là một loại sinh vật không bình thường, em từng thấy chưa?”

“...”

Lúc này Tiểu Miêu đã hoàn toàn sợ hãi.

Thật lâu thật lâu sau, Tiểu Miêu mới bộc phát ra một câu cảm thán: “Đất nước của chúng ta, thật sự là đất rộng của nhiều, ngọa hổ tàng long a...” (Ngọa hổ tàng long: ý chỉ nhân tài nhiều nhưng đều ẩn dật.)

“Được rồi được rồi, đi ngủ thôi.”

Đường Kính lười nói chuyện thêm với cô, nhìn bộ dáng lười biếng nằm bò trên bàn không chịu động đậy của cô, Đường Kính bắt đắc dĩ bế cô lên lầu.

Đặt cô lên giường trong phòng ngủ, đắp chăn cho cô.

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm?”

“Vâng,” dính chặt lấy cái giường, bỗng thấy cả người mệt mỏi, cô buồn ngủ mông lung đáp: “Phải theo dõi vụ buôn lậu vũ khí...”

Đường Kính giật mình.

Anh không nói gì, cũng không biểu hiện ra ngoài mặt, hôn hôn lên trán cô, nói tiếng ngủ ngon rồi đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Anh đi vào thư phòng, cầm lấy điện thoại di động, màn hình hiện lên dòng báo hai cuộc gọi nhỡ, đều là Hạo Thư gọi cho anh. Vừa rồi nói chuyện với cô, nên cũng không có tâm tư nghe máy.

Ấn nút gọi, trợ lý của anh lập tức nghe máy.

“Chuyện tôi muốn điều tra, thế nào rồi?”

“Kính thiếu, điều tra xong rồi. Ngày mai Đường gia có một vụ buôn bán vũ khí, nhưng chỉ phụ trách vận chuyển thôi, không phải do Đường gia tự làm, đối phương là bạn bè làm ăn với Đường gia, muốn nhờ Đường gia giúp đỡ, Dịch thiếu không có hứng thú với chuyện này, nhưng ngoài mặt cũng không nói gì. Bạch đạo cũng biết chuyện, có lẽ là ý định của Dịch thiếu, muốn để hai bên xâu xé nhau, anh ấy là ngư ông đắc lợi.” (Bạch đạo ngược lại với hắc đạo – xã hội đen.)

Trên môi Đường Kính nở một nụ cười quý dị.

Quả nhiên, là phong cách của Đường Dịch.

“Mặt khác, bạch đạo muốn làm náo động trong giới truyền thông, muốn phối hợp với truyền thông, cho nên trong danh sách nhận nhiệm vụ lần này có tên Tô tiểu thư...”

“Đã biết,” anh thần nhiên ra lệnh: “Anh gọi điện thoại cho giới tin tức, nói với bọn họ, gạch bỏ tên Tô Tiểu Miêu đi.”

14. Chương 14

Ngày hôm sau, Tô Tiểu Miêu bị triệu vào văn phòng lãnh đạo, nhận được một nhiệm vụ vô cùng quý dị do lãnh đạo sai khiến.

Vị lãnh đạo này không phải sếp trực tiếp Đinh Duyên của cô, mà là sếp trực tiếp của sếp trực tiếp của Tô Tiểu Miêu, khoảng năm, sáu mươi tuổi, khuôn mặt tròn vành vạnh, nụ cười hòa ái, hiền lành, vừa thấy Tô Tiểu Miêu tiến vào, lãnh đạo lại càng tươi cười lễ phép hơn. Vội vàng đứng dậy, nghênh đón, bắt tay, hân hoan.

“Ai nha nha nha, phóng viên Tô à, mời ngài ngồi, mời ngài ngồi.”

Tô Tiểu Miêu bị câu ‘mời ngài ngồi’ của ông ta làm cứng người, mọi ngày cô toàn bị Đinh Đầu ức hiếp, đã quen lắm cái câu ‘ngồi cái gì mà ngồi? Cô đứng đây cho tôi!’ của ông rồi.

Nhìn nhìn ông sếp Đinh Đầu đang đứng bên cạnh, khoe miệng Tô Tiểu Miêu hơi run rẩy: có nhầm không đây, sếp trực tiếp của mình còn đứng chờ ra kia, mà mình có thể ngồi sao? !

Sếp lớn trực tiếp chỉ vào ghế sofa, “Phóng viên Tô, ngồi đi.”

“Không không không...” Tô Tiểu Miêu cười đến chột dạ: “Tôi đứng là được rồi, đứng là được rồi...”

Đinh Đầu không nhìn nổi nữa, gãi nhẹ một câu: “Bảo cô ngồi thì cô cứ ngồi! Không nên nhiều lời vô nghĩa!”

Tô Tiểu Miêu lập tức phản xạ có điều kiện, đặt mông ngồi xuống.

Về mặt bạn Tiểu Miêu đang cực kỳ căng thẳng, nhìn qua thật không giống đang ngồi trên ghế sofa, mà là đang ngồi trong hang hổ, chuẩn bị làm bữa sáng cho lão hổ...

Trái tim của bạn Tiểu Miêu đang đập thùm thụp như tiếng trống: gần đây mình có phạm tội gì không nhỉ?

Thật sự không phạm tội mà...

Vậy tại sao hôm nay ngay cả sếp của sếp cũng trực tiếp thẩm vấn mình?

Tô Tiểu Miêu bị ai bĩu môi: nguy cơ tài chính rất cuộc đã lan đến bộ phận Kim Tự Tháp này của mình sao...

Trong khi Tô Tiểu Miêu đang ủ rũ chờ đợi giáo huấn, thì ông sếp kia đã mở miệng.

“Phóng viên Tô không biết tôi đúng không? Không sao, đây là danh thiếp của tôi.” Hai tay đưa danh thiếp ra trước mặt cô.

Danh thiếp của sếp lớn đó nha...

Tô Tiểu Miêu vội vàng dùng hai tay cung kính nhận lấy, tư thế nịnh nọt tiêu chuẩn.

Tầm mắt đảo qua danh thiếp.Ồ, vị sếp này họ Giang, tên đầy đủ là Giang Cẩm Đào. Quả nhiên tên rất hay, vừa nghe thấy đã làm người ta liên tưởng đến vị lãnh đạo đất nước rồi. Thật không hổ là lãnh đạo, tên cũng không tầm thường.

Hơn nữa danh hiệu dưới cái tên ấy còn rất dọa người ——

‘Tổng giám đốc kiêm chủ tịch của tập đoàn tin tức Châu Á tại Trung Quốc.’

...

...

...

Tiểu Miêu rơi lệ như mưa.

Lãnh đạo nói chuyện, đương nhiên là thao thao bất tuyệt.

Chủ tịch Giang bắt đầu thao thao bất tuyệt nói chuyện của mình, đầu tiên, làm lãnh đạo, ông khẳng định đầy đủ cống hiến của phóng viên Tô Tiểu Miêu đối với công ty, nào là ‘có giọt mưa nhỏ mới góp nên đại dương mênh mông’, nào là ‘có viên gạch nhỏ mới xây nên tòa nhà cao tầng’, tóm lại, đồng chí Tô Tiểu Miêu, làm việc vì sự phát triển của công ty, tương lai còn cống hiến hoành tráng hơn cho công ty; sau đó, làm lãnh đạo, ông quyết định bồi dưỡng cho đồng chí Tô Tiểu Miêu. Vậy, bồi dưỡng ở mặt nào đây? Đương nhiên đầu tiên phải là tư tưởng giáo dục rồi, tư tưởng đoàn chính mới có thể thảo luận những chuyện khác.

Cho nên, sau bài phát biểu dài dòng của ông Giang, cuối cùng cũng đưa ra một chỉ thị có tính trọng đại.

“Phóng viên Tô, bản công ty quyết định, gửi cô đến trường đại học Đảng XX để nghiên cứu, học tập trong một tháng. Trong lúc đó tạm dừng tất cả công tác của cô ở công ty, từ hôm nay trở đi toàn bộ công việc của cô sẽ chuyển giao cho các đồng nghiệp trong nhóm.”

...

Học tập ở trường Đảng...

Sấm sét đánh oang oang ngang tai, Tô Tiểu Miêu sụp đổ hoàn toàn.

Sếp lớn đã ra chỉ thị, có thể phản kháng sao?

Đương nhiên không thể.

Vì thế, trước cổng trường đại học XX xuất hiện một màn sau ——

Một cô gái túm chặt lấy cửa chiếc xe buýt vừa đưa cô đến trường, mắt nước lưng tròng ai oán kêu: “Tôi không muốn đến trường! Đưa tôi về đi! Tôi muốn ra ngoài phỏng vấn! Làm trâu làm ngựa cũng được, tôi không muốn đến trường...”

Bên cạnh có hai mẹ con đi ngang qua, bạn nhỏ đáng yêu chỉ chỉ cô gái kia nói: “Mẹ ơi, mẹ ơi, chị kia lớn như vậy mà còn trốn học kìa?”

Mẹ của đứa bé xoa xoa đầu con: “Đúng thế, con không thể học theo thói hư đấy nghe chưa...”

...

Tô Tiểu Miêu cảm thấy mình thực sự bị rơi vào bi kịch...

Vì thế, sau bao năm tháng tạm biệt thời sinh viên, sau khi cô từ một cô gái trở thành cô vợ, Tô Tiểu Miêu lại bước vào vườn trường đại học một lần nữa, bắt đầu chấp nhận toàn diện, có hệ thống, có quy định, có giáo dục của Đảng.

Tiểu Miêu khóc không ra nước mắt.

Chuyện này với mắt chức thì có gì khác nhau không? Không, mắt chức còn tốt hơn chuyện này ngàn vạn lần!

Nhớ lại, khi cô vẫn còn là học trò, tư tưởng giác ngộ cũng tuyệt đối không thấp, cuối tuần nào cũng viết đơn xin vào Đảng, viết đến nỗi giảng viên hướng dẫn cũng phải sợ, chỉ có thể uyển chuyển nói với cô: Tiểu Miêu à, tư tưởng giác ngộ của em, Đảng đã rõ rồi, aiz, thật sự rất rõ rồi...

Đáng tiếc vào thời gian đó số bản kiểm điểm và số đơn xin vào Đảng của cô lại tỉ lệ thuận với nhau, thế nên dù cô có viết nhiều đơn thế nào cũng không được chấp nhận.

Trái tim nhiệt huyết phải chịu đả kích quá lớn, nhiều năm trôi qua nó cũng phai nhạt ít nhiều, nhưng cô thật không ngờ! Không thể ngờ! Khi cô đã dốc lòng hướng về sự nghiệp phóng viên, thì tổ chức lại bắt đầu gọi cô về!

Chuyện này là thế nào đây!?

Tô Tiểu Miêu ngồi trong lớp học về Đảng nghe đến ngủ buồn, đám thanh niên bên cạnh không ngừng nhiệt tình hô ‘Chúng tôi muốn cải cách và mở cửa! Chúng tôi muốn phát triển hài hòa! Chúng tôi muốn dùng hai bàn tay mình xây dựng tổ quốc ngày mai!’, Đáy lòng Tô Tiểu Miêu cũng đang tru lên: Sếp ơi! Thả tôi về đi mà! Để tôi xây dựng tổ quốc ngày mai đi! ! !

Tô Tiểu Miêu cứ khổ sở như vậy suốt một tuần.

Không thể nghi ngờ, tuần đó chính là tuần đả kích nhất trong cuộc đời cô. Hơn nữa ngày nào cô cũng nghe anh bạn cộng tác chụp ảnh Tiểu Lâm nói với mình ‘Này! Tiểu Miêu, chúng tôi ở đây đang sống mái với nhau nhé! !’ ‘A! Tiểu Miêu ơi, chúng tôi chụp được vũ khí của chúng rồi! !’ ‘A! Tiểu Miêu! Hai anh em chúng tôi bị thương rồi! !’, Trái tim nhiệt huyết hướng về phía trước của Tô Tiểu Miêu bị dày vò vô cùng đau đớn.

Mỗi ngày học xong tám tiết Đảng, Tiểu Miêu đều đến bệnh viện thăm đồng nghiệp. Họ bị thương không nặng, chỉ bị thương ngoài da thôi, nhưng cũng đủ nói lên nhiệm vụ lần này nguy hiểm thế nào, thật giống tình tiết trong điện ảnh Hollywood, họ vì sự nghiệp tin tức mà đấu tranh anh dũng...

Mọi người kích động hỏi Tiểu Miêu: “Tiểu Miêu, gần đây cô đi đâu thế?”

Tô Tiểu Miêu cúi đầu, yếu ớt trả lời: “Gần đây học ở... làm đại biểu ấy mà...”

Mọi người đều im lặng...

Rốt cuộc Tô Tiểu Miêu cũng không chịu nổi nữa!

Mẹ ơi, mỗi ngày ngồi tám tiết trong lớp Đảng, cực hình như thế thì một thanh niên có chịu nổi không? !

Sau khi Tô Tiểu Miêu trải qua mười ngày ở trường Đảng, cuối cùng cô cũng nổi dậy, quay về công ty.

Cô muốn hỏi Đinh Đầu! Nhất định phải hỏi Đinh Đầu! Cho dù bị mắng tới đầu rơi máu chảy cũng phải hỏi rõ ràng! Dựa vào cái gì mà tống cô vào lớp Đảng!

Ngay khi Tô Tiểu Miêu đang dằn vặt sát khí nhằm thẳng hướng phòng của Đinh Đầu, cô lại nghe được đoạn đối thoại từ trong phòng.

Là tiếng của bọn Tiểu Lâm: “Ông chủ, chúng tôi không đủ người, ông gọi Tiểu Miêu về đi được không?”

Tiểu Miêu đứng sau cánh cửa liều mạng gạt đầu: gọi tôi về đi! Gọi tôi về đi mà! Tôi là lực lượng sản xuất tiên tiến a! ...

Sau đó là tiếng của Đinh Đầu: “Các anh không nghĩ cho tôi sao? ! Trong bộ phận đó cô ấy là người làm việc hiệu quả bền bỉ nhất, mất đi một người như vậy, làm tôi chậm trễ bao nhiêu việc? !”

Tiểu Miêu run rẩy. Này này, cái gì gọi là hiệu quả bền bỉ = =

Bọn Tiểu Lâm đều nhăn mặt đau khổ: “Vậy tại sao lại để cô ấy học lớp Đảng, dù gì cô ấy cũng là thành viên của đội thiếu niên, tư tưởng giác ngộ xem như không tồi rồi...”

Tiểu Miêu tiếp tục run rẩy. Thì ra họ đều biết cô chỉ có trình độ vào đội thiếu niên thôi sao = =

Về mặt Đinh Đầu cũng cực kỳ đau khổ: “Đây không phải quyết định của tôi, không biết là do ông chủ Đường hay ông chủ Vương nào đó có lời với cấp trên, cấp trên liền quyết định trận này sẽ bỏ cô ấy ra...”

Sau cánh cửa, Tiểu Miêu ngây dại.

**** *
**** *
**** *

Tô Tiểu Miêu buồn bực đi tìm Đường Kính.

Khi Tô Tiểu Miêu đang giận dữ đến bốc lửa trong người, Đường Kính đang trong phòng họp.

Khi bóng dáng cô thoáng lướt qua kính thủy tinh ngoài cửa sổ, những người đàn ông đang thảo luận trong phòng họp đều thất thần.

“Tạm dừng mười phút.”

Anh bỗng mở miệng, trầm giọng ra lệnh, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng họp.

“Sao em lại tới đây?”

Thấy thân ảnh của cô ngoài hành lang, anh cảm thấy rất bất ngờ. Cô rất ít khi tới đây, hình như cô đã tạo một danh giới cơ bản, tuyệt đối không tham gia vào chuyện công việc của anh.

Tô Tiểu Miêu lưng đeo túi sách, nghĩ đến trong túi toàn là sách vở về lý luận Đảng, cô không nhịn được run rẩy khoe miệng, ầm ầm ứ ứ mở miệng.

“Có phải anh làm không?” Cô nhìn anh, ánh mắt chứa vô vàn tia ầm ứ: “Có phải anh ra lệnh tạm dừng công việc của em không?”

Đã bị chất vấn, nhưng Đường Kính vẫn rất bình tĩnh, hoàn toàn không “hoang mang rối loạn” “ừm ừm ờ ờ”, hay biểu hiện có tật giật mình như tưởng tượng của Tô Tiểu Miêu.

Anh hơi trầm ngâm, nhìn cô, gật đầu, thản nhiên thừa nhận: “Ah, là anh.”

Tiểu Miêu trợn to mắt.

Tốc độ phạm sai lầm và thừa nhận sai lầm của anh đều nhanh như nhau, làm cô kinh ngạc không biết chất vấn cái gì nữa.

“Còn chuyện gì không?” Anh nâng cổ tay nhìn giờ, đang định bước đi: “Anh không có nhiều thời gian lắm, còn có việc chờ anh làm.”

Tiểu Miêu nhất thời nổi giận: “Đường Kính! Anh làm mất việc của em mà cảm thấy không có chuyện gì sao? ! Vô cớ nhét em vào lớp Đảng mà làm như không có chuyện gì sao? ! Anh thử ngồi đó mà xem! Xem một ngày ngồi tám tiết trong cái lớp đó sẽ cảm thấy thế nào!”

“...”

Đường Kính có chút xấu hổ.

Sờ sờ cằm, nghĩ: xem ra mình đã không nói rõ rồi, sao lại đá cô ấy vào lớp Đảng chứ, người này trích dẫn lời của ** không phải rất tốt sao.

Đường Kính không có thời gian nói chuyện với cô nữa, sờ sờ đầu cô, trấn an một chút: “Có việc gì chúng ta sẽ bàn sau, bây giờ anh đang bận.”

Tiểu Miêu nổi giận, xoay người bước đi.

Nghĩ nghĩ, phải xả cơn tức mới được, đột ngột quay người lại giẫm mạnh một cái lên chân anh, còn không quên nghiền nghiền mấy cái.

“Trong vòng một tháng này anh đừng có mà nói chuyện với tôi! Tôi đi học lớp Đảng đây! Hừ!”

Vác theo cái túi bước đi, không phải chỉ là một tháng học thôi sao, cô cũng chẳng sợ.

Nhìn bóng dáng cô dần biến mất ở cuối hành lang, Đường Kính nở nụ cười, xoay người trở lại phòng họp.

Trợ lý làm hết phận sự, thấp giọng hỏi: “Có muốn tôi gọi Tô tiểu thư về không... ?”

“Không cần xen vào chuyện của cô ấy,” Đường Kính thản nhiên nói: “Giẫm chân đàn ông mà cũng không biết đi giày cao gót vào, đầu óc đơn giản như vậy, cũng không tức giận được lâu.”

Trợ lý im bất...

Mọi người trong phòng họp đều nhìn xuống chân Đường Kính, trên chiếc giày da bóng loáng hằn rõ vết giày...

“Các vị, xem đủ chưa?” Anh khụ một tiếng, trở lại vị trí chủ tọa: “Xem đủ rồi chúng ta lại tiếp tục cuộc họp.”

Mọi người đều im lặng...

**** *

Đường Kính không hổ là Đường Kính, sự hiểu biết đối với Tô Tiểu Miêu vừa sâu lại vừa rộng, có câu anh nói rất đúng: cô không tức giận được lâu.

Tất nhiên, lúc ấy Tô Tiểu Miêu thực sự rất tức giận, giận đến xì khói bốc lửa, thật muốn đánh anh một trận, lúc này nam phụ của chúng ta nên lên sân khấu thôi. Nhưng, về mặt tình cảm thì đồng chí Tiểu Miêu vẫn còn rất đơn thuần, đầu óc của cô còn chưa nghĩ ra biện pháp cao siêu như ‘sau khi cãi nhau với tên nam chính mình phải đi tìm anh nam phụ cho tên nam chính kia tức chết’.

Cô còn muốn đến quán bar. Đúng, cô phải đến quán bar, uống rượu uống đến say mềm, ỷ vào rượu mà nổi điên, sau đó đến đồn cảnh sát ngồi hai ngày! Làm một cô vợ, biểu hiện như vậy mới có thể làm anh nam chính tức giận cực độ!

Nhưng điều quan trọng nhất là: tất cả những việc này phải để Đường Kính thấy được! Phải cho anh thấy lỗi lầm của mình đã khiến một cô vợ lương thiện ngoan ngoãn biến thành sa đọa thế nào! Thậm chí trong đầu Tô Tiểu Miêu còn đang tự biên kịch ột cảnh tượng sẽ xảy ra trong tương lai không xa ——

Cô uống say mèn trong quán bar rồi làm loạn, sắp bị cảnh sát bắt đi, Đường Kính vừa hối hận vừa đau lòng bắt lấy tay cảnh sát, giọng nói vô cùng đau khổ: “Đồng chí cảnh sát, là tôi không tốt, là tôi hại cô ấy thành như vậy, các anh muốn bắt thì cứ bắt tôi đi...”

Cuối cùng, Tô Tiểu Miêu vẫn không làm như vậy.

Vì sao ư?

Bởi vì coi như cô cũng hiểu biết Đường Kính, khẳng định chuyện này sẽ không phát triển theo kịch bản của cô, mà nó phát triển theo hướng này cơ ——

Bình thường cô gây sóng tạo gió ở bên ngoài, Đường Kính cũng không bắt ép cô phải thế nọ thế kia. Chẳng may cô thật sự uống rượu đánh nhau bị tống vào đồn cảnh sát, đến lúc đó nhất định còn phải vừa lau nước mắt vừa lau nước mũi gọi điện thoại cho Đường Kính “Dựa trên tình cảm của hai ta, anh mau đến đồn cảnh sát nộp tiền bảo lãnh em ra đi...”, không chừng cái tên gian thương Đường Kính còn thừa cơ bắt cô ký một loạt hiệp ước tước quyền tự do bình đẳng ấy chứ...

Nếu là vậy thì... cô thật sự thảm.

Vì thế, cuối cùng, Tô Tiểu Miêu vẫn ngoan ngoãn cấp sách tới lớp Đảng = =

**** *

Thời gian cứ trôi qua hết ngày này sang ngày khác.

Vấn đề đến rồi.

Từ sau ngày đó, Đường Kính cũng không liên lạc gì với cô, buổi tối cũng không trở về nhà, quần gia gọi điện thoại cho anh, chỉ nghe thấy trợ lý của anh ở đầu dây bên kia đáp ‘Kính thiếu bề bộn nhiều việc’.

Tiểu Miêu cau mày bức xúc.

Không thể nào? Cô không giận thì thôi, anh còn giận đối cái gì?

Nghĩ đến câu ‘Trong vòng một tháng này anh đừng có mà nói chuyện với tôi’, Tiểu Miêu liền hối hận. Anh sẽ không ngốc đến vậy chứ? Không biết cô nói mười câu thì chín câu rưỡi không phải là thật sao?

Tô Tiểu Miêu cảm thấy, cô hẳn là cô vợ vô dụng nhất thế giới, không chỉ bị anh chồng đá ra khỏi công việc, phải ngoan ngoãn ngồi trong lớp Đảng, mà cuối cùng còn tự cảm thấy hối hận.

Loại cảm xúc hối hận này à, thật sự là khủng khiếp, nhất là đối với người không mang thù mang oán như Tô Tiểu Miêu, tức giận thì chẳng thấy đâu, mà chỉ thấy tràn đầy hối hận.

Dưới tác động của loại cảm xúc ấy, thậm chí Tô Tiểu Miêu còn cảm thấy mình cũng nên học lớp Đảng. Cơ hội tốt quá còn gì, tiếp nhận tư tưởng của thế kỉ mới, người khác muốn học còn chẳng được, nhưng dù sao cô cũng coi như được vào từ cửa sau, dễ dàng thì nhiều mà vinh quang thì chẳng có bấy nhiêu. = =

Cứ như vậy, Tiểu Miêu cũng không có dũng khí đi tìm Đường Kính, chỉ có thể trông mong chờ anh trở về.

Và cứ như vậy, không đợi được Đường Kính, mà lại đợi được trợ lý của Đường Kính.

Không phải Doãn Hạo Thư, là một người đàn ông trẻ, nho nhã lễ độ, đứng ngoài cửa Đường gia nói: “Tôi đến lấy văn kiện của công ty cho Kính thiếu.”

Tiểu Miêu cứ theo đuôi anh ta, nhưng lại ngại ngần không hỏi cái gì, vì thế cô cứ như con ong mật bé nhỏ chầm chỉ lượn vòng quanh anh ta. Có lẽ anh ta cũng bị cô dọa sợ, xoa xoa cái gáy ướt mồ hôi: “Thiếu phu nhân, cô có chuyện gì thì cứ hỏi đi.”

Cô lập tức mở miệng: “Đường Kính đâu?”

Người đàn ông đó kinh ngạc hỏi lại: “Kính thiếu bị thương, cô không biết sao?”

15. Chương 15

Ngay cạnh văn phòng của Đường Kính chính là phòng nghỉ. Là một phòng lớn trong tòa nhà cao tầng, có đủ cả phòng ngủ, buồng vệ sinh, phòng bếp và quầy bar, ngoài diện tích hơi nhỏ ra thì cũng không khác mấy so với phòng sang trọng khách sạn, vẫn có thể xem là một chỗ ở tốt.

Chủ nhân của căn phòng đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, dựa vào đầu giường, trên trán toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

“Rất đau sao?”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của anh, Thiệu Kỳ Hiên ngừng xuống tay. Người này là bác sĩ tư nhân của Đường gia, là một người ôn hòa, dù xét trên phương diện nghề nghiệp hay xét về phẩm chất đạo đức, đều được cho là một người đàn ông chất lượng tốt.

Đường Kính cắn môi dưới không nói chuyện, nhin nửa ngày rồi cuộc không nhin được, cười khổ: “Thiệu Kỳ Hiên, anh cố ý đúng không? Anh không thể đổi thuốc khác cho tôi được à?” Thuốc này có tác dụng thật mạnh, bôi lên miệng vết thương chả khác gì bị lửa thiêu, đau thấu tận tim.

“Thuốc đắng dã tật mà, thiếu gia Đường Kính ạ.”

Kỳ Hiên cười cười chế nhạo anh, nhìn xuống vết thương đáng sợ trên cánh tay Đường Kính, tiếp tục công việc đang dang dở.

“Sao anh không nhìn đi, thiếu chút nữa là mất mạng rồi đó, nếu nó mà sâu chút nữa thì có khác gì cắt cổ tay tự tử không?”

Đường Kính nở nụ cười.

“Trước đây ở Đường gia không phải tôi chưa bị bọn chúng đâm, lần này chúng không dùng súng cũng coi như khách khí với tôi rồi ...”

Kỳ Hiên không cho là đúng, ngược nhìn anh, bàn tay dùng sức véo một cái, đau đến nỗi Đường Kính lập tức im miệng, không dám tiếp tục đắc tội với anh bác sĩ này nữa.

Bên ngoài có người gõ cửa, Đường Kính lên tiếng, “Vào đi.”

Trợ lý của anh mang văn kiện tiến vào phòng, “Kính thiếu, đây là văn kiện anh muốn.”

Đường Kính nhìn thoáng qua trang bìa, “Không phải cái này,” giương mắt lướt nhìn anh trợ lý của mình, “Là tập khác, phía dưới còn có chữ kí nữa.”

Trợ lý xấu hổ, vội vàng nói câu xin lỗi rồi đi ra ngoài.

Kì Hiên vội đầu vào việc rửa sạch miệng vết thương, vẫn không nói chuyện, mãi đến khi trợ lý đi ra, mới nhàn nhã mở miệng: “... Ai bảo anh điều Hạo Thư đi, xem đấy, bây giờ ai có thể thế chỗ anh ta?” Kì Hiên ngẩng đầu nhìn Đường Kính, trong mắt có hàm ý ‘anh gieo gió thì phải gặp bão thôi’, “Anh ta đi theo anh mười mấy năm rồi, hiểu biết về anh của anh ta không phải ai cũng học được.”

Đường Kính bất đắc dĩ thở dài: “Trong vòng một phút mà anh ta đã nói với tôi đến ba mươi câu xin lỗi, nếu là anh thì anh có chịu nổi không?”

“Cũng không thể trách anh ta,” Kì Hiên ra vẻ hiểu biết cảm thán: “Thân là thiếu chủ mà anh thay trợ lý cầm một đao, tôi là trợ lý đó cũng thấy xấu hổ không chịu nổi.”

Đường Kính hạ tầm mắt.

“Không phải như thế,” đáy mắt anh hiện rõ ý không hề nề hà, “Vốn là hướng về tôi, không liên quan đến người khác.”

Băng gạc thấm đẫm máu đỏ được tháo ra, Thiệu Kì Hiên cẩn thận bôi thuốc phòng nhiễm trùng quanh miệng vết thương, trò chuyện với Đường Kính.

“Chuyện này Đường Dịch biết không?”

“Tôi không nói với anh ấy,” anh đáp rất nhanh, không dừng lấy một giây, “Là chuyện của riêng tôi, không phải phiền đến anh ấy.”

Kì Hiên suy nghĩ, tạm ngừng động tác trên tay, “Anh thật sự cho rằng nó là chuyện của riêng mình? Tôi thấy anh vẫn nên để anh ấy biết thì tốt hơn. Theo cảm giác của tôi, chuyện này không phải chỉ hướng về mình anh, mà đang nhằm vào cả Đường gia. Dù sao, sau khi Đường Dịch làm chuyện đó, chắc là phải không có ai dám xuống tay với anh mới đúng...”

Đường Kính nghi hoặc hỏi: “Anh ấy làm cái gì?”

Kì Hiên kinh ngạc hỏi lại: “Anh không biết sao? Trước đây không lâu có mấy người trong nội bộ buộc tội anh, anh không biết gì à?”

Đường Kính nhíu mày, “Muốn buộc tội tôi?” Một nỗi tức giận bỗng bật ra từ đáy lòng, “Rốt cuộc phải thế nào họ mới để yên? !”

“Nhà anh phức tạp thế nào anh cũng biết đấy, bố anh nhiều tuổi rồi, mấy huynh đệ từng gây dựng cùng bố anh năm đó lại rục rịch, Đường gia có thể lực và quyền lợi lớn như vậy, ai thấy đều đỏ mắt thòm thèm,” Kì Hiên lặng lẽ nói cho anh, “Anh là người nhiều nhược điểm nhất, nhất là lúc rời đi lại không rõ ràng, tất nhiên bọn họ sẽ xuống tay với anh. Nghe Khiêm Nhân nói, lần đó trong một hội nghị nội bộ, bọn họ liệt mấy chục tội cho anh, trong đó những người lớn tuổi cũng góp phần không ít, một đồng tư liệu dày cộp, cứ như là anh thông đồng với địch để bán nước ấy...”

Đường Kính không nói gì, thở ra một hơi, mãi vẫn không nói ra một chữ.

Kì Hiên dừng một chút, thật lòng nhắc nhở anh: “Mấy chuyện đằng sau không được hay ho lắm, anh muốn nghe tiếp không?”

Đường Kính nâng tay, day huyệt thái dương, chính là hành động mang nghĩa sẵn sàng nghe: “... Anh nói đi, phẩm chất tinh thần của tôi không đến mức kém như vậy.”

“Được rồi, tôi sẽ nói cho anh, sau đó, họ bắt đầu bàn luận rất gay gắt xem buộc tội anh như vậy có nên không,” Kì Hiên vừa nói vừa xử lý miệng vết thương cho anh, “Tuy bố anh là chủ nhân của Đường gia, nhưng cũng không tiện đứng về phía anh, nếu có thái độ bênh vực anh quá rõ ràng, sẽ có người nói ông ta

không công bằng, vừa hay rơi vào bẫy của họ, có thể công khai phản kháng, quan trọng nhất là...” Dừng một chút, Kì Hiên cẩn thận mở miệng: “Dù sao bảy, tám tuổi anh mới về Đường gia, thân phận không được bằng Đường Dịch...”

Đường Kính thực đau đầu, vỗ vỗ vai Kì Hiên, “Anh không phải ngại, chuyện này cũng không phải bí mật gì ghê gớm... . Sau đó thì sao? Cuối cùng tại sao không buộc tội tôi?”

“Còn có thể vì ai nữa? Đương nhiên chỉ có Đường Dịch rồi...” Kì Hiên tươi cười, ngữ khí rất là cảm thán: “Cái tên thiếu gia kia anh cũng biết đấy, âm âm nhu nhu, trong lòng anh ta nghĩ gì chẳng ai đoán được. Lần đó cũng vậy, trong nội bộ có nhiều bề trên đưa ra ý muốn buộc tội anh như vậy, mà từ đầu đến cuối anh ta chỉ nghe, cũng không tỏ thái độ gì, làm mọi người đều tưởng anh ta đang ngầm đồng ý buộc tội anh, họ vô cùng hưng phấn. Mãi đến lúc sắp kết thúc buổi họp, vị thiếu gia Đường Dịch của chúng ta mới mở miệng, chỉ nói một câu ‘chờ tôi một chút...’, sau đó bỗng nâng tay xé tất cả những tập tư liệu buộc tội anh, rồi tung xuống sàn, đứng lên và để lại một câu ấy vị bề trên đó...”

“... Nói câu gì?”

“Anh ấy nói, ‘các người hiểu rõ cho tôi, Đường Kính rốt cuộc vẫn là người của Đường gia... !’...”

Trán Đường Kính lặn xuống mấy giọt mồ hôi lạnh.

Cảm thán về sự may mắn của mình: “Cuối cùng tôi cũng không bị anh ấy bắt nạt không công lâu như vậy...”

Kì Hiên mỉm cười, “Thế nên tôi mới nói, chắc là phải không có ai dám xuống tay với anh mới đúng... . Đường Dịch là người thế nào ai cũng rõ, từ nhỏ đã vô cùng ngoan độc, chẳng mấy ai có thể ra tay tàn nhẫn như anh ta, tốc độ diệt khẩu người ta nhanh như cắt rau cải, một ngày có thể cắt vài cây ... Mọi chuẩn tắc điều khoản đều không là gì với anh ta, mấy vị bề trên chú bác đó anh ta không thèm để mắt đến, ngay cả chú Hoàng theo bố anh hơn ba mươi năm cũng bị anh ta ột câu ‘tôi thấy ông ta không vừa mắt’ mà diệt khẩu, vậy mà chẳng có ai dám nói chữ không với anh ta. Ai cũng biết giờ đây thực quyền của Đường gia đều nằm trong tay Đường Dịch, người nguy hiểm như anh ta nào ai dám động vào...”

Đường Kính bật cười.

Dần lấy lại sức, Đường Kính cúi đầu, giọng điệu có vài phần lạnh lùng: “Kì Hiên, thật ra đôi khi... tôi cũng rất sợ.”

“Hử?” Thiệu Kì Hiên ngẩng đầu nhìn anh: “Sợ cái gì?”

Đường Kính nở nụ cười, sâu trong nụ cười ấy là sự bi thương.

“Tôi sợ mình cố gắng nhiều năm như vậy, cuối cùng mới phát hiện, chẳng qua chỉ là vòng vo trong một cái vòng lớn, kết cục vẫn là không thể thoát khỏi bộ dáng ban đầu...”

“Sao lại như thế được,” Kì Hiên an ủi anh, “Bây giờ anh không giống trước nữa, lo về Tiểu Miêu à? Tôi thấy cô gái đó có sức sống vô cùng mãnh liệt, đánh cũng chả chết, không sao.”

Đường Kính không cười nữa, chỉ thản nhiên nói ra một chút cảm giác từ đáy lòng mình.

“Vào ngày tôi kết hôn, anh có biết Đường Dịch nói gì với tôi không?”

“Nói gì?”

“Anh ấy nói, nếu anh ấy là tôi, tương lai nếu có thể đi đến bước kết hôn với một cô gái, anh ấy sẽ tình nguyện chọn cách trời buộc cô ấy...”

“... Dọa sao? !” Bác sĩ Thiệu theo chủ nghĩa hòa bình không thể chịu nổi: “Thật không ngờ đấy, anh ta lại biến thái đến trình độ này? !”

“Đúng vậy, lúc đó tôi cũng nghĩ, không phải vợ của anh, đương nhiên anh có thể xuống tay được, còn tôi thì không nữa. Nhưng bây giờ...” Đường Kính bất đắc dĩ nở nụ cười: “... Tôi thấy anh ấy nói đúng.”

“Lời anh ta nói mà anh cũng tin?” Kì Hiên không nhịn được chế nhạo anh: “Không phải tôi đã nói là mình vẫn cảm thấy, đầu óc Đường Dịch có tần suất suy nghĩ không ở cùng bước sóng với người bình thường chúng ta à...”

“Nhưng tôi tin anh ấy.”

Thế này thì Kì Hiên cũng hết chỗ nói, đây là sùng bái mù quáng mất rồi.

Đường Kính thản nhiên mở miệng: “... Cả đời bố tôi yêu hai người phụ nữ, nhưng cuối cùng, hai người ấy đều không có kết cục tốt... từ trước đến nay, Đường Dịch làm gì cũng nhìn thấu được kết cục, diễn biến tiếp theo sẽ thế nào, anh ấy nhìn rõ hơn tôi, cũng mạnh bạo hơn tôi, vì vậy mới nói với tôi như thế...”

Kì Hiên hạ giọng hỏi anh: “Không phải anh muốn trói buộc Tô Tiểu Miêu đấy chứ... ?”

“Tôi cũng từng nghĩ như vậy, chuyện này tôi đã nghĩ từ rất lâu rồi,” anh không hề giấu giếm, thẳng thắn bộc lộ tất cả: “Nhưng tôi không nhớ... Lấy đi một tháng làm việc của cô ấy, mà cô ấy đã tức giận như vậy rồi, nếu thật sự trói buộc, thì chẳng phải cô ấy sẽ sống không bằng chết?”

Anh hơi nhếch môi, thản nhiên cười, nói: “Cả đời tôi chỉ yêu một người như thế, sao có thể xuống tay với cô ấy như vậy được...”

16. Chương 16

Kì Hiên an ủi anh vài câu. Chuyện của Đường gia rất phức tạp, người ngoài như anh cũng không giúp được gì, chỉ có thể đứng trên góc độ một người bạn để khuyên nhủ anh.

Sau khi bôi loại thuốc tốt nhất lên miệng vết thương, băng bó cẩn thận, Kì Hiên đứng lên rót cho anh cốc nước, cầm thuốc đưa cho anh.

“Mau khỏi đi, nếu anh còn muốn giấu Tiểu Miêu.”

Đường Kính cười, nhận lấy thuốc và cốc nước, “Không sao, gần đây cô ấy cũng đang giận tôi, vừa hay sẽ không thấy tôi trong bộ dạng này.”

Con người, không ai có thể nói trước mọi chuyện được.

Đường Kính vừa nói xong, chợt nghe thấy điện thoại di động của mình rung lên liên tục, trên màn hình hiện rõ tên người gọi: Tiểu Miêu.

Thật là ngạc nhiên!. Khóe miệng Đường Kính nhếch lên: cô ấy đang giận mà còn có thể gọi điện ỉn?

Đường Kính nhận cuộc gọi: “A lô?”

Giọng nói ở đầu dây bên kia thật rầu rĩ, nhưng không có một tia khác thường, chắc là lâu rồi không có tin tức của anh nên cô cũng sốt ruột, “Anh đang ở đâu thế?”

Ngày thường, Đường Kính có thể không liên quan gì đến hai từ nói dối, nhưng nếu có hứng thú, hoặc rơi vào tình thế bức bách, cũng có thể nói dối mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh. Vì thế, lúc này đây, Đường Kính đương nhiên có thể hạ bút thành văn một câu cái dối: “Anh ở bên ngoài.”

Người như Tô Tiểu Miêu đây hiển nhiên không dễ lừa, theo bản tính tò mò của phóng viên: “Ở chỗ nào?”

Đường Kính thuận miệng nói ra một cái tên.

“... Khoảng mười ngày nữa anh sẽ trở về, gần đây anh bận nhiều việc, không ở công ty, tự em...”

Lời trên miệng còn chưa nói xong, đã nghe thấy cửa phòng ngủ bị đá mạnh ‘phanh’ một tiếng, dùng lực quá mạnh cộng thêm âm thanh cực lớn làm tay Thiệu Kì Hiên run lên, đổ cả cốc nước trên tay.

Tô Tiểu Miêu đứng ở cửa, tay cầm điện thoại di động đặt bên tai, vẫn duy trì cuộc gọi với người đàn ông trong phòng.

Vì thế, Đường Kính nghe thấy cô đứng ở cửa và trong điện thoại đồng thời mở miệng.

“... Không ở công ty?”

Bị vạch trần ngay tại trận.

Đường Kính không hề động đậy, cũng không buông điện thoại, thậm chí còn chưa có nhiều biểu tình biến hóa.

Sắc mặt cô không hề thay đổi, trầm mặc chờ anh giải thích.

... Vợ chồng so chiêu. Thiệu Kỳ Hiên yên lặng dẹp sang một bên, cố gắng làm như mình không hề tồn tại.

Một lúc lâu sau, giọng điệu Đường Kính nhẹ nhàng hơn, như đang thỏa hiệp, nửa đùa nửa thật, cười nói: “... Không phải một tháng không cho phép anh nói chuyện với em sao?”

“Đường Kính!” Cô rống lên trong điện thoại, làm cho Đường Kính không thể không tách cái điện thoại cách xa lỗ tai một chút: “Bây giờ em không đùa với anh!”

Trông cô có vẻ như sắp khóc.

Ngay chính cô cũng không rõ, vì sao lời nói dối của anh lại khiến cô ầm Ức nhiều như vậy.

Thật giống như bỗng nhiên phát hiện, cô hoàn toàn không biết gì về thế giới của anh, mà anh cũng không muốn cô biết rõ anh thật sự có cuộc sống thế nào.

Đường Kính nhìn cô, chậm rãi mở miệng, “... Không được khóc.”

Anh càng như vậy, nước mắt trong đôi mắt cô lại càng trào ra nhiều hơn, chỉ vào người đàn ông đang đứng trong phòng, cô vô cùng ầm Ức lên án: “Đường Kính! Anh xảy ra chuyện, tình nguyện nói cho người ngoài biết mà cũng không nói với em!”

Này này...

Bác sĩ Thiệu của chúng ta vô cùng buồn bực: Tô tiểu thư, thời gian tôi quen biết người đàn ông của cô còn nhiều hơn cô hơn hai mươi năm đấy nhé, sao cô có thể nói tôi là người ngoài hử...

Ồ, có điều, trông cô có vẻ như sắp khóc thật. Kỳ Hiên yên lặng bồn chồn trong lòng: tôi nên ra ngoài thôi... tôi không đủ khả năng làm “cái bóng đèn” này...

Giữa lúc không khí căng thẳng, lại nghe thấy Đường Kính thản nhiên mở miệng.

“Không được khóc... nếu không anh cho em học thêm một tháng ở lớp Đảng đấy.”

Tô Tiểu Miêu lập tức nâng tay lau khô nước mắt.

Nặng ra một nụ cười khó coi hơn cả khóc, lại còn sụt sịt cái mũi.

“Em không khóc... anh đừng có để em đến cái trường ấy, em không muốn đến trường...” (“Vô lâm ngoại truyện”: Nhân vật Mạc Tiểu Bối =) (Tiểu Dương: Mạc Tiểu Bối là một nhân vật trong phim Vô lâm ngoại truyện, mình không xem phim này, không hiểu tại sao lại thêm câu này vào.)

Vừa lau xong nước mắt, thấy anh không có phản ứng gì, chỉ thản nhiên nhìn cô, chỉ trong thoáng chốc, Tiểu Miêu lại ầm Ức, nước mắt trào dâng, chỉ sợ anh lại hung ác tổng cô vào lớp học Đảng...

Thời khắc máu chột, tất cả thông minh giáo hoạt ngày thường của Tô Tiểu Miêu đều bay đi sạch sẽ, ngây ngốc đứng ở cửa, nâng tay lau nước mắt đang không ngừng chảy ra, lại bị anh dọa sợ đến mức không dám khóc thành tiếng, kết quả là lau đi lau lại đến đỏ cả mắt, trông thật giống con thỏ.

Đồng chí Thiệu Kỳ Hiên kinh ngạc nhìn cảnh đó, bỗng chốc cảm thấy thật phục Đường Kính: đúng là loại đàn ông có nội lực thâm hậu! Quả nhiên là loại thâm tàng bất lộ! Có thể biến tiểu yêu quái như Tô Tiểu Miêu thành cô bé dễ bảo như thế... (Thâm tàng bất lộ: anh này cất sâu, giấu kín, không để lộ bản chất.)

Rốt cuộc Đường Kính cũng có phản ứng.

Buông điện thoại, anh vươn tay phải về phía cô, khẽ cười, “... Lại đây đi.”

Tiểu Miêu chạy vọt tới như một quả đạn pháo.

**** *

Ngồi xuống một chiếc ghế nhỏ cạnh giường, âm thanh líu ríu như ngày thường giờ chả thấy đâu, Tô Tiểu Miêu an vị ngồi trên chiếc ghế nhỏ ghé sát vào người anh, cúi đầu không nói gì, nhìn Thiệu Kỳ Hiên đang xử lý miệng vết thương trên người Đường Kính.

Lần này, ngoài vết thương sâu do dao chém phải trên cánh tay Đường Kính ra, còn lại đều là những vết bầm tím, xước da. Tuy nhiên, dù bị thương không nặng, nhưng số vết thương cũng không ít, thâm xanh, thâm tím có đủ, tóm lại là trên người đủ loại màu sắc.

Thiệu Kỳ Hiên là người quen biết Đường gia đã lâu, bộ dạng này của Đường Kính anh cũng nhìn quen rồi, nhưng bạn Tô Tiểu Miêu đây thì không như vậy, bề ngoài nhìn lưu manh thế thôi chứ thực chất cũng chỉ là lương dân ngây thơ, chưa từng thấy hình ảnh này bao giờ, tuy bình thường hay hỏi anh mấy câu kiểu như ‘anh đã giết người chưa?’, nhưng cũng chỉ có cô mới coi chuyện này như trò chơi, luôn nghĩ cảnh chém chém giết giết chỉ là kịch bản trong phim thôi, như chuyện tai nạn tàu hỏa hay máy bay vậy, liên quan gì đến cô? Nó cách cô rất rất xa.

Thế mà bất ngờ người thân thiết với cô nhất lại bị cuốn vào vòng lốc xoáy này, cô thật sự bị dọa đến luống cuống chân tay.

Thiệu Kỳ Hiên khụ một tiếng.

“Tiểu Miêu, không phải lo lắng đâu, vết thương là huân chương của đàn ông thôi mà.”

Cô vẫn cúi người bất động, không có chút phản ứng nào, thỉnh thoảng lại lau lau hai mắt, lau nhiều quá làm mắt cô ngày càng đỏ.

Kỳ Hiên rốt cuộc không chịu nổi. Mẹ ơi, bị người nhà bệnh nhân dùng đôi mắt thô có lực sát thương lớn như vậy nhìn chằm chằm vào, bác sĩ nào chịu nổi chứ?! Có phải Đường Kính mắc bệnh nan y đâu...

“Tôi nói này, anh có thể bảo cô ấy đừng nhìn tôi như vậy được không?” Kỳ Hiên hạ giọng, vẽ mặt đau khổ nói với Đường Kính: “Cô ấy nhìn chằm chằm tôi như vậy thật là áp lực...”

Đường Kính bắt đầu dĩ.

Cá tính của cô anh rất rõ, tính tình nổi dậy thì sẽ vô cùng cố chấp, ai khuyên cũng không nghe.

Tay anh xoa xoa mái tóc đang xù lên của cô, anh biết cô xót thương mình. Là anh không tốt, chưa bao giờ nói chuyện gì cho cô, làm cho cô hoàn toàn không biết gì về thế giới của anh, nên trong thời gian ngắn cô không thể chấp nhận được chuyện này.

Anh kéo cô đến gần mình, nâng cằm cô lên, đón nhận đôi mắt đỏ hồng của cô. Anh nhìn cô, cho cô thấy sự thâm tình của mình.

“Về sau, anh sẽ không để mình gặp phải chuyện này,” anh mỉm cười: “Anh hứa.”

Đã nhiều năm trong cuộc đời, anh cũng quen với cuộc sống này, ngay cả thân thể mình anh cũng không ngại. Nhưng bây giờ, không giống như vậy nữa, anh không thể tiếp tục thờ ơ với chính mình, bởi vì anh biết bên cạnh còn có người luyến tiếc anh.

Anh bỗng rướn người, hôn xuống đôi môi cô, cảm nhận được mùi vị của nước mắt, vì thế anh càng cảm thấy luyến tiếc cô, không tự giác đẩy hàm răng khép hờ của cô ra, làm một nụ hôn sâu.

Vậy nên, có người ở bên cạnh không thể chịu được.

Khuôn mặt anh bác sĩ Thiệu đáng ghét: “Đường Kính, tôi có thể tránh đi không? ...”

Đương nhiên là không thể tránh đi rồi.

Trên người Đường Kính nhiều vết thương như vậy, Thiệu Kỳ Hiên còn trách nhiệm trọng đại, còn nhiệm vụ gian khổ, vì thế chỉ có thể tiếp tục vui đầu làm việc của mình, cũng không thêm để ý đôi vợ chồng trước mắt đang ngang nhiên làm cái việc cấm trẻ dưới mười tám tuổi.

Đường Kính mà có ý muốn dỗ dành ai, hiệu quả khẳng định không tệ. Sau cách an ủi ngọt ngào như mật đó, Tiểu Miêu cũng nín khóc, không náo loạn, dần dần còn có hứng tán gẫu với Thiệu Kỳ Hiên.

“Bác sĩ Thiệu, anh ấy có thể bị di chứng gì không?”

“Không đâu, trước đây còn bị thương nặng hơn thế này, cô thấy trên người anh ấy đây, một cái sẹo cũ cũng không thấy có.”

“Có cần vào bệnh viện kiểm tra không? Bác sĩ Thiệu, một bác sĩ nhỏ như anh liệu có đủ không?”

Thiệu Kỳ Hiên đang thăm nghiêng răng nghiêng lợi. Cảm giác bị người ta xem thường thật là... rất ** ...

Đường Kính cười sờ sờ đầu cô, chậm rãi mở miệng: “Anh ấy không phải bác sĩ nhỏ bé gì, anh ấy là chuyên gia...”

Chuyên gia tới trình độ nào? Vâng, cứ nhìn xem số lượng bệnh nhân muốn hẹn Doctor Shao khám bệnh thì sẽ biết thôi, không có mấy trăm ngàn thì đừng nghĩ tới chuyện gặp bác sĩ Thiệu. (Doctor Shao: Bác sĩ Thiệu.)

Tiểu Miêu thấy Thiệu Kỳ Hiên luôn kiểm tra kỹ phần eo của Đường Kính, biểu tình thật nghiêm túc làm Đường Kính cũng không để ý gì. Tô Tiểu Miêu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thiệu Kỳ Hiên, không nhận được bỗng bật ra một câu sét đánh ngang tai.

“Bác sĩ Thiệu, sau này anh ấy có thể quan hệ được nữa không?”

Hai người đàn ông trong phòng đều đen mặt.

“Tô Tiểu Miêu! ! !”

Thật ngu ngốc! Trước mặt công chúng mà nói câu như thế cô không thấy ngại sao? !

Thật ra Tô Tiểu Miêu cảm thấy rất bình thường, làm cũng làm rồi, có gì phải ngượng chứ, vì thế cô hỏi rất đương nhiên: “Sao? Có thể không?”

“Đương nhiên có thể rồi!” Bác sĩ Thiệu chán nản giải thích: “Đường Kính bị thương ở tay! Không phải là ở cái... cái kia...”

Cả khuôn mặt Đường Kính đều đen kịt lại.

Bỗng nhiên anh mở miệng: “Thiệu Kỳ Hiên, anh tránh ra ngoài cho tôi.”

“Cái gì?”

Không đợi Kỳ Hiên có phản ứng, Đường Kính đã kéo Tô Tiểu Miêu lên giường.

“Khoan khoan ——” tới khi bác sĩ Thiệu ý thức được chuyện gì sắp diễn ra, anh vội vàng thu dọn đồ rồi chạy đi: “Đợi chút nhé, đợi tôi tránh đi đã rồi hai người hãy tiếp tục —— “

Luống cuống tay chân thu dọn đồ của mình, trước khi đóng cửa phòng bạn Thiệu còn nghe rõ tiếng gầm gừ của Đường Kính ——

“Tô Tiểu Miêu, em thắng! Hôm nay cho dù chết anh cũng phải làm với em!”

Anh bạn Thiệu Kỳ Hiên yên lặng ra ngoài: Đường Kính cũng thật khổ, ngay trước mặt công chúng mà bị cô vợ hoài nghi công năng quan trọng nhất của người đàn ông...

17. Chương 17

Hai tháng sau, Đường Kính cơ bản đã khỏi hẳn. Anh khỏe lại, Tô Tiểu Miêu cũng khôi phục trạng thái vui vẻ. Nhân tiện báo cáo một chút, buổi tối hôm đó của hai người, có thể dùng bốn chữ để hình dung: thật sự hài hòa...

Về những tình huống nhỏ nhặt khác, chúng ta có thể không kể đến. Ví dụ như tối hôm qua, Tô Tiểu Miêu đột nhiên cắn vào ngực Đường Kính một cái, dù sao bình thường khi làm tình Đường Kính cũng cắn cô như vậy. Nhưng Tô Tiểu Miêu lại không biết rằng, mỗi lần Đường Kính cắn cô đều vô cùng nhẹ nhàng yêu thương, còn cô lại cắn mạnh đến nỗi Đường Kính suýt chết đau.

Khụ, mấy chuyện như thế có nói nhiều đến mấy cũng là không đủ. Không thể không nói là, tâm tính của Đường Kính thật sự không tệ, lúc đầu đã định bắt tay dạy dỗ cô một chút ở trên giường, nhưng cuối cùng lại quay về vạch xuất phát.

Vào một ngày cuối tuần, khi Tô Tiểu Miêu tỉnh dậy, dang tay sờ sờ bên cạnh người, đã không còn Đường Kính nữa.

Anh đã dậy, cô cũng không muốn ngủ tiếp. Tô Tiểu Miêu phát hiện, bây giờ gần như cô đã đồng bộ với anh, hận không thể khiến cho vợ chồng làm một, cứ không nhìn thấy anh là cô lại cảm thấy không thoải mái.

Cái này gọi là, tình yêu sao? = =

Đánh răng, rửa mặt rồi xuống lầu, bất ngờ thấy Đường Kính đang bận rộn trong phòng bếp.

Tô Tiểu Miêu nhàn nhã tựa vào cửa, dùng ánh mắt rất vừa lòng đánh giá người đàn ông đang ở trong phòng bếp.

Từ khi quen anh đến giờ, đã được hai năm rồi... ? Trong hai năm đó, anh đối với cô, có thể nói là kỳ tích.

Một người lạnh lùng, bao phủ bởi hơi thở sạch sẽ, xuất thân trong hoàn cảnh phức tạp, nhưng không bị lây dính một tia màu đen. Người đàn ông này thực thuần túy, người anh yêu, anh sẽ không trói buộc trong lòng bàn tay, chỉ biết đứng bên cạnh, im lặng mà bình thản, tình cảm của anh như dòng sông không ngừng chảy.

Người đàn ông như vậy khiến phụ nữ không có cách nào, vũ khí lớn nhất của anh là dung túng, không nhìn thấy lực sát thương, từng giọt từng giọt xâm nhập xương tủy, rồi bỗng một ngày nào đó, bạn có thể đột nhiên cảm thấy, hóa ra mình đã hãm sâu vào cạm bẫy của anh, anh làm bạn không thể rời đi, làm bạn không thể rời khỏi anh, thậm chí chỉ là chút khoảng cách.

Tiểu Miêu cười hắc hắc tiến tới ôm thắt lưng anh.

“Làm gì thế?”

Vừa thấy là cô, Đường Kính cũng thoải mái để cô đem cả sức nặng cơ thể đè lên người mình, cười nói cho cô đáp án.

“Làm bánh ngọt.”

Tiểu Miêu lập tức vui vẻ: “Sinh nhật em à?”

Đường Kính cốc nhẹ lên trán cô, “Có ai mặt dày như em không? Năm nay anh đã làm cho em mấy buổi sinh nhật rồi.” Cô gái này tháng nào cũng có sinh nhật, đến giờ anh cũng không rõ rốt cuộc cô sinh vào ngày nào. Ừm, có lẽ chính cô cũng không biết, vì thế người vô sỉ này đương nhiên sẽ muốn một năm có mười hai ngày sinh nhật.

Tiểu Miêu sờ sờ đầu, vô tâm tỏ vẻ tò mò: “Vậy anh làm cho ai?”

Đường Kính không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô, chỉ xoay người nhìn cô, vuốt ve khuôn mặt cô, trong mắt anh có tình cảm phức tạp không nói nên lời.

“Giúp anh một chút được không? Hát một bài mừng sinh nhật?”

Tô Tiểu Miêu thông minh liền hiểu ra.

Nếu anh không muốn nói, cô lập tức thông minh không hỏi nhiều, ôm cổ anh cho anh một câu trả lời thuyết phục, “Được.”

**** *

Tối hôm đó, ở một thành phố cách khá xa thành phố C, một biệt thự phương Đông được đèn đuốc chiếu sáng rực rỡ, ngoài cửa đón tiếp có treo một chữ ‘Thọ’ rất to, có thể thấy người được mừng thọ hôm nay có địa vị và thân phận không tầm thường.

Đường gia mặc một chiếc áo khoác dài màu tím, thiết kế cẩn thận mang phong cách cổ đại làm tăng thêm phần sang trọng. Ông có một đôi mắt sáng, mặc dù đã ngoài sáu mươi, nhưng dù sao cũng là người trải qua sóng gió bão táp nhiều năm trong đời, nên vẫn còn nét lạnh lùng và mạnh mẽ.

Trong tiệc mừng thọ, người đến chúc mừng, nói chuyện qua lại, muôn hình muôn vẻ, người nào cũng có, còn có cả người ngoài mặt thì mừng vui huyên náo nhưng bên trong thì đang hầm hầm sát khí. Nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị và kinh doanh, thượng khách trong và ngoài nước, bạn bè bốn phương, quan hệ tám hướng, tất cả những ai có quan hệ một chút với Đường gia, đều đến tham dự.

Bây giờ Đường gia có thế lực lớn mạnh và đáng sợ. Cách lập nghiệp không chính đáng không còn là bí mật, mà nay còn giao thiệp với cả thế giới đen và trắng, tài chính xã hội đen của Đường gia ở mức khổng lồ, nhưng trong vài năm gần gũi đã có thể tẩy trắng toàn bộ, cách thức rửa tiền này nếu không có chút thủ đoạn, kỹ xảo và sự quả quyết thì không thể làm được.

Đây là thành công lớn nhất của Đường gia từ trước đến nay, và cũng vấn đề mà các vị khách cảm thấy hứng thú nhất, tiếng bàn tán khe khẽ không dứt bên tai.

“Sao tối này không thấy vị thiếu gia phụ trách tài chính của Đường gia...?”

“Nghe nói đã rời khỏi Đường gia rồi...”

“Rời khỏi? Sao có thể như vậy! Không phải anh ta nắm trong tay phần lớn tài chính của Đường gia à?”

“Không rõ lắm, tóm lại chỉ nghe nói anh ta rời đi...”

Các vị khách mặc trang phục dạ tiệc quý giá đẹp đẽ vẫn đang bàn luận không ngừng, chợt nghe bên cạnh có người hạ giọng cảnh cáo.

“Đừng nói nữa, hôm nay Dịch thiếu gia ở đây...”

Chỉ trong thoáng chốc mọi người cùng nhất trí im lặng.

Tầm mắt nhất trí quét về phía giữa sân, có một thân ảnh trẻ trung, mặc bộ âu phục màu xám sang trọng, tay cầm ly rượu đang trò chuyện cùng vị khách nước ngoài, tươi cười tao nhã, làm người ta bị mê hoặc, lại không thể nhìn rõ ánh mắt. Từng động tác của anh đều đẹp đẽ, đã mơ hồ lộ ra khí thế như vua chúa trong thiên hạ.

Một trợ lý đột nhiên đi về phía anh, hạ giọng nói mấy câu bên tai anh, sau đó đặt cái gì đó vào tay anh.

“Đã biết, đi ra đi.”

Cầm thứ gì đó, Đường Dịch xoay người, khẽ mỉm cười, mắt nhìn vị khách nói một câu ‘xin lỗi nhé’, anh đưa ly rượu cho bồi bàn ở bên cạnh, quay người lại, đi về phía phòng trong.

Người đàn ông thông thả bước lên lầu, đẩy ra cửa phòng ngủ ở tầng ba, quả nhiên thấy chủ nhân của ngày hôm nay đang ngồi trên ghế sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh đứng lại trước mặt ông, mở miệng gọi.

“Bố.”

Ông hơi hé mắt.

Đường Dịch đưa cái gì đó cho ông, bạc môi giật giật nói: “Vừa nhận được, Đường Kính mừng thọ bố.”

Đường gia lập tức ngẩng đầu, nghiêng người nhận đồ. Là một cuộn băng, ông nghĩ một lát rồi lại đưa cho Đường Dịch, ra lệnh: “Mở lên xem.”

Đường Dịch nhận cuộn băng, gạt đầu, đi đến trước TV trong phòng ngủ, tháo vỏ cuộn băng ra, đưa vào đầu và ấn nút khởi động, trên màn hình lập tức xuất hiện thân ảnh hai người.

Đường Dịch thoáng nhìn màn hình, không nói thêm gì, xoay người cất bước rời đi, đóng cửa phòng lại rồi ra ngoài. Ý của Đường Kính, anh hiểu, vì thế anh thông minh không quấy rầy, để lại người cha và món quà quý giá.

Trên màn hình là thân ảnh Đường Kính, đứng bên cạnh anh, là một cô gái năng động hoạt bát.

Cuốn băng này ghi lại hình ảnh cuộc sống bình thường của Đường Kính và Tiểu Miêu mỗi ngày cuối tuần, rời giường rồi cùng nhau ăn sáng, cùng nấu cơm, cùng ăn cơm, anh đi bắt cá cùng cô ở hồ nước sau vườn,

anh đi cùng cô ra vườn để cô trồng rau cải, buổi tối, anh ngồi cạnh cô, nhìn cô trẻ con chơi xếp hình trên sàn. Cô hiển nhiên không có khái niệm tiền tài, hứng thú chơi bắn bi trong phòng ngủ, mà hồn bi cô chơi chính là trang sức quý báu anh mua cho, ngọc trai, đá quý, kim cương, miễn là những thứ có thể dùng để chơi bắn bi cô đều phá hủy.

Những hình ảnh cuối cùng trong cuốn băng là Đường Kính làm bánh ngọt, cô đứng bên cạnh anh, anh nhìn vào máy quay và nói ‘đây là con làm!’. Sau đó cô bắt đầu hát, hát từ kiểu opera cho đến kinh kịch, hát rất vui vẻ, sau đó cô nhìn thẳng máy quay và nói to ‘chúc ngài sinh nhật vui vẻ!’.

Đoạn cuối cùng không có cô, là hình ảnh của Đường Kính.

Vẻ mặt của anh vẫn yên tĩnh thanh nhàn, hơi ẩm tỏa ra quanh người, khoe môi khẽ mỉm cười.

“Bố, đây là cuộc sống hiện tại của con. Cô ấy là Tô Tiểu Miêu, là người con thích, người con rất yêu... . Bố, tha thứ cho con vì không có cách nào đưa cô ấy đến gặp bố, cũng không có cách nào trở lại Đường gia chúc thọ bố, quy củ của Đường gia con hiểu, con không có tư cách trở về ...”

“... Là con không tốt, ở Đường gia suốt hai mươi năm, mà vẫn không thể thích ứng với cuộc sống ấy, cuối cùng, chỉ có thể lựa chọn rời đi. Là con sai, để bố nuôi không công hai mươi năm, con thật có lỗi...”

“... Con chỉ muốn bố biết rằng, bây giờ con sống rất tốt, bố không cần lo lắng cho con, bố cần tự chăm sóc mình, giữ gìn thân thể. Khi rời khỏi Đường gia con đã tạo một tài khoản cho bố, mỗi tháng để vào đó năm triệu, xem như tấm lòng của con. Về chuyện của Đường gia, con không giúp được gì ...”

“Ngoài ra, con rất lo lắng về anh, anh ấy làm việc quá dút khoát, dễ đắc tội với nhiều người, con sợ sau này anh ấy gặp chuyện không may...”

“Còn nữa, bố cảm ơn anh ấy giúp con, cảm ơn anh ấy năm đó đã chấp nhận sự tồn tại của con và mẹ con, cũng cảm ơn tất cả những gì anh ấy đã làm cho con bây giờ...”

Hết hình ảnh trong cuốn băng.

Người xem những hình ảnh đó rơi lệ đầy mặt.

**** *

Ổn định lại tâm tình, ông cầm chiếc điều khiển từ xa trên tay, tắt màn hình. Sau đó đứng dậy, chậm rãi đi ra khỏi phòng. Giương mắt liền thấy trên hành lang có một thân ảnh đang đứng lặng lẽ một mình, Đường gia mỉm cười hiểu ý.

Anh quả nhiên không rời đi, anh biết khi bố mình xem xong nhất định sẽ có việc cần nhờ.

Đường Dịch, quá thông minh, cũng làm người ta quá lo lắng.

Thông thả đi đến gần anh, ông chậm rãi mở miệng: “Đường gia giao cho con, ta cũng rất yên tâm.”

Đường Dịch không nói gì thêm, trong tay cầm cốc nước tinh khiết, chiếc cốc thủy tinh hình lục giác, ánh trắng chiếu đến chiếc cốc, nước trong cốc có hình ảnh vô cùng tuần mỹ của anh.

Đường gia đứng cạnh anh, giọng nói trầm ổn: “Sau này, nếu con có việc, nhớ hãy bảo Đường Kính trở về giúp. Chỉ cần con mở miệng, nó sẽ không từ chối.”

Bất kỳ ai, khi anh ta đi đến cuối con đường, đứng ở nơi cao nhất, đều là ma quỷ hay thần tiên, rất nguy hiểm, nhưng cũng không phải không cô đơn.

Đường Dịch là một người như vậy.

Người này, sáu tuổi đã được học cách giết người, sau đó “ngủ đông” bốn năm, mười tuổi chỉ huy một cuộc giết chóc, từ đó về sau làm ọi người biết đến thủ đoạn ngoan độc của mình.

Đôi khi, chuyện giết người, thật ra chính là một loại tuyệt đối với chính mình.

Rất cô đơn.

Người khác không giúp được anh, thậm chí đều không biết anh đã đi đến đâu, anh cũng không biết mình đang ở cảnh giới gì, có gọi, cũng không có trả lời.

Trong hoàn cảnh này, mới chính thức là, cuộc đời không gặp nhau, như hai sao sáng tối Sâm Thương.

Sâm và Thương: Theo nhận thức của người xưa, thì sao Sâm ở phương tây sao Thương ở phương đông, sao này lặn sao kia mới mọc. Hai sao này không bao giờ gặp nhau, nên người ta dùng để chỉ cảnh xa cách mỗi người một nơi. Đối chiếu thiên văn học hiện nay đó là hai sao Orion và Scorpion.

Hai câu thơ trong bài “Tặng Vệ bát xử sĩ” của Đỗ Phủ.

Nhìn Đường Dịch như vậy, người làm cha khó tránh khỏi động tâm, không nhin được mở miệng: “Con có thể nhận Đường Kính, ta thực vui mừng...”

“Bố không cần nói cảm ơn con,” anh bỗng ngắt lời bố mình, âm thanh hay nhưng lại mang theo sự lạnh lùng: “Sự tồi tại của Đường Kính và mẹ mình, không ảnh hưởng gì đến mẹ con khi còn sống, khi còn sống mẹ con rất vui vẻ. Con biết ai hại chết mẹ, năm con mười tuổi đã báo thù ẹ rồi. Cho nên, con không cần xuống tay với Đường Kính.”

Nói xong, anh ngẩng đầu uống nốt nước trong cốc, tư thế uống nước, cũng làm say lòng người.

Đường gia gọi anh lại: “... Dịch, tất cả mọi chuyện sau này, ta đều giao cho con, để con lo liệu. Còn nữa, Đường Kính rất dễ mềm lòng, không nỡ ra tay, vì vậy có một số việc, hãy tha thứ cho nó...”

Cũng có một số việc, không cần nói ra, trong lòng mỗi người hiểu rõ là đủ.

Vì thế, thiếu chủ đương nhiệm của Đường gia xoay bước rời đi, để lại một câu hứa hẹn làm người ta yên tâm.

“... Con hiểu.”

**** *

Một Đường Kính, một Đường Dịch. Một người bình thản, một người tàn nhẫn.

Hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng họ có một đặc điểm chung.

Đối với những người họ coi là người nhà, họ có thể dùng toàn tâm huyết thậm chí sinh mệnh để yêu thương, để bảo vệ.

Giờ phút này, Đường gia nghĩ, ông nhất định phải sống khỏe mạnh, không phụ tình cảm của hai người con trai đối với mình.

Nhưng cố tình, mọi chuyện lại không như mong muốn.

Vào một buổi chạng vạng mùa đông, Đường Kính vừa nói chuyện điện thoại với Tô Tiểu Miêu xong, cô nói với anh tối nay có tiệc, bảo anh về nhà sớm một chút. Anh cười nói được, sau đó treo điện thoại.

Đi ra cửa công ty, Đường Kính bỗng nhận được một cuộc điện thoại khác.

Là giọng của Đường Dịch.

Không có lời dạo đầu, không có câu nào vô nghĩa, giọng nói của Đường Dịch ở đầu dây bên kia vô cùng lạnh lùng.

“Em lập tức đến bệnh viện của Đường gia, bố xảy ra chuyện.”

Đường Kính ngây người ra một lúc, cảm thấy tim mình như ngừng đập.

18. Chương 18

Sắc trời đã nhập vào đêm tối.

Ánh đèn được bật sáng trưng trong bệnh viện của Đường gia, bác sĩ và các y tá đều đang vội vàng bận rộn, đơn giản là một giờ trước có một bệnh nhân đặc biệt tới đây.

Đặc biệt đến mức độ nào? Nhìn đồng người vây kín bệnh viện sẽ biết. Tất cả đều mặc tây trang đen, họ đều đang dùng tai nghe để duy trì trạng thái trò chuyện, phong cách chuyên nghiệp, thái độ hờ hững, còn nữa, sát khí bao quanh bốn phía.

Sát khí là chức vụ và nghề nghiệp, ngay cả không khí cũng lan đậm mùi máu.

Bỗng nhiên, có một chiếc Rolls-Royce màu đen lao ra từ trong bóng tối. Hai người đàn ông đeo kính đen đứng đợi sẵn ở cổng bệnh viện, rất nhanh đã nhận ra chiếc xe và chủ nhân của nó, đi nhanh ra đón.

Xe dừng, lái xe xuống xe mở cửa sau, một người đàn ông lập tức bước xuống.

Người đàn ông đeo kính đen hơi cúi đầu, cung kính nói: “Kính thiếu.”

Người được xưng Kính thiếu là một người đàn ông trẻ, ánh mắt khiến người ta rét lạnh, cả người cứng ngắc, yên lặng.

Mà lúc này, yên lặng của vị nhị thiếu gia Đường gia không giống bình thường, trong giọng nói thậm chí còn nghe ra nỗi lo âu: “Ông ấy đâu?”

“Đang phẫu thuật ở tầng ba.”

Lời còn chưa dứt, người đàn ông đã lập tức cất bước vào bệnh viện.

Thang máy riêng đi lên tầng ba.

Người đàn ông đứng sau Đường Kính lau mồ hôi trên trán, cung kính báo cáo: “Dịch thiếu bây giờ đang ở...” Dừng một chút, vẫn không có lá gan nói về chuyện của thiếu chủ, thân là cấp dưới, hẳn tổng kết hiện trạng: “... Tóm lại lúc này không ai dám tới gần Dịch thiếu, cũng không ai dám khuyên.”

Đường Kính khẽ gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù là Đường Dịch, cũng không thể bình tĩnh được.

Cửa thang máy mở ra, hai bên hành lang đứng đầy thuộc hạ mặc tây trang đen của Đường gia, nhìn thấy Đường Kính, họ cùng lên tiếng chào hỏi.

Ra khỏi thang máy, Đường Kính lập tức thấy được hình ảnh dày đặc sát khí, cũng khiến anh kinh ngạc đến lạnh cả chân tay.

Đường Dịch đang đứng ngoài hành lang phòng phẫu thuật, ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, chiếu lên thân ảnh lạnh như băng của anh, lạnh lẽo đến thấu xương. Anh cầm trong tay khẩu súng lục màu bạc HKP7, ngón tay đặt trên cò súng, hòng súng nhắm thẳng vào anh bác sĩ Thiệu Kỳ Hiên.

Thiệu Kỳ Hiên vốn ôn hòa bình tĩnh mà giờ đây sắc mặt đã tái nhợt, đối mặt với một Đường Dịch như vậy, không thể nói là không có áp lực.

“Đường Dịch! Anh đánh chết tôi tôi cũng phải nói cho anh biết...” Dừng một chút, anh gian nan mở miệng: “Bố anh bị trúng ba phát đạn, ở ngực, bụng, đùi, hơn nữa bệnh nhân cũng đã lớn tuổi, thân thể không còn khỏe mạnh như xưa. Tôi muốn nói với anh rằng, tôi không nắm chắc có thể...”

Anh không nói thêm gì nữa, bởi vì thấy Đường Dịch bỗng nhiên giơ khẩu súng trong tay lên.

Súng nhắm ngay giữa hai hàng lông mày của Kỳ Hiên, bạc môi của người đàn ông khẽ nhúc nhích.

“Có phải anh nghĩ, tôi không dám xuống tay với anh?” Nhếch miệng khẽ nở nụ cười không có chút độ ấm nào, anh tàn nhẫn không cho Thiệu Kỳ Hiên một con đường lùi: “Thiệu Kỳ Hiên, nếu bố tôi chết, tôi muốn anh chôn cùng.”

...

Dù là người ôn hòa như Thiệu Kỳ Hiên cũng không nhịn được thầm chửi cha chửi mẹ: mẹ nó, ở đời này ta tạo cái nghiệt chướng gì chứ, sao ta lại gặp phải tên thần kinh biến thái này chứ, ôi, khổ cho cái mạng của ta!

Giữa lúc không khí vô cùng căng thẳng ấy, một bàn tay bỗng nhiên nắm lấy hòng súng màu bạc kia.

“Anh giết anh ta thì có tác dụng gì?”

Cầm tay Đường Dịch, Đường Kính dần dần hạ khẩu súng xuống. Tay anh nắm chặt tay phải của Đường Dịch, cánh tay Đường Dịch như không còn sức lực, từ từ hạ xuống làm cho anh cảm thấy bên trong vẻ lạnh lùng của người đàn ông này là nỗi đau vô cùng lớn.

Đường Dịch không thay đổi nét mặt nhìn anh một cái, không nói nữa, xoay người bước đi.

Thiệu Kỳ Hiên thở mạnh ra một hơi. Con mẹ nó, vừa rồi tí nữa thì bị cái tên Đường Dịch biến thái kia dọa chết.

“May mắn anh đã đến,” xoay người nhìn phía Đường Kính, Kỳ Hiên thẳng thắn nói với anh, “Tôi nói với Đường Dịch những lời này, không phải là nói đùa...”

“Tôi biết, tôi biết,” Đường Kính gật gật đầu, trong mắt chứa lớp sương mù dày đặc. Anh nhìn về phía Kỳ Hiên, “Anh làm hết sức mình là được, dù kết quả thế nào, chỉ hy vọng anh không bỏ mặc bố tôi. Còn về Đường Dịch, tôi sẽ để ý.”

Kỳ Hiên gật gật đầu, ứng thuận hứa hẹn, sau đó lại vùi đầu vào phòng phẫu thuật.

**** *

Đường Kính chậm rãi bước đi, đi tới một đầu bên kia hành lang. Đứng lại sau lưng Đường Dịch, hai người đều trầm mặc không nói gì.

Trăng đêm nay rất sáng, chiếu rõ thân ảnh hai người.

Đường Kính vừa muốn nói gì, bỗng nhiên thấy vết máu loang rộng trên bộ âu phục tối màu của Đường Dịch, Đường Kính vừa yên tâm một chút đã thấy lo lắng: “Anh bị thương? !”

“Không phải máu của anh,” giọng điệu của anh rất lạnh, lạnh không có chút hơi ấm nào: “Là Khiêm Nhân. Anh ta chấn đạn cho anh, giờ cũng đang trong phòng phẫu thuật.”

Đường Kính bỗng thấy chuyện này thật rắc rối, “Anh ta không sao chứ?”

“Không sao,” Tầm mắt Đường Dịch rơi vào phương xa, vẻ mặt điềm tĩnh, làm cho người ta không nhìn thấy trong lòng anh suy nghĩ cái gì, “Vết thương không nặng, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Đường Kính không nhịn được khẽ động đôi môi: “Anh không thể thay bộ quần áo khác à... ?” Mặc bộ quần áo dính đầy máu này đi đi lại lại, ai nhìn thấy cũng phải nổi da gà.

Đường Dịch nở nụ cười, vẫn là nụ cười không hề có độ ấm, đáy mắt là màu đen tối u ám. Cúi đầu lướt nhìn bộ quần áo dính máu của mình, mùi máu còn chưa bay hết, nói như đang kể chuyện cười.

“... Anh thích.”

Hai người đều không nói gì nữa.

Ngầm thỏa thuận để không khí trầm mặc lan tỏa bốn phía.

Đường Kính bỗng nghĩ tới cái gì, cầm lấy điện thoại di động, quả nhiên trên màn hình hiện lên hơn mười cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là cuộc gọi của Tô Tiểu Miêu. Anh không có tâm tình nhận điện thoại, vì thế đã đặt chế độ im lặng.

Đường Kính nghĩ trong giây lát, rồi như đã có quyết định, ấn nút gọi, liên lạc với Tô Tiểu Miêu.

Nhưng chiếc điện thoại bỗng bị một người lấy đi.

Đường Dịch giật giật ngón tay, tháo pin điện thoại của Đường Kính ra, ném về phía anh, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra ý tứ sâu xa.

“Nếu anh mà là em, sẽ tuyệt đối không để Tô Tiểu Miêu đến đây vào lúc này.”

Đường Kính nhìn chiếc điện thoại và cục pin điện thoại của mình, không nói gì.

Đường Dịch nhếch môi, “Anh biết em nghĩ cái gì, muốn trước lúc lâm chung bố có thể nhìn thấy vợ mình, muốn bố ra đi không tiếc nuối...” Câu chuyện vừa chuyển, anh không khách khí nhắc nhở: “Bệnh viện này giờ đang bị bao nhiêu người theo dõi, không cần anh nhắc chứ? Hai năm nay em cũng cất giấu rất khá, ngoài những người của Đường gia ra, không ai biết vợ em rốt cuộc là loại người nào. Nếu bây giờ em đưa Tô Tiểu Miêu đến đây, có nghĩa là em đã thừa nhận tầm quan trọng của cô ấy với mình, em thử nghĩ xem, kết cục của cô ấy sẽ thế nào?”

Đường Kính nhắm mắt lại. Sự thật rất khốc liệt, anh bỗng cảm thấy mệt mỏi quá.

Đường Dịch nhìn anh, không thể không lỡ mồm nói với anh một câu.

“... Đường Kính, anh nhắc nhở em, cách xử trí theo cảm tính của em, có thể sẽ hại chết cô ấy.”

**** *

Một ngày một đêm trôi qua.

Tối hôm sau, Tô Tiểu Miêu ngồi xổm ở cửa trông mong nhìn cửa lớn trước hoa viên, chờ rồi lại chờ, rốt cuộc ngoài cửa cũng truyền đến tiếng dừng xe.

Tiểu Miêu vội vàng chạy tới.

Đường Kính không xuống xe.

Anh ngồi một mình trên ghế lái trong xe thể thao, hai tay nắm tay lái, từ từ nhắm hai mắt, tựa đầu vào tay lái, bộ dáng vô cùng mệt mỏi, không có một chút tức giận nào.

Tiểu Miêu kéo cửa xe, lúc đó mới phát hiện anh đã khóa tất cả các cửa, vì thế cô gõ gõ lên cửa kính, vừa gõ mạnh vừa hô to ‘mở cửa mở cửa! Đây! Anh mở cửa nhanh lên!’

Đường Kính không hề động.

Một lúc lâu sau, đại khái anh rốt cuộc không chịu được tiếng kêu la và đập cửa ầm ầm của cô, anh nâng tay ấn nút mở khóa xe.

Tiểu Miêu mở cửa xe, ngồi xổm xuống nhìn anh, thấy anh nhắm mắt tựa vào tay lái, cả người vô cùng trầm mặc.

“Sao anh không nhận điện thoại của em? Em chờ anh một ngày một đêm rồi đó...”

Anh không nói gì.

Tiểu Miêu cũng lơ đãng, vẫn hưng phấn nói chuyện với anh, lấy cái gì đó từ phía sau ra trước mặt anh: “Tên ten! Hôm qua em nướng một con cua rất to nhé! Anh nhìn xem...”

Đường Kính không nhìn, không nhìn con cua cũng không nhìn cô. Vài phút sau, bộ dáng anh vẫn mệt mỏi cực độ, cúi đầu, tiếng nói bật ra từ đôi môi, bay bổng trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe.

“Anh muốn yên tĩnh một chút...”

Về mặt Tiểu Miêu vô cùng đau khổ.

Còn muốn yên tĩnh thế nào nữa? Anh đã yên lặng lắm rồi, yên lặng thêm chút nữa thì thành tự kỷ đó.

Cô ôm đùi anh, dùng sức lay lay, “Anh đừng như vậy mà, anh để ý đến em một chút xem nào... Nhìn một cái thôi, là con cua rất to đó nhé, anh thích nhất là con cua to mà...”

Đường Kính đột nhiên giận dữ.

Cảm xúc bị đè nén mấy chục giờ lập tức bùng nổ, cơn tức giận đột nhiên tràn ra, anh nhất thời không khống chế được chính mình, đẩy cô ra khỏi đùi mình, tiếng nói lộ rõ phiến toái: “Anh nói anh muốn yên tĩnh một chút, em nghe không hiểu sao? !”

19. Chương 19

Cô không được chuẩn bị tâm lý, vì thế lão đảo một chút, bị anh đẩy ngã xuống đất.

Một tay chống xuống đất, nền bê tông thô ráp chà sát vào lòng bàn tay mềm mại của cô, để lại mấy vết trầy xước.

Cô không nói thêm gì nữa, như đã bị anh dọa, lại không biết nên phản ứng thế nào. Anh như thế này rất xa lạ, trong nháy mắt, cô thậm chí không tin người đàn ông trước mắt này là Đường Kính, là người yêu thương cô, bao dung cô.

Không khí như ngừng chuyển động.

Vài phút sau, Tiểu Miêu đứng lên như không có chuyện gì, vỗ vỗ bụi đất dính trên người, nở nụ cười với anh, “Vậy anh cứ ở đây một mình nhé...”

Nói xong, còn không quên đi tìm con cua cũng bị anh hất ra, nó hiển nhiên không may mắn như cô, bị lăn vài vòng trên bùn đất, Tiểu Miêu cũng mặc kệ, phui phui đất dính trên con cua rồi đi vào nhà.

Đường Kính ngồi im lặng trên xe một lát.

Đầu óc trống rỗng, tiếng ở bệnh viện, giọng của Đường Dịch, giọng của Kì Hiên, còn có tiếng kêu khóc của thuộc hạ, cuối cùng là giọng nói của cô, toàn bộ tràn ngập ở trong đầu. Tất cả đều mờ mịt, anh bỗng cảm thấy quá mệt mỏi.

Vài phút sau, anh đột nhiên hoàn hồn.

Nhìn nền bê tông bên ngoài không còn một bóng người nào, anh như đã tỉnh táo.

Đường Kính vội vàng xuống xe, đóng sầm cửa xe lại rồi chạy vội vào nhà. Chạy thẳng vào phòng khách, nhìn thấy trong phòng bếp có một bóng dáng đang cạo rửa cái gì đó, trái tim treo lơ lửng của Đường Kính rốt cuộc cũng hạ xuống.

Cô không lên tầng, cũng không trốn vào phòng nào, mà lại làm như chưa xảy ra chuyện gì, thu dọn các món ăn trong phòng bếp, cạo rửa mọi thứ sạch sẽ.

Đường Kính nhìn thoáng qua phòng bếp, trên bàn ăn có mấy con cua, sắp xếp từ lớn đến bé, rất giống đang xếp hàng tập thể dục. Cô nằm trên bàn ăn đợi anh một ngày một đêm, chờ đợi nhàm chán quá, lấy con cua ra để xếp thành các loại đội hình.

Anh đi vào phòng bếp, ôm eo cô từ phía sau, thấp giọng giải thích bên tai cô.

“Xin lỗi em, vừa rồi anh...”

“Em biết, em biết, ” cô bỗng cắt ngang lời anh, cúi đầu tiếp tục rửa bát: “Tâm trạng anh không tốt mà, không sao.”

Cô nói vậy, làm Đường Kính càng không biết phải thế nào. Anh không biết nói thế nào mới đúng, anh muốn giải thích, nhưng lại không biết nên nói với cô thế nào.

Anh không thể nói với cô điều gì.

Anh phải mở miệng thế nào? Không thể nói trắng ra với cô: bố anh bị hại chết, anh trai anh bây giờ điên mất rồi, nhà anh đang rất rối loạn, anh cũng không thể chịu được.

Những lời đó, anh không thể nói ra.

Đường Kính ôm cô, để cô rửa bát, bỗng nhìn thấy vết xước trong lòng bàn tay cô, trái tim anh như bị thắt chặt, giữ lấy tay cô.

“... Anh làm em bị thương?”

Cô lập tức rút tay lại, có chút xấu hổ, “Không phải anh cố ý, vết thương nhỏ thế này có là gì đâu.”

Đường Kính trầm mặc một lát.

Bỗng nhiên dùng sức, nắm chặt eo cô, xoay người cô về phía mình. Bỏ qua phản kháng của cô, không giải thích gì mà nâng cằm cô lên, buộc cô nhìn vào mắt mình.

Đáy mắt cô vẫn còn ướt ướt, lộ ra lớp sương mù trong suốt. Tim anh lại co thắt, nâng tay vuốt ve khuôn mặt cô.

“Em... Đã khóc?”

“Không phải.”

Cô không chịu thừa nhận, lấy tay lau lau đôi mắt. Quay mặt đi không chịu nhìn anh, không chịu để anh thấy vẻ yếu ớt của mình.

Anh chợt cúi đầu, điên cuồng hôn lên môi cô.

Không hề ngừng lại, anh trực tiếp mở hàm răng của cô ra, đầu lưỡi tiến vào trong miệng cô, nhanh chóng dây dưa cùng cô. Anh không chịu dừng, cắn môi dưới của cô, đôi môi hơi nhợt nhạt dần dần bị anh biến thành sừng đỏ.

Rốt cuộc cô cũng không phản kháng nữa, nâng tay ôm cổ anh, ngẩng đầu để nụ hôn của anh càng sâu hơn.

Cô thuận theo làm anh không khống chế được bản thân, môi anh đặt giữa môi cô, gần gũi chỉ cách nhau mấy cm, anh nghe thấy cô lên án.

“Tới giờ anh cũng không chịu nói với em đã xảy ra chuyện gì... Anh làm em cảm thấy, em không có một chút ý nghĩa nào với anh...”

Đường Kính trầm mặc chống đỡ.

Sau một lúc lâu, anh gỡ tay vuốt ve quanh đôi mắt cô, làm cho cô nhìn vết thương khắc sâu trong đáy mắt mình, anh chậm rãi mở miệng, giọng nói khô ráp.

“Hôm nay anh... vừa mới mất đi một thứ, một người rất quan trọng với anh...”

Anh nhìn vào mắt cô, thấy sự kinh ngạc hiện rõ trong đó.

Anh thản nhiên mỉm cười, nụ cười yếu ớt.

“Tình cảm của người đó với anh rất phức tạp. Trước đây anh... không thể nào thích người đó, dần dần lại có thể tiếp nhận, dần dần có tình cảm với người đó... Nhưng tiếc rằng, sau này không còn cơ hội gặp lại nữa...”

Cô cố lấy dũng khí, hỏi: “... Là ai?”

Anh sờ sờ mặt cô.

Chung quy anh vẫn không muốn để cô lo lắng, cũng không muốn sự thật tàn khốc của Đường gia bày ra trước mặt cô, cô trong sáng, thuần túy, không nên lấy dính một tia màu đen, vì thế anh chậm rãi nói với cô: “Một người bạn...”

“... Là một người bạn rất quan trọng đối với anh.”

Cô gật gật đầu, như là hiểu được sự khác thường của anh. Khi cô đang mê mang suy tư, bỗng nhiên có cảm giác một đôi tay đang luồn vào trong chiếc áo len của mình, dao động theo đường cong cơ thể cô, ngón tay linh hoạt gỡ cái móc, cởi áo lót của cô ra.

Cô thấy hơi sợ hãi, hôm nay anh thật sự rất khác thường, mỗi một hành động đều có tính thử nghiệm khả năng chịu đựng của cô.

Anh bế cô lên tầng, đá văng cửa phòng ngủ rồi đặt cô lên giường, sau đó cởi cà vạt của mình, cởi bỏ cúc áo sơmi, cởi bỏ thắt lưng.

Tình dục là nước, chảy qua thân thể mang đi dấu vết đau thương.

Anh rất đau, không thể dùng ngôn từ để bộc lộ, điều duy nhất nghĩ đến chính là cô. Nhưng anh không thể nói ra miệng, hơn nữa câu từ không thể nói lên ý nghĩ, chỉ có thể làm một lần.

Nâng chân cô lên, nắm lấy eo cô rồi tiến vào, tiến thật sâu vào thân thể cô, động tác có chút thô bạo, tư thế chiếm giữ hoàn toàn, không cho cô một đường thoát. Giống như chỉ có vậy, anh mới không phải một người, anh mới cảm nhận được mình có cô ở bên.

Anh không mở miệng nói nửa câu, giống như bỗng nhiên mất đi tất cả khả năng ngôn ngữ, trong không gian rộng lớn của phòng ngủ chỉ nghe thấy tiếng thở dốc, và cả tiếng cô gọi anh ——

Đường Kính...

Anh ngẩng mặt, ở dưới ánh trăng nâng cằm cô lên, cúi người hôn lên môi cô, rất sâu.

Trong mắt anh có làn hơi nước mỏng, mồ hôi chảy ra ướt vài sợi tóc trên trán anh, dọc theo tóc chảy xuống, lướt qua khóe mắt, cảm thấy đó như là nước mắt của anh. Quanh người anh như có lớp sương mù, nhìn không chân thật, chỉ có động tác mạnh mẽ dưới thân mới làm cô cảm nhận được anh thật sự tồn tại.

Chung quy cô vẫn là người hiểu anh, cho dù anh không nói một câu, nhưng đầu ngón tay dịu dàng của cô cảm nhận được. Vì thế cô dồn dập thở dốc dưới thân thể anh, ngón tay nắm chặt đầu vai anh, đầu ngón tay dùng sức ấn xuống da thịt anh, để lại những vết xước ám muội trên vai anh.

Thân thể cô rõ ràng cảm nhận được nội tâm anh đang giãy giụa.

Trong mắt anh ngoài cô và một chút sương mù mơ hồ ra, tất cả đều là màu đen. Cô không biết trong lòng anh có bao nhiêu áp lực, chỉ cảm thấy khi anh đau buồn không chịu được đã cắn lên cổ mình.

Vì thế, cái cổ trắng mịn của cô dần dần bao phủ những dấu hôn, đỏ đỏ hồng hồng. Màu sắc này, rất giống vết thương, làm cho người ta kinh hãi, không dám chạm đến, giống như chỉ cần vuốt nhẹ cũng làm cô đau đến nhú máu.

Mà trên thực tế, cô thật sự đau đến nhú máu.

Anh bỗng nhiên dừng lại, hỏi trên đôi môi cô: “... Đau không?”

Cô thở hổn hển thật lâu, giọng nói hơi run, thân thể cũng hơi run rẩy, chính mình không khống chế được mình, cô lại bị anh khống chế trong lòng bàn tay. Vì thế, mãi sau cô mới đáp được một câu.

“Không đau...”

Cô nhẫn nhịn, rốt cuộc cũng khiến anh tỉnh táo, nhưng anh không dừng lại tất cả, động tác vẫn mang theo chút bạo lực, giống như càng tỉnh táo lại càng khác thường. Anh ghé sát vào lỗ tai cô nói nhỏ, mang theo một chút cầu xin, một chút dụ hoặc, hoàn toàn không phải Đường Kính như thường ngày.

“Giúp anh đi...” Anh mạnh mẽ tiến vào cơ thể cô, vừa phạm tội vừa giải thích: “Đêm nay, lúc này, anh muốn em cùng anh...”

Một mình rất đau đớn, anh tùy hứng muốn có cô.

Cô ở dưới thân thể anh, tiếng thở dốc không ngừng, hai chân trắng nõn thon dài đặt lên thắt lưng anh.

Đây là tư thế anh dạy cô, đã lâu rồi, hóa ra anh đã dạy cô tốt như vậy. Vì thế suốt một đêm, cô dùng tất cả những gì anh đã dạy, an ủi trái tim đau đớn của anh.

Giờ phút làm tình, là cách dịu dàng nhất cô chưa thương cho anh.

**** *

Chân trời dần hửng sáng, Đường Kính đứng trước cửa sổ sát đất, trong tay cầm cốc nước tinh khiết, dòng nước chảy qua cổ họng phát ra tiếng động khe khẽ.

Anh nhớ Đường Dịch từng nói, nếu giết người mà không hưởng thụ, thì hoàn toàn là một loại tra tấn.

Đủ thấy nó cực đoan.

Nó mang khí chất cực đoan, hoàn toàn tách ra giữa người với người.

Không có con đường ở giữa có thể đi. Nó giống như vách đá sâu. Nếu không thể tới gần, cũng chỉ có thể rút đi.

Qua nhiều năm cuộc đời, Đường Kính vẫn không thể tới gần cách thức sinh tồn này, vì thế quả quyết vứt nó đi.

Nhưng giờ đây, anh phát hiện mình lại bị vận mệnh ép buộc phải lựa chọn.

Anh nhớ lúc đứng ngoài phòng phẫu thuật nghe tin bố đã mất, Đường Dịch đứng cạnh anh, có biểu tình như thế nào.

Sắc nhọn và áp lực.

Bạo lực tiềm ẩn trong cơ thể người đàn ông đó, bởi vì có giấy chứng nhận tử vong, mà, sắp thức tỉnh.

Vấn đề đến.

Anh, Đường Kính, nên làm cái gì bây giờ.

Từng là nhị thiếu gia của Đường gia, từng nắm trong tay tài chính của Đường gia, từng sinh hoạt ở Đường gia suốt hai mươi năm, anh nên làm cái gì bây giờ.

Nâng cổ tay nhìn thời gian, anh quay người lại tiến vào phòng.

Ngồi bên mép giường, nhìn cô đang ngủ say.

Hôm qua đã làm cô mệt mỏi, cuối cùng gần như cô bị anh làm mệt mỏi mà ngất đi.

Đường Kính vuốt ve mặt cô, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô, không thể không thăm thì một câu nói buồn bã.

“Nếu, anh quyết định trở về, một lần nữa trở thành nhị thiếu gia của Đường gia, em sẽ làm sao đây... ?”

Anh nhìn cô, trong mắt có sự giãy giụa đấu tranh.

“Nếu, sau này anh không còn sạch sẽ như bây giờ nữa, ... Em có thể vẫn ở bên anh không?”

Anh cúi đầu, hai tay nắm chặt khăn trải giường, có chút tàn nhẫn, giống như muốn thấy quyết định của cô. Mà anh, căn bản không thể thừa nhận khả năng mất đi cô.

“Ô Tô Tiểu Miêu, đến lúc đó, anh nên làm thế nào với em đây... ?”

20. Chương 20

Một buổi tang lễ.

Đường Dịch làm việc, dù về hiệu suất hay quy mô, đều chỉ có thể dùng từ kinh sợ để hình dung.

Tuy rằng bị đứng giữa nơi đầu sóng ngọn gió, trở thành mục tiêu của vô số người, nhưng tang lễ của Đường gia, được Đường Dịch tổ chức trang trọng chưa từng thấy, có thể tương đương với một sự kiện lớn.

Càng nguy hiểm lại càng kiêu ngạo, càng là đau xót lại càng hoa lệ, đây là tiêu chuẩn thẩm mỹ của Đường Dịch. Cho dù bị buộc tới tuyệt cảnh, cũng muốn làm cho tất cả mọi người nghĩ mình đang nắm trên tay những lá bài tốt nhất, Royal Flush. (Royal Flush: là thùng phá sảnh lớn trong trò xì tố (poker), gồm những cây 10 cơ, J cơ, Q cơ, K cơ, A cơ, bài tốt nhất có thể.)

Hôm nay Đường Dịch mặc âu phục HugoBoss màu đen, gợi cảm, trang trọng, những chuyện ngoài ý muốn liên tiếp xảy đến những ngày qua đã đẩy vị thiếu chủ đương nhiệm của Đường gia này đến nơi đầu sóng ngọn gió, vậy mà nhìn anh vẫn không lộ chút khác thường nào, dù tiêu tụy nhưng vẫn lộ ra sức thu hút quyến rũ.

Hôm nay có rất nhiều người đến viếng, khu nghĩa trang đông kín người.

Một thuộc hạ tìm được thiếu chủ, đi lên báo cáo một tin: “Kính thiếu đến đây.”

Không gian đột nhiên im lặng không tiếng động.

Đường Kính. Cái tên này đối với Đường gia mà nói, rất đặc biệt.

Cho phép anh tiến vào, tương đương với việc chấp nhận quan hệ; không cho phép anh tiến vào, vậy... Nếu như không có quyết tâm tàn nhẫn, quả quyết thì không thể tách rời tình cha con của người này.

Chủ nhân trước đây của Đường gia đã vô cùng yêu quý, che chở cho Đường Kính, nhưng từ hôm nay trở đi, Đường gia chính thức đổi chủ. Thái độ của Đường Dịch, quyết định tất cả.

Chiếc xe Rolls-Royce quen thuộc tiến vào nghĩa trang của Đường gia, tắt động cơ, xe vững vàng dừng trước cửa nghĩa trang.

Chủ nhân của chiếc xe thể thao bước xuống, đẩy tay đóng sầm cửa xe vào. Hơi thở lạnh lẽo cô đơn, nhiều năm vẫn không thay đổi, một người sạch sẽ, bình thản, ôn hòa, cất dấu thân phận cực kỳ đặc biệt.

Anh xuất hiện, thật sự khó giải quyết. Từ khi anh đi, những người trong Đường gia không còn gặp anh nữa.

Thói quen nhiều năm vẫn làm mọi người nhất trí cung kính chào một tiếng.

“Kính thiếu.”

Nghĩa trang dần đầy thuộc hạ mặc tây trang đen, nhìn thấy Đường Kính, trong lòng đều không yên. Ngăn cản? Hay không ngăn cản?

Ngay cả một cái đảo mắt Đường Kính cũng không buồn làm, tháo chiếc kính đen DunHill ra rồi ném vào trong xe, sau đó bỗng sải bước đi thẳng vào nghĩa trang.

Nhóm thuộc hạ hai mặt nhìn nhau, bước lên ngăn cản anh.

Bước chân của Đường Kính vẫn không dừng lại, giữa lúc sát khí dày đặc vây quanh, cũng không quay đầu lại đã mở miệng.

“Hôm nay tôi không mang súng trong người, muốn cản thì xin mời.”

Một câu, không ai dám ngăn cản nữa.

Không thể quên, dù người đàn ông này có ôn hòa và không muốn tranh giành cái gì, nhưng trong người vẫn chảy dòng máu của Đường gia. Một khi đã nghiêm nghị, giống như có lực sát thương, khiến người ta mất đi năng lực phản kháng.

Vì vậy, anh ngang nhiên đi qua đám thuộc hạ vây quanh bốn phương tám hướng, tiến vào bên trong.

Bỗng nhiên, có một trợ lý tiến lên, đã chuẩn bị sẵn tâm lý, sau đó mở miệng không chắc chắn.

“Nhị thiếu gia, mời anh dừng bước. Anh biết đấy, chúng tôi cũng phụng mệnh làm việc thôi...”

Đường Kính đảo mắt qua, “Phụng mệnh?” Khẽ nhếch môi, giọng mỉa mai lên tiếng: “Mệnh lệnh của ai?”

“Của tôi.”

Âm thanh này, lạnh bạc, lãnh đạm, tán hoa lệ sắc.

Lớn tiếng dọa người, là trò hay sở trường của Đường Dịch.

Sắc đẹp và sát ý, là đặc điểm đặc biệt của Đường Dịch, không thể nghi ngờ.

Đường Kính nhìn sắc mặt người đàn ông trước mắt, chậm rãi đi đến, nhưng lại cảm thấy từng đợt cảm giác xa lạ ập vào mặt, muốn làm tổn thương ánh mắt anh, làm anh không thể nhìn thấy.

Đường Dịch đứng trước mặt Đường Kính, mở miệng mang theo một tia uy hiếp.

“Đã nói rồi, đi ra ngoài.”

Toàn trường không tiếng động.

Chỉ nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của thiếu chủ đương nhiệm Đường gia: “Chuyện của Đường gia chúng tôi, không cần người ngoài phải nhúng tay ——!”

Đường Kính yên lặng nhìn anh.

Đáy mắt Đường Dịch quá thâm thúy, anh không thể nhìn thấu.

Đột nhiên có ý nghĩ phản kháng, lý trí không kịp khống chế, bên môi đã bật ra câu nói nhẹ nhàng băng quơ: “Nếu em không đi thì sao, anh chuẩn bị đối phó với em thế nào?”

Giây tiếp theo, súng của Đường Dịch đã nhắm thẳng vào anh.

Đường Kính không hề di chuyển, nhìn anh không chớp mắt, như đang muốn nhìn thấu anh, toàn bộ linh hồn.

Anh thấy Đường Dịch chậm rãi mở miệng, như đang hung hăng cắn răng.

“Tôi bảo cậu đi.”

Rõ ràng là Đường Dịch để họng súng giữa hai mày của anh, nhưng Đường Kính lại có cảm giác khác lạ. Giống như trong tay anh cũng có một khẩu súng, vô hình, đang chĩa thẳng vào ngực Đường Dịch.

Có một giây, dường như anh thấy trong đáy mắt Đường Dịch có nỗi đau và sự bất lực, nhưng nó ẩn đi quá nhanh, người ngoài khó có thể nhìn ra.

Đường Kính bỗng mềm lòng.

Vòng chân lại, anh chậm rãi bước đi, xem như là sự nhượng bộ lớn nhất của anh.

**** *

Chạng vạng, mặt trời chiều ngả về tây, hoàng hôn nặng nề.

Đây là nghĩa trang của Đường gia, ở giữa sườn núi, thông bách xanh tốt, im lặng bình thản. Trong lòng đất nơi đây, có mẹ của Đường Dịch đang say ngủ.

Đường Dịch đứng trước bia mộ, một mình một người, lẳng lẳng đứng đó, thấy rõ đường cong đẹp đẽ trên khuôn mặt, mặt mày thanh tú, giống như một vị quý tộc bước ra từ câu chuyện thần thoại Hy Lạp.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, từng bước một, đi lên bậc thang đá cẩm thạch, đứng lại sau lưng anh.

Người biết nơi này không nhiều, người có thể đến gần đây cũng không có mấy ai.

Không còn tàn nhẫn tuyệt tình như ban ngày, Đường Dịch bây giờ giống như đã được gỡ bỏ lớp mặt nạ ngụy trang, tiếng nói nhẹ nhàng như nước.

“... Sao em lại tới nữa?”

Đường Kính đứng sau anh, hơi cong khoe môi.

“Anh biết em nhất định sẽ đến.”

Chạng vạng mà đã có cảm giác gió đêm nổi lên bốn phía, hai người đứng trong gió, nhưng đều không cảm thấy lạnh. Trái tim đã chết lặng, vì thế sự lạnh giá nào cũng có thể chấp nhận.

“Ban ngày, là em quá xúc động, ” Giọng của Đường Kính vững vàng trầm thấp, yên ổn lòng người: “Trong trường hợp ấy, dưới nhiều ánh mắt như vậy, em nên biết anh không còn lựa chọn nào khác...”

Đường Dịch không nói gì.

Người đàn ông này chính là như vậy, không bao giờ muốn giải thích, mặc những người không biết tìm đoán lung tung, thị phi hỗn loạn, anh không hứng thú.

Đường Kính không nhin được, hỏi một câu ngắn gọn dứt khoát, vấn đề mấu chốt.

“Sau này... Anh định sẽ làm thế nào?”

Đường Dịch bỗng nở nụ cười.

Tươi cười diễm lệ, ba phần khắc cốt, bảy phần sát khí.

“Làm như thế nào? Chuyện này không cần phải dạy em chứ?” Anh hơi xoay người, chống lại tầm mắt của Đường Kính: “Tính tình của anh không tốt lắm, người khác nợ anh, anh muốn họ trả lại hơn mười lần!”

Đường Kính cảm thấy bóng người trước mắt có chút mơ hồ.

Đột nhiên có cảm giác không chân thật.

Chỉ cảm thấy chiếc lông chim trắng muốt thuần khiết đã bị nhử ra, người đàn ông trước mắt lớn hơn mình vài tuổi này, trong một đêm đã mất đi gần hết nhân tính. Người đàn ông này mất đi một phần tín ngưỡng cuối cùng, vì thế sự tàn khốc vẫn ngủ say trong lòng đột nhiên thức tỉnh.

Lời của bố trước lúc lâm chung còn vang bên tai anh: Đường Kính, giúp ta bảo vệ anh trai con, ta sợ nó...

Đường Kính hiểu.

Anh là chút ấm áp cuối cùng bên cạnh Đường Dịch, trong thế giới của Đường Dịch, đang ở giữa ranh giới tà ác, chỉ nổi với một chút ấm áp cuối cùng là Đường Kính.

Đường Kính nhắm mắt lại.

Rồi lại trợn mắt, rốt cuộc chậm rãi mở miệng: "... Em trở về giúp anh."

"Anh không cần."

Đường Dịch thô bạo ngắt lời anh.

"Hai năm trước em lỡ mắng nói câu 'rời khỏi' rồi bước đi, hai năm nay em để cho anh không ít phiền toái, về sau, anh không có tâm tư lo lắng chuyện của em nữa."

Lời nói vô cùng lạnh lùng, gằn ra từng tiếng từ trong miệng anh.

Nhìn thoáng qua Đường Kính, anh không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Nhưng bất ngờ, phía sau truyền đến tiếng nói nghẹn ngào. Giọng của Đường Kính, trong đêm đông này, ấm áp lạ thường.

"Anh..."

Đường Kính rất ít xưng hô như vậy, lần dùng nó gần đây nhất cũng đã rất nhiều năm rồi, năm mẹ anh qua đời, khi Đường Dịch không nói gì, đưa cho anh một chiếc khăn tay, anh cũng gọi Đường Dịch một tiếng "anh" như hôm nay.

Đường Kính xoay người, nhìn bóng dáng Đường Dịch, không nhận được mở khớp hàm: "... Em rất lo lắng về anh."

Anh đã mất đi người cha, không muốn lại mất đi một người anh.

Hai người trầm mặc.

Thật lâu thật lâu sau, Đường Dịch rốt cuộc mở miệng.

"Đường Kính, " anh xoay người, nhìn vào mắt người phía sau: "Đường gia là một nơi nhiều thị phi, em không thể trở về."

Đường Dịch nhìn anh, khẽ cười, trong nụ cười có chút dụ dỗ hiểm có.

"Bố đã chết, bây giờ anh không còn gì phải lo lắng, nói cách khác, anh không còn nhược điểm nào trong tay đối phương. Nhưng em không giống anh, em còn một nhược điểm lớn..."

Đường Kính thay đổi sắc mặt.

Đường Dịch xoay người, tư thái rời đi vô cùng hoa mỹ, tiếng nói chậm rãi vang lên giữa đôi môi mỏng của anh, theo gió lượn quanh người Đường Kính.

"... Đường Kính, Key Word trong cuộc đời em, là Tô Tiểu Miêu."

HOÀN.